GEORGE ANANIA - ROMULUS BĂRBULESCU

PLANETA FANTOMELOR ALBASTRE

Editura ALMA

Coperta de: SILVIU VASILACHE

ISBN 973-95858-4-1

GEORGE ANANIA
ROMULUS BĂRBULESCU

PLANETA FANTOMELOR ALBASTRE

Avertisment S.F. în stil cinematografic

Editura ALMA
Galaţi, 1993

Redactor: VASILE RĂŞCANU
Tehnoredactor: CHIRIAC MARIANA
Apărut 1993. Bun de tipar:25.07.1993
Tiparul executat sub comanda nr. 608/19.07.1993
Imprimeria ALMA Galaţi

„Mărire, slavăţie, Satan, în înălţimi
De ceruri, unde rege ai fost, şi-n adîncimi
De iad, în care-acum învins, visezi în tihnă!
Ia-mi sufletul aproape de tine, spre odihnă,
Sub arborele ştiinţei, cînd fruntea-ţi de erou
Sub crengile-i, luci-va ca într-un templu nou!”

Baudelaire – RUGĂ
(Litanii către Satan)

NE PERMITEŢI SĂ VĂ PREZENTĂM PERSONAJELE?

TUNING CLIT - psihiatru
VEL GENAR - pilot, clasa a Il-a
ADA - doctor în medicină, soţia lui
DARN DOWN - multiplu campion sportiv
MARY - inginer electronist, soţia lui
FALANGA DOGMATICILOR
d'ARTAGNAN
ATHOS
PORTHOS
ARAMIS
iluştri şi cunoscuţi muşchetari
Papa PILLARD - hangiu
Moş LAPIN - braconier
HILFE - comandantul gărzii
MICHELET - abate, avînd şi numeroase alte profesiuni
de l'ÂME GRISE - abate, reprezentantul cardinalului, cunoscut şi sub numele de MILLESCROIX
REGELE
REGINA
PAUVRELIEU - cardinal
CĂLĂUL - cu ajutoarele sale

Roboţi, muşterii, slujnice, gentilomi, soldaţi, rîndaşi etc.

ACŢIUNEA se petrece în anul 2169 – nefiind exclusă nici probabilitatea
unei date anterioare

„Viitorul şi trecutul
Sunt a filei două feţe...”

M. Eminescu – GLOSSĂ

1

LABORATORUL PSIHIATRULUI TUNING CLIT

Peretele din fund e acoperit în întregime cu ecrane pătrate, circulare, dreptunghiulare, elipsoidale, ovale, concave, plane şi convexe, de diferite culori. Se înserează. Lumina zilei, distilată prin filtre nevăzute, ajunge înăuntru descompusă, îmbinată în nuanţe cît mai stranii, dar cu efect cît mai plăcut. Dedesubtul ecranelor, un masiv pupitru de comandă, impresionant şi complex, cu toate elementele care fac faima acestor instalaţii. În dreapta, zece roboţi antropomorfi, aliniaţi ca la paradă îşi mişcă braţele, antenele şi ochii telescopici, gata să intre în acţiune la cel mai mic semn al stăpînului. Podeaua, un superb mozaic din pietre preţioase,înfaţişează momentul palpitant al trecerii astronavei „Năluca” prin înflăcăratul Aldebaran. La prora rachetei, în mijlocul uraganului de foc ce-l lasă indiferent, stă într-un jilţ profesorul Clit. Vîrsta şi-a lăsat din plin amprenta pe înfăţişarea sa, altădată impunătoare.

Se gîndeşte absent la ceva, dar îl tubură un strănut sonor, ce trezeşte ecouri în gigantica încăpere. Unul

dintre roboţi parcurge instantaneu distanţa pînă la fotoliu şi pulverizează în nările bătrînului un nor de lichid antiseptic, cu miros de violete. Acesta se strîmbă cît se poate de urît, din cauza junghiului teribil ce i-a străbătut rotulele, tibiile, peroneele şi tarsienele ambelor picioare. Oftînd, pipăie cu mîna după butonul alb, instalat chiar în braţul jilţului. În sfîrşit, îl găseşte. Nervos, apasă pe el de cîteva ori. Pe ecranul central, pîlpîie nişte lumini

multicolore.

– Vă ascult, maestre! răsună, cu politeţea cuvenită, vocea unui bariton – chip fermecător, umeri atletici – apărut pe ecran în aceeaşi clipă.

– Reumatism, tinere! De la ploaia de ieri, se vaită Tuning, al cărui glas subţirel tremură, nehotărît, în aer. Ce-mi recomanzi?... Vi s-a dus vestea...

– Folosiţi cu toată încrederea noul nostru ciberdoctor „Hipocrat- 7007”, specializat în tratarea afecţiunilor ce...

– A, nu m-ai înţeles! Nu vreau iar o maşină! Sînt un biet moşneag, prietene! Mi-e dor de oameni.

– Maestre! răsună vocea, încărcată de reproş.

– Nu te lua după poze!... O vezi? ridică o revistă. Cîţi ani crezi că aveam aici?... Vreo patruzeci. Deatunci, tinere prieten, a trecut un secol. Sînt bătrîn, iar în vila asta există trei duzini de automate! Fii rezonabil, te rog...

– Altceva, stimate maestre, noi nu avem. Noi...

– Ignoraţi istoria, asta e! Adică subtextul ei, civilizaţia. Vă spargeţi capul cu probleme rezolvate de mult şi simplu.

– Mae...

Tuning întrerupse legătura: „Firoscoşilor!” bombăne. Cu gest pripit cheamă robotul de adineauri:

– Strachina mare, cu ionizări! Şi vezi, apa să fie ceva mai fierbinte, drăguţă! Automatul iese val-vîrtej. Bătrînul apasă pe alt buton. Gata pregătirile?

– Gata, domnule profesor! răsună glasul unei femei.

– Cînd se va declanşa faza finală a crizei? îşi freacă el genunchii, strîmbîndu-se puţin din cauza durerilor.

– La aterizare sau imediat după aceea. Reacţiile neuronilor parietali se intensifică peste prevederi. Prognozele...

– Administraţi-i un calmant hipnotic, să nu facă vreo boroboaţă la coborîre. După aia... potopul!

La o biocomandă, toate ecranele intră în funcţiune, iar fotoliul,

plutind, se apropie de pupitru. Se transmite imaginea diverselor zone ale creierului cuiva, cu neuronii în plină agitaţie. Pe ecranele superioare apar vederi în relief de pe cosmoportul AXB-6, unde e aşteptată sosirea navei de cursă „Boreas”.

2

COSMOPORTUL AXB-6

Automate, pasageri, roboţi, astronave, maşini cibernetice şi trenuri de bagaje. În spirala turnului de comandă licăresc lumini policrome. Pistele aeriene par nişte panglici gălbui ce se pierd la orizont. O voce gravă izbucneşte de peste tot, anunţînd: „Atenţiune!… Atenţiune! Nava – accelerat „Boreas”, din direcţia Marte – Omicron-8 – Terra, soseşte în staţie la platforma aeriană şapte!… Repetăm Nava…” .

Racheta îşi face apariţia, aterizează, uşile se deschid, scările coboară, pasagerii descind; din cabina piloţilor iese VEL GENAR, pilot clasa a Il-a, cunoscut pe toate liniile sectorului cosmic de cînd cu accidentul din vara trecută. Se prelinge profesional pe scara îngustă şi sare la pămînt. Tînăr, înalt, păr negru, ochi albaştri, mişcări elegante – ca în ilustratele companiei „International Lines of Space”. Se strecoară abil prin forfota macaralelor de transbordare. Se aruncă din mers pe prima bandă rulantă orizontală care-l duce pînă în faţa şefului de pistă. Salută respectuos. Mîna îi tremură uşor, în vreme ce dă laconicul raport: „Nimic

de semnalat!” Fără să scoată nici un cuvînt, şeful pistei răspunde la salut şi pleacă.

Val Genar răsuflă adînc. Priveşte împrejur. Zîmbeşte. Se îndreaptă spre aceeaşi bandă rulantă care-l transportă din nou lîngă rachetă. Introduce două degete în gură, fluieră scurt, năprasnic. Din navă, printr-un hublou rotund, îşi face apariţia un fotoliu zburător. Pluteşte lin, aterizînd lîngă pilot. Acesta se aşază în el, apasă pe maneta din dreapta, înălţîndu-se în văzduh. Dirijîndu-şi maşina, Val Genar ajunge la prora navei, acolo unde numeroşi roboţi descarcă bagajele călătorilor. Aşteaptă răbdător să apară şi valiza lui, după ce s-a convins dintr-o privire aruncată automatului de ditribuţie de pe platformă că numărul valizei sale nu fusese înregistrat. În sfîrşit, iat-o: un cufăr de lemn, destul de impozant, legat cu o curea ca să nu se deschidă. Pilotul face un salt, smulge cufărul, îl cumpăneşte în mîini şi-l aruncă pe umeri. Robotul cel mai apropiat încearcă stîngaci să-i ia obiectul. Genar îi loveşte centrala de comandă cu piciorul. Maşina scoate un nor de fum şi cade grămadă. Alţi androizi, dereglaţi de acest flagrant act iraţional, fug, rostogolindu-se de pe platformă.

Genar, cu povara sa în spate, urcă în fotoliu, manevrîndu-l dibaci cu un picior. Aterizează uşor cîţiva kilometri mai departe. Porneşte apoi senin, cu cufărul pe umeri, spre una din ieşirile cosmoportului.

Un tînăr miop, savurînd deliciile unei îngheţate pe care o studiază din cînd în cînd cu atenţie, vine din sens opus. Neatent, se izbeşte cu fruntea de muchia cufărului. Îngheţata îi cade în manşeta din stînga a pantalonilor. Tînărul ridică ochii, clipeşte nedumerit, îşi scoate ochelarii, şi-i şterge îndelung de reverul hainei, îi pune la loc, deschide gura şi rămîne într-o

atitudine nu prea inteligentă, dar expresivă. Pilotul, cocoşat sub ladă, îl dă binişor la o parte. Celălalt îl lasă să treacă, apoi se repede din nou înaintea lui şi iar e dat deoparte.

În momentul cînd scena se reia pentru a patra oară, cîţiva copii sar din căruciorul automat, care-i ducea la mica lor navă, şi se iau după cei doi, ţipînd de bucurie. Vel Genar se angajează pe autostrada spiralată care coboară spre oraş. Maşinile ce gonesc pe cele 20 de benzi de circulaţie încep să-şi piardă controlul. Şoferii s-au zăpăcit!

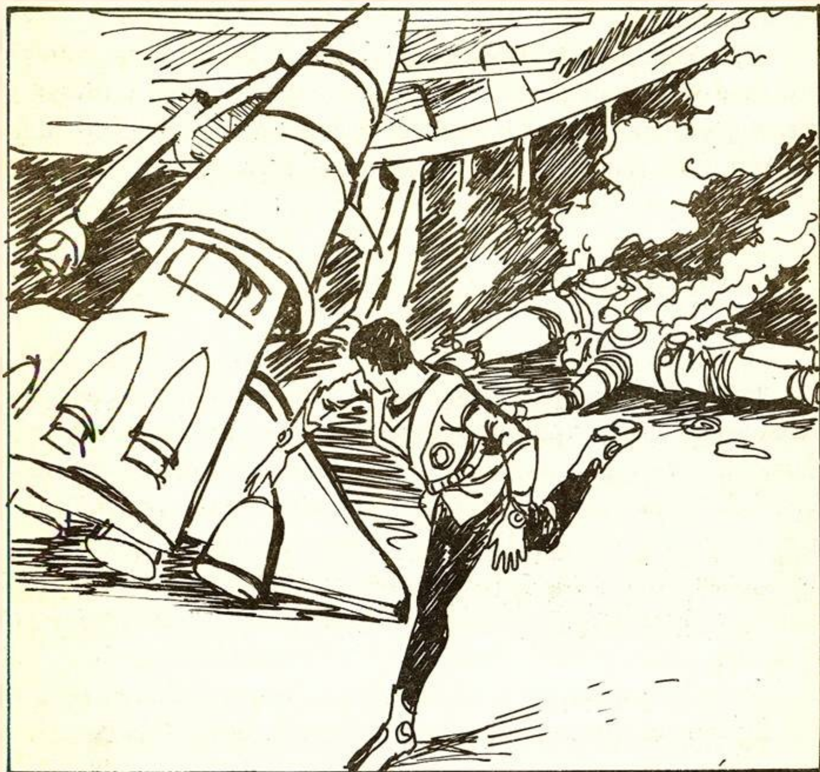
Cinci bărbaţi ies din restaurantul apropiat, urmaţi de alţi 15 gură-cască şi se alătură copiilor şi tînărului miop. Alaiul se opreşte în faţa lui ZK – 22510, agentul electronic ce dirijează circulaţia în

această zonă. Genar surinde perfid.

– E sportiv? întreabă o femeie înbrăcată în verde.

– Poate! răspunde un tip cu mutră posacă şi priviri bănuitoare. O fi vreun sport nou...

– Ba nu-i sportiv! îi contrazice categoric o stewardesă de pe linia Marte – Jupiter – Saturn (aer războinic, ochi imenşi şi brăţări de aur la picioare). E

pilotul Vel Genar.

Uimire şi, la periferia grupului, comentarii în şoaptă.

– Atunci cum se explică, duduie, comportarea asta iraţională? izbucneşte, aţîţată la culme, femeia în verde.

– Ce-a zis, ce-a zis? se interesează comentatorii periferici.

– Comportare iraţională!... Comportare iraţională! lămuresc cu glas tare puştii şi se prăpădesc de rîs.

Cuvintele dau ocol mulţimii ce sporeşte mereu, apoi pătrunde în automobile şi, cu 500 la oră, se împrăştie.

ZK – 22510 îl măsoară pe Genar, îşi scotoceşte memoria, căutînd sensul faptei acestuia, nu-l găseşte, declanşează cele cinci sirene de alarmă, aprinde farurile – oprind circulaţia şoselei, se dereglează, începe să fumege ca un vulcan şi rămîne inert, cu instalaţia arsă.

Tînărul cu figură posomorîtă îşi croieşte drum printre curioşi şi o rupe la fugă ca un bezmetic, fără să mai privească în urmă. Circulaţia e paralizată. O mie de oameni îngroaşă rîndurile celor din jurul pilotului şi pornesc mai departe cu el, în jos, către oraş.

3

Psihiatrul Tuning Clit hohoteşte cu glăsuciorul său anemic, de parcă ar chiţcăi un şoarece. Se amuză, privind pe ecran convoiul impunător ce-l urmează pe Genar. În urmă se vede o coloană de fum de la roboţii înşiraţi pe parcurs şi care au luat foc unul după altul. Prin uşa mascată din peretele laboratorului apare maşina-robot, aducînd „strachina cu ionizări”, aparat întrebuinţat în terapia bolilor reumatismale, construit după ideile psihiatrului. (Semăna cu un lighean, în care savantul făcea băi fierbinţi, concomitent cu iradierile ce le primea din aparatura instalată pe fundul

originalului instrument de fizioterapie). Strecurîndu-se atent sub pupitru, robotul îl descalţă pe profesor, îi introduce picioarele în apă, apăsînd apoi pe butonul marginal al aparatului. Sonerie, după care o voce alarmată:

– Stimate maestre, mă iertaţi, un caz ciudat! Pilotul Vel Genar din oraşul nostru duce un geamantan în spate. Refuză orice ajutor al automatelor... Aici Centrul de Profilaxie şi de Ocrotire a Sănătăţii... Bănuim că Genar e bolnav. Ce ne sfătuiţi?

– Să nu vă treacă prin cap să daţi alarma! îi sfătuieşte savantul. (Pe ecranele laboratorului se constată cu uşurinţă că procesele fiziologice din creierul pilotului s-au intensificat la maximum).

– Vor apărea complicaţii! se nelinişteşte în continuare colaboratorul invizibil al marelui psihiatru.

– Nu-i cazul! răspunde acesta, surîzînd fericit.

Baia îşi făcuse efectul!

4

Deasupra oraşului coboară ceaţa fosforescentă care-l va lumina pînă-n zori. Genar se odihneşte: şi-a lăsat jos cufărul greu şi îşi şterge mulţumit sudoarea. Mulţimea îi dă tîrcoale... În jur, nici urmă de automate. Instinctul de conservare le-a dictat să se ascundă pe după copaci şi tufişuri, de unde apar antene şi ochi răzleţi.

Omul care-a zăpăcit urbea se gîndeşte visător la ceva. Matroana în verde îi trage pe cei doi puşti lîngă dînsa şi, aplecîndu-se peste ei, le şopteşte ceva la

ureche, apoi se tupilează cît poate mai demn, în spatele stewardesei agresive.

– Nene! strigă puştii care sughiţă de-atîta rîs... Nene, ce ţi-a venit matale să strici maşinile?... Nene, ce ţi-a venit matale să strici maşinile?

– Pentru că nenea nu le mai poate suporta! răspunde cu blîndeţe pilotul, ştergîndu-şi iar sudoarea de pe frunte.

– Nene, ce ţi-a venit matale să strici maşinile? strigă puştii mai departe, pe rînd, grozav de mîndri şi de veseli.

Genar surinde şi el, îşi ia lada şi pleacă iar, singur.

Mulţimea a căpătat un răspuns şi nu mai ştie ce trebuie să facă, dar în orice caz nu-l mai secondează, ar părea nişte caraghioşi, nu? Stau pe loc, uitîndu-se nedumeriţi după Genar.

– Nene, ce ţi-a venit matale...? orăcăie copilaşii pînă ce doamna
în verde pune mîna pe ei şi le dă o mamă de bătaie.

5

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Zadarnic protestează roboţii în cor... Uşa lui Tuning se deschide larg şi în feeria de culori a laboratorului se iveşte o mare pată neagră. Şaisprezece indivizi, înşiraţi pe patru rînduri şi îmbrăcaţi cu multă sobrietate, păşesc în cadenţă spre fotoliul unde bătrînul îşi şterge picioarele pirpirii, înroşite de baie. Este faimoasa şi temuta „Falangă a Dogmaticilor” din Academie, un grup de mucegăiţi, tipicari şi înecaţi în rutină, al căror unic scop este acela

de a înăbuşi progresul în faşă. Apariţia lor îi provoacă profesorului un acces de veselie stăpînit cu greu, căci pe chipul său trec tot felul de strîmbături...

– Ce vă aduce la mine, stimaţi colegi? se interesează el, pe negîndite ceremonios şi grav.

Falanga a încremenit la vederea straniei îndeletniciri a amfitrionului; rosteşte un foarte contrariat „Pardon!” şi face, ca la comandă, stînga-mprejur!

– A, nu, vă rog, nu mă deranjaţi cu nimica! îi opreşte vocea şi mai gravă a lui Clit... Să continuăm!

Falanga revine cu frontul spre psihiatru, tocmai la timp pentru a asista la o scenă năstruşnică: un robot mititel se repede într-una să-i şteargă acestuia picioarele, pînă cînd bătrînul, enervat, îl trînteşte de mozaic şi-l face praf! Bucăţi!

– E o epidemie! şopteşte Al Şaisprezecelea Dogmatic către Al Cincisprezecelea din faţa lui.

– Există pericolul contaminării! deduce Al Doisprezecelea la urechea celui de-Al Unsprezecelea.

Falanga se retrage cu cinci paşi, intenţionînd să treacă după vizită, pe la primul Centru Antiseptic.

– Aşadar, vă aduce la mine...? repetă Tuning, a cărui ureche n-a
scăpat nimic din schimbul de cuvinte.

– Vel Genar! anunţă Primul Dogmatic, cu voce lugubră.

– Aha, v-a dat de furcă! chicoteşte gazda, trăgîndu-şi ciorapii, pipăindu-i mereu pe la călcîie.

– Distruge maşinile, automatele! îl anunţă Primul.

– Stîrneşte panică în oraş! se amestecă Al Doilea.

– Distruge maşinile, automatele! repetă Primul ca o maşină defectă, cu voce tremurătoare.

– Şi ce vedeţi rău în asta? replică savantul, care şi-a legat şi ultimul şiret. Dumneavoastră, colega, nu vi s-a acrit niciodată de ele?

Falanga holbează cei 32 de ochi la auzul acestor cuvinte îngrozitoare. Tuning devine brusc serios.

– Vel Genar e bolnav. Îl urmăresc de mult şi ştiu cum poate fi vindecat. A suferit un şoc psihic în timpul accidentului său din Cosmos... Sper că nu l-aţi uitat?

– Deci e... nebun? se sperie de-a binelea Primul Dogmatic.

– Dacă vreţi!... Un nebun înţelept însă. Nu înţelegeţi, aşa-i?... Vă rog, aş vrea să lucrez!

Face un semn automatelor care se grăbesc să deschidă uşa. Vizitatorii se retrag, ţepeni de indignare, urmaţi de robotul ce duce triumfător ligheanul.

6

ACASĂ LA GENAR

O vilă singuratică, între grădini, la marginea oraşului. Interior simplu, cu mobilă puţină; se vede efortul locatarilor de a reduce lucrurile la strictul necesar. În schimb, multe tablouri alese cu gust rafinat, picturi celebre, reprezentînd mai ales peisaje extraterestre. Fac parte din colecţia Adei, soţia pilotului. Mai există şi o bibliotecă impunătoare unde, lîngă microfilme, se aliniază ordonat şi cărţi foarte vechi, tipărite pe hîrtie – colecţia lui Genar. Două terase mărginite de grupuri statuare, cioplite în marmură, printre care cresc anapoda cactuşi pitici şi alte plante completînd modesta locuinţă.

Ada, în bibliotecă, împleteşte ciorapi, cu agilitatea unui prestidigitator. E mai tînără decît soţul ei, înaltă, brună, aer energic şi hotărît.

Locvorobotul de la intrare anunţă sosirea lui Genar. Ada lasă lucrul şi aşteaptă. Vel intră obosit, pune jos lada şi răsuflă adînc, încercînd să zîmbească:

– Bună seara, Ada!

– Bună seara... După veselia ta, se pare...

– Exact! Am venit pe jos de la cosmoport, cu afacerea asta în spate. Oraşul e la pămînt!

– Vel!... Tot n-ai vrut să renunţi?

– Să renunţ? Îşi desface cravata, din care ies o puzderie de scîntei electrice. În ruptul capului, draga mea!

– Şi oamenii? Ce-au zis?

– Erau aşa de zăpăciţi cu toţii! Cred că n-au prea înţeles mare lucru... Ada, ce grozav o să fie dacă izbutim! Vom începe cu un exemplu grăitor: să distrugem întîi maşinile noastre.

– Zău, tu...

– Ştiu, nu eşti de acord. Dar ai să vezi, ai să vezi ce bine o să ne fie fără ele! Accidentul acela mi-a deschis ochii... Să-ţi mai explic o dată?

– Am impresia că exagerezi!

– Eu sau voi? Ada, perpetuăm o greşeală care a şi început să ne coste. Blestemata asta de comoditate...

– Atunci, hai să distrugem tot oraşul, cum zice Darn! Să distrugem rachetele, automobilele, aparatele de ras şi chiar ascuţitorile mecanice!

Genar îşi scoate haina, se aşază lîngă soţie şi-şi reazemă capul de spătarul fotoliului.

– Bine, s-o luăm şi altfel. Cîte automate există în medie la casa

unui om? Ai habar?

– Noi avem doar şase.

– Noi nu suntem oameni ca toţi oamenii!

– Nu striga, te rog!

– Noi suntem nişte nebuni, care vor să arunce omenirea în aer!... Ascultă, mergeam cu geamantanul în spinare. O mie de curioşi m-au însoţit vreme de trei ceasuri, repetînd numai două cuvinte: „Comportare iraţională”. Dar n-a fost unul care să mă întrebe: „Ce-ai de gînd?” Am lăsat după mine un cimitir de roboţi care fumegau... Distruşi!

– Probabil erau convinşi că imediat ce vei ajunge acasă rudele te vor duce la un medic... Hai, hai, am glumit! La casa omului există acum în medie cam o duzină de automate.

– Şi cîte dintre ele îi sunt necesare? Poate un sfert. Restul e balast şi balastul creşte zilnic, alarmant. Avem maşini care ne depersonalizează. Nu crezi? Maşini dezinfectante: strănuţi – îţi aruncă în nas un nor de bactericide; te zgîrii – zece soluţii regeneratoare; te doare capul – duşuri cu raze. Mai rămîne să ne spună poveşti cînd ne plictisim. Dacă e cald, nu mai poţi deschide fereastra: ai instalaţii de aer condiţionat... Dacă vrei să miroşi o floare, te asfixiază maşina-parfumerie. Faci baie – maşina de masaj îţi rupe coastele. Aşteaptă, nu rîde! Legea minimului efort e aplicată strîmb şi ne înlănţuie. Maşini de lustruit pantofii, maşini de întîmpinat vizitatorii, maşini de aprovizionare cu alimente, maşini de proiectat microcărţile, maşini de strîns patul, bucătari electronici, medici electronici, şoferi, piloţi, agenţi de circulaţie, doici – ai auzit? – doici electronice!... Batiste-roboţi, mănuşi-roboţi (îşi arată cravata), cravate-roboţi, care se înnoadă singure, pantofi-roboţi,

ce te duc oriunde vrei în patru ritmuri de mers: plimbare, mers normal, mers grăbit şi fuga... Scaune automate – se mulează după corpul solicitantului. Haine automate – cedează căldură sau te fac să crezi că eşti în frigider, după dorinţă. Tablouri automate – îşi schimbă desenul şi culoarea în funcţie de gusturi... Iată, Ada, maşinile care ne fac viaţa uşoară şi plăcută! Iată de ce, din dorinţa,

firească altminteri, de a ne uşura şi a ne înfrumuseţa viaţa, vom ajunge curînd-curînd, să avem dinţi electronici, ochi electronici, inimi electronice, dorinţe şi satisfacţii electronice!

– Vai, cum exagerezi! Dragul meu, de ce crezi că, totuşi, automatele astea nu le fac celorlalţi oameni reale servicii?

Genar sare din fotoliu şi se plimbă agitat.

– Diferenţa dintre noi, Ada, e că nici tu şi nici altcineva n-a fost cu mine în momentul fericitului accident cosmic. Nu ştiţi ce înseamnă să trăieşti două luni fără nici o maşină. Să faci focul, un foc adevărat, cu lemne adevărate! Să mănînci conserve încălzite pe cărbuni şi pe urmă să citeşti. O, să citeşti lîngă foc!... Adormeam cu gîndul la tine şi te-am visat. Aici robotul „Morfeu” mă pune să visez ce vrea el... Priveam stelele. Mergeam pe jos zeci de kilometri... Nu, Ada, undeva oamenii greşesc şi trebuie să îndreptăm greşeala asta. Automatele nu ne folosesc întotdeauna. Bunicii ne-au învăţat să le utilizăm pretutindeni, iar noi i-am ascultat fără să discernem. Acum, uite, ăştia ne sufocă!... Ne sufocă!

Genar cheamă cu un gest unul dintre roboţi, îl întoarce cu spatele şi-i dă un pumn peste centrala de comandă. Maşina cade fulgerată, scoţînd un norişor de fum.

– Opreşte-te, Vel! Tu propui renunţarea la automate, dar cu ce la înlocuieşti? Oamenilor trebuie să le dai ceva în schimb, să le laşi măcar cîteva...

– O viaţă fără complicaţii inutile, fără corsetul unei comodităţi înrobitoare şi cu...

Restul cuvintelor se pierd în zgomotul infernal scos de instalaţia de climă artificială. Un nor de fum

înecăcios se revarsă în încăpere şi cei doi dispar, devin invizibili!

– Dragul meu, mă sufoci!

– Am deschis ferestrele... Ce vrei, orice început e greu! Mai bine aş fi scos-o din priză...

– Vel! glasul Adei tremură de încîntare. Se văd stelele... Uite stelele, Vel!

– Contemplă-le!... E primăvară, ai aflat? Simţi aromele florilor din grădină?

– Simt aromele automatelor arse!

– Totdeauna prozaică! Stai, mai am puţină treabă şi pe afară... Cu maşinile astea...

Se aude uşa dintre terasă, apoi biblioteca se cufundă în întuneric. Vocea Adei, revoltată:

– Hei, ce faci? Nu mai avem lumină!

– Zi merçi!... Nu mai avem maşini!

7

DIMINEAŢA, ÎN ACELAŞI LOC.

Ferestrele uitate deschise, aduc parfumul trandafirilor şi imaginea unui splendit răsărit de soare. Ada, în fotoliu, priveşte fascinată zorile. Intră Genar, într-o haină de casă. A dormit prost, cască zgomotos, e posomorît.

– Te-ai sculat, Vel?

– Nu, tai lemne!... Nu-nţeleg cum poţi sta în frigul ăsta! Şi ce faci acolo?

– Privesc... Vino, răsare soarele...

– Zău?... Nu mi-aş fi închipuit.

– Nu fi răutăcios! Tu îl vezi toată ziua, din astronavă. Poate nici nu-i mai dai atenţie. Pe cînd eu, de aici, dintre ziduri, îi duc dorul… N-ai cum să-ţi imaginezi!

Pilotul se împiedică de rămăşiţele pămînteşti ale robotului casnic, îl ia în braţe cu un efort şi îl aruncă pe geam.

– Abia acum îmi dau seama, Vel, cîtă dreptate ai avut! E ceva ca o uşurare. Şi aerul e atît de proaspăt, simţi?

– Simt ceva care aduce a foame.

– Totdeauna prozaic!

– Măcar atîta puteai să faci şi tu, ceva de mîncare. N-am pus nimic în gură de ieri de la prînz.

– Dacă te-ai apucat să sfîrteci bucătarul electronic! îi comandasem cina şi chiar începuse s-o prepare.

– De ce nu m-ai avertizat? Ori să-i fi dat comanda mai devreme. Ce sistem e ăsta, vine omul de la drum şi nu găseşte la el în casă o coajă de pîine?

– A, asta vrei? Au mai rămas nişte resturi de friptură de la prînz. Dar, ştii şi tu, nu-i recomandabil. Mîncarea veche se alterează... Poate ai noroc!

– Prostii! strigă fericit Genar şi fuge la bucătărie.

Nişte bătăi violente izbucnesc la uşa dinspre stradă. Speriată, Ada se grăbeşte să deschidă. Revine cu DARN DOWN şi MARY WILDE, un soţ şi o soţie complet opuşi ca fizic şi temperament. El, un Hercule de vreo 30 de ani, un balot voluminos de oase şi muşchi, plesnind de forţă şi vitalitate, cu ochii ascunşi după sprîncenele ca nişte streşini, o claie de fin care-i ţine loc de păr, două ciocane mecanice în loc de mîini şi o pereche de turnuri în loc de picioare. Pare făcut să lovească şi să dărîme, iar cînd vorbeşte parcă tună şi fulgeră. Mary e o tînără mărunţică şi mioapă, în orice caz sfioasă şi delicată, ca o jucărie, rămînînd o taină faptul că soţul ei, în preajma căruia stă mereu, n-a sfărîmat-o pînă acum!

– Bun găsit! bubuie Darn Down.

– Bună dimineaţa! Vă aşteptam... Intraţi, intraţi!

– Dar ce, vi s-a stricat locvorobotul? ciripeşte Mary, cu voce suavă de înger în vacanţa de Crăciun.

– L-a... l-a revizuit Vel, ieri! Aşezaţi-vă pe unde apucaţi.

– Mary ţi-am spus eu! tună înveselit uriaşul.

– Închipuie-ţi, Ada, v-am sunat toată seara. Darn prevăzuse că Vel distruge maşinile şi azi-dimineaţă m-a luat pe sus să venim la voi... Aşa, ca să vă dăm o mînă de ajutor!

– Aţi distrus admirabil! constată Darn, privind la fosta instalaţie

de climă artificială. Ei, eroule, felicitări!

Genar a apărut în uşă, muşcînd primitiv dintr-un cotlet.

– Bine-aţi venit!... Vă place?

– Ehei, eu te-am întrecut! Ia zi tu, Mary!

– O să vă rugăm să ne găzduiţi la voi un timp. El a reuşit să ne dărîme vila!

– Cine?... Darn?... Nu mai spune!

– Nu te mira, Ada! Chiar aşa, am făcut-o bucăţi. În trei ceasuri. Era îmbîcsită de maşini, pînă şi în pereţi. Dacă tot a hotărît Vel să scăpăm de ele...

– Stai, mă, smintitule! Nu în felul ăsta.

– Ce, dai înapoi?!... Dă înapoi, Ada?

8

LABORATORUL PSIHIATRULUI

Ecranele de sus, de lîngă tavan, redau imaginea locuinţei lui Genar. Tuning urmăreşte discuţia, privind atent la tot ceea ce se petrece pe ecranele policrome.

Genar: Vrei să rămînem în stradă cu toţii?

Darn: Vă priveşte! Eu ştiu că o treabă e bine s-o faci pînă la capăt. Asta e! Ia daţi-mi ceva de-ale gurii! Mi-a trezit pofta Vel. Şi, oricum, să faci o casă harcea-parcea nu-i o bagatelă, cere un serios consum de energie.

Pe Tuning Clit îl pufneşte rîsul, văzînd cu cîtă ardoare se umflă în pene eroul de pe ecran.

Genar: Nu mai avem nimic. Dacă vrei, osul cotletului.

Darn: Haida-de!... Cum, nimic?

Ada: Bucătarul zace în lada de gunoi.

Darn: Am impresia că istoria asta cu maşinile se cam împotmoleşte

pe undeva. Voi ce credeţi?

Genar: Vrînd-nevrînd, pînă la urmă suntem nevoiţi să apelăm tot la automate. De la ele luăm mîncarea şi hainele...

Darn: Atunci, ce facem?

Genar: Zău că la asemenea urmări nu m-am gîndit!

– Cred şi eu că nu te-ai gîndit! replică savantul cu o voce tare. Altfel nu făceai atîtea prostii. Întrerupeţi emisiunea! ordonă el automatelor nevăzute.

– Maestre, se aude o voce în veşnicul difuzor, „Falanga Dogmaticilor” a scos o carte împotriva dumneavoastră şi a anunţat un ciclu de conferinţe publice cu tema: „Falsele dileme ale pseudoştiinţei adepţilor şcolii de psihiatrie a maestrului Tuning Clit”... Nu credeţi că e cazul să le răspundem?

– Nici vorbă!... Aha, aha! se întărită, ca un motan, bătrînelul. Bravo! Aveţi grijă de laborator, să nu ne trezim cu vreo surpriză. Alerg acasă la Genar... Auzi, mucegaiurile!... Maşini ruginite!... Recipiente goale de conserve...

9

ACASĂ LA GENAR

Cele două familii caută o soluţie. E o linişte ciudată, fiecare scormonindu-şi gîndurile. La geamul deschis a şi apărut bătrînul Clit. E vesel ca niciodată.

– Ce se întîmplă aici?

– Maestrul Tuning! exclamă în cor şi uimiţi soţii Genar, uitînd, evident, să-l mai salute pe ilustrul, neaşteptatul musafir.

– De unde aţi aflat ce se întîmplă? îşi revine Ada.

– Aţi sosit tocmai la timp, adaugă Vel. Bun-venit! Intraţi!

– Aş fi preferat uşa, dar cum e stricată, mă adaptez situaţiei. Şi

bătrînul pătrunde în cameră pe fereastră. Ce vreau să vă-ntreb? zise el în loc de bun găsit. A, desigur!... Cutremurul de azi-noapte a adus pagube mari? Ştiţi, eu am somnul neliniştit, ca la vîrsta mea. N-am simţit nimic!

– Ce cutremur? se miră uriaşul.

– Cel care v-a distrus instalaţiile... Se uită în jur. Bine că a scăpat măcar vila. Aţi avut noroc...

– A, nu, stimate maestre, îşi umflă pieptul Darn. Comiteţi o eroare. El..., Genar, adică noi... Le-am făcut inofensive.

– Nici nu v-am prezentat. Prietenul nostru Darn Down, coleg de şcoală cu Vel, şi soţia lui, Mary Wilde.

– Imbatabilul Darn Down? zîmbeşte cu bonomie moşneagul. Cine nu-l cunoaşte pe campionul mondial de box şi lupte libere? Asta zic şi eu surpriză!... Încîntat!

– Maestre, roşeşte atletul, de fapt, meritul meu... Ce să mai vorbim, dacă e ceva de dărîmat eu mă ofer bucuros!

– Îmi amintesc, presa observa că dumneata nu-ţi învingi adversarii, îi dărîmi. Presa... Apropo, ce-i cu voi, Genarilor? Mi-au ajuns la urechi nişte zvonuri ciudate.

– Zvonuri? se bucură Vel.

– Da, un anume pilot ar fi comis un act iraţional. Ia stai, mi-am spus, să verific. Am bănuieli că-i o ruşinoasă încercare de calomnie. Hai, povestiţi-mi!... Cum a fost? Pot să stau?

– Încă o dată, iertaţi-mă! se scuză Ada. Mi-am uitat îndatoririle... Sîntem niţel zăpăciţi.

– Ceea ce înseamnă că trebuie să mă aştept la noutăţi.

– Povestea e cam lungă, îl avertizează Genar.

– Am timp.

– În urmă cu doi ani, nava de mărfuri „Elephant” pilotată de mine a suferit un accident. Toată lumea fusese convinsă că Vel Genar dispăruse dintre cei vii...

– Ştiţi, maestrul Clit a fost atunci singurul om care a susţinut cu tărie că Vel trăieşte, intervine Ada, adresîndu-se uriaşului şi soţiei sale.

– Singurul om?... Şi pe ce bază această „minune”? întrebă Mary, întorcîndu-se respectuoasă spre savant

– Nu-i nici o minune, ia cuvîntul Genar. Sînt cunoscute amplele studii întreprinse de maestrul Clit asupra cîmpurilor de biounde... După informaţiile pe care le posed...

– Şi ce-i cu asta? îl întrerupe atletul.

– Orice om viu, prietene, gîndeşte... Scuze, maestre! Îmi permiteţi să dau cîteva explicaţii banale?

– Te rog!

– Şi, gîndind, emite un anume cîmp de biounde. Aceste biounde emise de creierul meu au fost captate de aparatele maestrului Clit. E simplu. Aşa am fdst salvat.

– Da, dar nu-mi amintesc de amănuntele accidentului...

– Iată, racheta s-a avariat. M-am ciocnit de un asteroid. Cabina s-a făcut ţăndări, laolaltă cu radioastralul. Am avut noroc. Purtam scafandrul cosmic. N-am mai putut lansa nici un semnal, iar racheta de intervenţie, trimisă după mine, nu m-a zărit şi s-a întors la bază. De unde s-a tras concluzia că m-am prăpădit... Între timp...

– Maestrul Tuning...

– Bine, continuă! îl zoreşte bătrînul, fără să mai ia în seamă intervenţia Adei.

– Compartimentele cu bagaje scăpaseră şi aer aveam berechet în rezervoare. Astfel că două luni am dus o viaţă de robinsonat.

– Asta ce mai e? ciripleşte timid Mary.

– Odinioară, un om pe nume Robinson Crusoe a fost aruncat de furtună pe o insulă pustie, unde a trăit multă vreme singur.

– Deunde ştii?

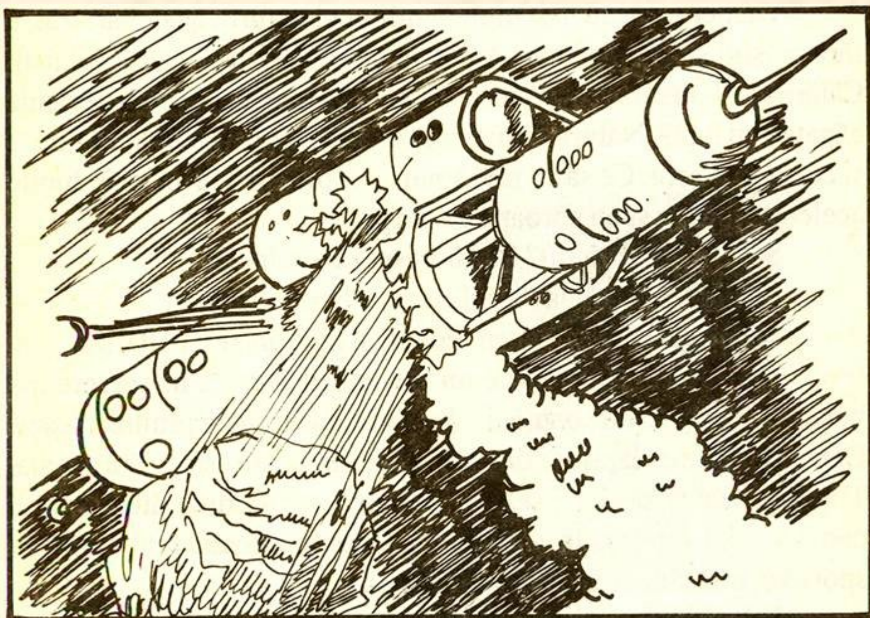
– Printre mărfurile din navă se afla şi un cufăr cu cărţi, nişte cărţi străvechi, tipărite pe hîrtie. Le-am citit pe toate, din scoarţă-n scoarţă. La întoarcere, după ce-am fost salvat, am aflat că stăpînul lor navighează spre Sirius. Cum altcineva n-a venit să le reclame, le-am luat cu mine. Vă interesează?

– Cum nu? zice psihiatrul. Să le vedem!

Vel se grăbeşte să le scoată din bibliotecă, le aduce:

– Poftim!

– Interesant!... Aha! **Robinson Crusoe, Ivanhoe...** Ia te uită, şi ciclul **Winetou, Ultimul mohican...** Dar asta? **Cei trei muşchetari, După douăzeci de ani...** Omul tău e un maniac, dragă Vel! A adunat numai cărţi de aventuri. Curios, unde le-a mai găsit? Credeam că

ale mele sunt unicele exemplare... Pe vremuri, literatura asta era citită doar de copii.

– Cum, se miră Ada, şi dumneavoastră le-aţi citit?

– Mă interesează istoria.

– Am şi vreo cîteva cărţi numite... un moment... da: ştiinţifico-fantastice, spune Vel. Un soi de anticipaţii

de-ale noastre, dar altfel. Mi-au plăcut mai puţin, vă spun şi de ce...

– Vreau să le văd pe toate! intervine Mary.

– Nu, dragă Mary, o întrerupe Darn, eu nu vreau să le văd pe toate! Sunt scrise într-o limbă imposibilă. Poftim cuvinte: *turnir, mo... mocasini, trin-chet* – asta ce-o mai fi?

– Numele unui catarg de corabie, îl lămureşte savantul. Sper că măcar te-au distrat, Vel?

– Nu numai atît. De bună seamă că multe lucruri nu le-am priceput decît vag. De exemplu: nişte cavaleri care se chinuiau să înveţe cum se luptă şi se ucide; nişte intrigi de curte între regi şi regine, cu un cardinal şi... Mă rog! Oamenii ăştia se plictiseau de moarte. Un mecanism grozav decomplicat. Şi pe urmă – brrr! Omoruri, războaie!...

– Atunci cum de ţi-au plăcut? se uimeşte Mary.

– Oamenii trăiau mai mult în mijlocul naturii. Mai clar: trăiau fără maşini şi era minunat. Am avut străbuni viteji, căliţi, robuşti. Călăreau. N-au suferit de guturai cronic şi hemoroizi, ci doar de rănile căpătate în luptă. Natura sălbatică le era prietenă. Nu cultivau florile şi copacii în sere. Ce să vă mai spun?... Norocul a făcut ca în lunile acelea să trăiesc şi eu aproape ca dînşii.

– Şi-ai fost mulţumit? Se interesează bătrînelul.

– Fericit. Aprindeam focul cu mobilierul rachetei.

– Admirabil! mîrîie Darn. Focul! şi face un gest nedefinit.

– Voi nu ştiţi ce poem e un foc adevărat... La întoarcere mă bucuram că vin printre oameni... Şi cînd colo am venit printre maşini! Diferenţa dintre viaţa mea de acolo şi cea de-acum este... Dumneata, Tuning, trebuie să-ţi dai seama. Deodată m-au prins cătuşele

unui confort rău înţeles. În curînd, cu toate antrenamentele noastre sportive, muşchii au să ni se atrofieze...

– Eşti sigur? se sperie campionul de box.

– Suntem exact cum ne descriu vechile cărţi ştiinţifico-fantastice: un morman de automate din care mai ies, ici-colo, cîte-o mînă sau un picior omenesc şi rareori cîte-o ureche! Dacă aşa stau lucrurile, la ce ne mai trebuie oare suflet şi simţire? Să le extirpăm!... Să le extirpăm ca pe orice apendice inutil!

– Da! se înflăcărează uriaşul. Să le extirpăm! Să le... Adică invers!... De ce rîdeţi?

– Şi ce propuneţi voi, Genar? întreabă savantul.

– Să nu ne mai automatizăm exagerat existenţa.

– Depinde, îl opreşte Ada, depinde în ce fel ne-o automatizăm. Există o raţiune în toate…

– Ada nu e întru totul de acord cu ideile noastre.

– Dar dumneata, Mary? se interesează bătrînul.

– Mie, ca om de ştiinţă, maşinile îmi sunt necesare… La laborator. Soţul meu are altă părere. Supermaşinismul ne înăbuşă. Am fost de-acord cu el. I-am cerut totuşi să mi-o demonstreze. Prima demonstraţie a avut loc: nu mai avem vilă, nu mai avem maşini… Avem aer, mîncăm aer…

– Ieri, văzîndu-mă cu o valiză mare în spate, oamenii m-au crezut nebun, se spovedeşte Vel. Iar acum ne-am împotmolit… Mary, te rog, fără ironii!

– De ce? Sunt obiectivă.

– Aici, în oraş, adică pe Pămînt nu putem trăi fără maşini, încearcă să-l lămurească Ada. Lumina şi toate celelalte, hrana, ni le luăm de la ele sau cu sprijinul lor. Uite! Vel a stricat aseară bucătarul electronic şi-acum flămînzim. Aş vrea eu să gătesc, dar de unde alimente? Să apelez tot la Centrul cibergastronomic? Sau să-l trimit pe Vel să le caute pe undeva?

– Trădare! mormăie uriaşul.

– Avem nevoie de un sfat, maestre ClitL. Ada, nu-i tratezi cu nimic pe musafiri?

– De cînd au venit mă tot întreb ce le-aş putea da. Scuzaţi-mă un moment, să caut! şi iese.

– Nu m-am gîndit niciodată la ideea voastră, deşi acum, ascultîndu-vă, îmi vine să cred că aveţi dreptate. Adică să scăpăm de anumite maşini…

– De toate maşinile! strigă campionul categoric.

– Ba nu, doar de roboţii inutili, îl tempereazăGenar.

– Nu prea vă-nţelegeţi. Totuşi, ceea ce este important, e să vă puteţi argumenta punctul de vedere… De-acord?

– Exact! aprobă cei doi bărbaţi.

– Atunci iată ce vă propun: luaţi-vă zborul!

– Încotro? intră Ada cu o tavă. Am găsit nişte răcoritoare şi ceva prăjituri. Serviţi?

– Uh!...Ce-i asta? se strîmbă Down. Suc de portocale?

– Cu ananas.

– Pune-i şi lămîie, să fie ceai!

– Adevărat, recunoaşte gazda, băutura e cam caldă. Ce să fac, nu mai avem frigider!

– Deci primele rezultate sunt cam vagi, conchide Clit.

– De ce ironizaţi, maestre?

– Vreau să vă ajut... Ziceam să plecaţi. Cred că soţiile voastre vă pot însoţi.

– Dar unde? ciripeşte Mary din nou.

– Pe o planetă descoperită recent. Are condiţii prielnice vieţii, dar n-a fost încă poluată. Planeta Fantomelor Albastre.

– Fantome, maestre?! intervine stupefiat campionul. Astea nu pot fi decît electronice!

– Nu vă neliniştiţi, îi calmează savantul. I s-a spus planetei aşa din cauza unor jocuri de umbre şi lumini... Mă rog, o să le vedeţi... Rămîneţi acolo o vreme, să zicem un an. E mult?

– E bine.

– Fără nici o maşină. Ca strămoşii voştri.

– Minunat! strigă uriaşul. Auzi, Mary?

– O echipă mare de actori vor reconstitui acolo universul Europei din secolul XVII, din vremea muşchetarilor. Veţi trăi în mijlocul lor aşa cum vă doriţi!

– Splendid! E o epocă anterioară maşinismului...

– Vă avertizez însă! Glasul bătrînelului sună hotărît: Nici măcar o secundă nu veţi putea ieşi din

atmosfera timpului. Veţi participa la o experienţă ştiinţifică pentru a cărei rezolvare se apelează la arta condiţionării, deci a interpretării. Actorii au fost *condiţionaţi* după toate principiile moderne în aşa fel încît arta lor va atinge perfecţiunea. Să nu vă mire că amintesc aici de artă. Arta adevărată se bazează pe elemente

ştiinţifice, ba chiar ponind de la sisteme de matematici superioare, abstracte. În jocul vostru deci nu trebuie să existe nici o greşeală. Orice abatere de la acest joc va fi interpretată ca un act de nebunie, cu consecinţe greu de precizat. Să nu uitaţi că veţi trăi într-un ev primitiv. Va trebui să luaţi totul foarte în serios, de la galanteriile curţii şi pînă la dueluri. Poate va trebui să vă apăraţi viaţa, poate va trebui să ucideţi...

– Maestre! se îngrozesc femeile în cor.

– Tăcere! Sunt regulile jocului. Morţii vor fi reanimaţi, nu le purtaţi de grijă... Sunt şi dezavantaje în epocile voastre de glorie, aţi uitat? Acum, băgaţi de seamă! Va trebui să faceţi dovada că puteţi trăi fără maşini, fără nici cel mai mic mecanism... Dar, din cauza unor pericole imprevizibile, v-aş ruga să luaţi cu voi muschete şi ceasornice. Nu mai mult!

– Înţelegem...

– Ei, vă încumetaţi?

– Mai e vorbă? mormăie uriaşul, încleştîndu-şi pumnii.

– De bună seamă! străluceşte Genar.

– Poate că merită, încă mai şovăie Ada.

– Dar dumneata, Mary?

– Dacă zice Darn...

– Atunci ne-amînţeles. Aşteptaţi-mă două săptămîni, să pun la punct expediţia. Şi mai e ceva, Genar! Adu-ţi alte maşini, e păcat să vă chinuiţi atîta timp fără ele!

Dispare pe fereastră.

– Nu admit alte maşini! bubuie campionul, trîntind un pumn în primul fotoliu găsit, care sare din încheieturi. E o inconsecvenţă egală cu laşitatea! continuă el.

Vila tremură, vibrează.

– Vrei s-o faci praf şi pe asta, dragul meu? cîntă Mary.

– Ia... iartă-mă! şopteşte bietul atlet, liniştit ca prin minune. Ai dreptate, forţa nu rezolvă nimic!

10

UNUL DINTRE CORIDOARELE ACADEMIEI DIN ORAŞ

Mostră de arhitectură sobră şi încărcată, numai clasicism, tăcere şi, ici-colo, grupuri de oameni respectabili şi respectaţi. În mijlocul culoarului, trecerea bătrînului Clit e barată de o delegaţie a Falangei, compusă din Al Patrulea, Al Optulea şi Al Doisprezecelea Dogmatic.

– Salutare, stimaţi colegi! mustăceşte Tuning.

– Auzim că pui la cale o nebunie, îl admonestează Al Patrulea, pipăindu-şi neîncrezător ochelarii cu lentile groase.

– Specialitatea mea! replică iute savantul. Un experiment.

– Te-ai gîndit cît are să ne coste? vine la rînd Al Optulea. Şi batista robot îi iese singură din buzunar, la o comandă cerebrală, îi şterge fruntea şi-i suflă nasul.

– Ei şi?... se amuză Clit.

– *Tarde venientibus, ossa!*[1] strigă revoltat Al Doisprezecelea, socotind să-l dea gata, deşi nu prea e sigur cum se traduce dictonul şi se încruntă amarnic.

– Vă cedez oasele cu dragă inimă!

– Dar oamenii, oamenii? se înăbuşă Al Optulea, care nu mai poate scăpa de batistă – i se vîră în urechi şi pe după guler.

– Lăsaţi oamenii în pace.

– Pe... *planeta* aia? Terorizaţi de nişte... nişte.

– Întocmai! Rezultatele vor fi surprinzătoare.

– S-o crezi! Am trimis o hîrtie la Preşedinte. Am cerut anularea experienţei... Eşti periclitat.

– Trebuie să riscăm. Orice experienţă ascunde un coeficient de risc... Vă e teamă?

– Nebunie!... Curată nebunie!...

– Pentru sănătatea voastră fizică şi psihică, pentru liniştea şi fericirea celor care nu le au încă, pentru nişte oameni pe care sîntem obligaţi să-i ajutăm.

– E inuman, psihiatrule! sforăie batista, care a luat-o în sus, spre chelie. Vom cere o comisie de expertiză.

– Dacă vi se strică într-o zi maşinile, o să vă spînzuraţi cu cravatele automate! Nu înţelegeţi că şi pentru voi şaisprezece mă lupt?... Pe curînd, respectabili colegi!

11

[1] Celor veniţi tîrziu la ospăţ, li se dau oasele (în lb. lat) (n.a.)

INTERVALUL CERUT DE TUNING A TRECUT...

Grupul lui Genar aşteaptă în grădina vilei. E o dimineaţă posomorîtă. În depărtare se aude tropotul de cai, patru umbre sar zidul nu prea înalt al grădinii şi tot atîţea călăreţi apar pe alee. Poartă haine pestriţe, pline de fireturi şi dantele, cizme înalte, răsfrînte peste genunchi, pelerine largi le flutură pe umeri, spade lungi atîrnă de centuri, pălării splendide, cu pene, le ascund chipurile.

Descalecă sprinten şi înaintează cu animalele de dîrlogi. O reverenţă desăvîrşită, în grup, face panaşurile să măture nisipul. Apoi feţele celor patru seridică semeţ, ochii le scînteiază, plini de îndrăzneală şi siguranţă.

– Omagiile noastre doamnelor, rosteşte unul dintre ei, frecîndu-şi urechile ca să şi le-mbujoreze şi ţinîndu-şi mîinile ridicate, să nu li se umfle venele.

– Domnilor, intervine alt bărbat, falnic, se cuvine să ne plecăm spadele în faţa acestor doi bravi gentilomi, în slujba cărora ne punem de

azi înainte viaţa, onoarea şi vitejia.

Clasicul salut al muşchetarilor este scurt, precis şi impresionant. Cei patru rămîn nemişcaţi ca nişte statui.

Cele două familii s-au ridicat uimite de pe fotoliile în care şedeau, neştiind ce trebuie să facă. În această clipă grea se iveşte şi bătrînul Clit. Îi priveşte în fugă, îşi freacă mulţumit mîinile, se înclină pe rînd în faţa celor patru muşchetari şi se retrage într-o parte. Un oftat de uşurare, scăpat fără voie de femei, dovedeşte cît de necesară îi era prezenţa. Necunoscuţii, după ce şi-au acuns sub pelerine spadele lucitoare, cu gesturi elegante şi gingaşe sărută mîinile femeilor. Apoi, întorcîndu-se spre soţi, se înclină cu sobrietate, mîndri şi provocatori. Cele două tabere se privesc în tăcere.

– Cei trei muşchetari! bîiguie, în sfîrşit, Genar.

– Cea mai mare satisfacţie a unui gentilom e să afle că faima isprăvilor lui trece din gură în gură şi-l întîmpină la porţile unde se opreşte, spune acelaşi bărbat falnic, poate cel mai mîndru din grup, a cărui înfăţişare orgolioasă trădează un om deprins mai degrabă să poruncească. Da, domnule, ni se spune cei trei muşchetari sau cei trei nedespărţiţi, cum vreţi s-o luaţi. Domnul d’Artagnan e deocamdată ostaş în gardă, însă cu suflet de muşchetar, de aceea ar fi poate mai nimerit să ni se spună cei patru... Însă tradiţia, domnule, sfînta tradiţie!...

– Pe dumneavoastră vă cheamă Athos, aşa-i? întreabă Genar, încîntat. Iar dumnealui, care-şi ţine mîinile ridicate, trebuie să fie Aramis, celebrul Aramis!

– Întocmai, domnule, răspunde acesta, şi muşchetar de ocazie, căci vocaţia mea adevărată este preoţia. Sunt un umil vînător din oastea Domnului, ca şi Nimrod.

– Uriaşul de colo bănuiesc că trebuie să fie Porthos!

– E cel mai mare adevăr rostit de o limbă omenească, pe legea mea! confirmă uriaşul, răsucindu-şi ţanţoş mustaţa.

– D’Artagnan, ieşi, te rog, în faţă, dumneata, cel mai tînăr şi mai înţelept dintre noi! Degeaba te ascunzi, aerul dumitale şiret, de gascon,

se vede de la o poştă, zise Athos. Iată domnilor, omul care i-a jucat nu ştiu cîte renghiuri pehlivanului de cardinal şi mi-aş da un an din viaţă ca să vă pot arăta turbarea monseniorului cînd îi aude numele!

– Domnii vă vor însoţi pe Planeta Fantomelor Albastre, intervine savantul. Au să vă ajute să treceţi mai uşor peste perioada de acomodare şi nişte aventuri neaşteptate... Împreună o să faceţi minuni!

– Aşteptăm să cunoaştem şi numele domnilor, răsună glasul lui Athos. Legile cavalereşti n-au fost cred uitate!

– Şi, dacă se poate, şi pe-al doamnelor! şopteşte, smerit, Aramis. Mă voi ruga pentru curăţenia sufletelor lor!

– Cred că doamnele şi domnii sunt dintr-o ţară îndepărtată şi nu cunosc legile noastre, încearcă să-i scuze d'Artagnan, înclinîndu-se reverenţios.

– Gata, anunţă bătrînelul înveselit, a-nceput jocul! Dragii mei, vă rog să vă prezentaţi!

– Numele meu e Darn Down!

– Gentilom de paie! îl repede Athos pe nefericitul campion. Ce reguli ale unei bune-cuviinţe pocite te fac să uiţi a da întîietate doamnelor? Pe cinstea mea că-mi ies din fire!

– Ce-i asta, maestre Clit?

– Politeţea secolului al XVII-lea, dragă Genar, adică primul contact cu istoria. Jucaţi, doar aţi intrat în horă!

Femeile se recomandă timid, prilejuind noi reverenţe, care le încîntă. Bărbaţii sunt salutaţi la fel de scurt ca şi înainte, apoi muşchetarii îşi leagă caii de copacii cei mai apropiaţi şi cu infinite invitaţii şi înclinări se aşază alături de gazde în fotoliile din vilă.

– Am auzit, dacă nu cumva am aflat din surse sigure, domnilor, că trebuie să vă însoţim undeva,

începe d'Artagnan, netezindu-şi părul lung şi negru. La ce vă pot folosi spadele noastre? Să vă apărăm sau să vă scăpăm de duşmanii ce-i aveţi?

– Fiindcă spadele noastre se numără printre cele mai straşnice din regat, domnilor, ţineţi minte, intervine Porthos.

– Domnilor, ia cuvîntul psihiatrul, strîngîndu-şi pelerina neagră de pe el, oamenii pe care-i vedeţi au o însărcinare de mare răspundere, de la însăşi...

– Sşşşt! îl obligă Aramis la prudenţă. De la maiest...

– Exact. Dumneavoastră îi veţi însoţi, veghind ca nici un fir de păr să nu li se clintească!

– Mai ales acele fire lungi şi ondulate, care cu atîta graţie se revarsă pe umerii rotunzi ai doamnelor... Fiţi fără grijă, prea nobile domn! murmură Aramis, ca un pişicher ce e.

– În onoarea acestui sublim moment istoric şi pentru succesul misiunii voastre secrete, se piţigăie bătrînelul, m-am gîndit să golim cîte o cană de şampanie!

În acel moment, deasupra grădinii şi-a făcut apariţia un aparat silenţios. Seamănă cu o libelulă. Aterizează. Caii sunt neliniştiţi. Nechează.

O uşă se deschide, scăriţa cade la părnînt. Din aparat ies în şir indian patru tinere fete, înalte, bronzate, sfidător de frumoase. Scufele albe de pe cap şi guleraşele creţe amintesc de accesoriile arhicunoscute ale vechilor costume de călugăriţe medievale. Dar în loc de pelerine, aceste graţioase nimfe care par că plutesc, au pe trup nişte sutiene negre şi pantaloni scurţi. Cizmuliţele argintii le completează sumara îmbrăcăminte. Pe şolduri au prinse cîte o cană de aramă şi cîte o sticlă de

şampanie. În mîini poartă cîte o măsuţă de aluminiu. Tăcerea care s-a aşternut este solemnă. Lui Aramis i-au căzut mîinile pe lîngă fotoliu, se ridică în picioare şi îşi pipăie penele de la pălărie. Ceilalţi muşchetari privesc la cele patru fete cu uimire şi încîntare.

– Acest aparat face parte din arsenalul secret al regelui? întreabă Athos, aplecîndu-se spre pirpiriul savant.

– Desigur, îl linişteşte Clit. Regele este atotputernic.

– Aha! îşi înghite Athos stupefacţia.

– Dacă-mi este permis, nobile domn, intervine şi Aramis, aceste neprihănite fecioare sunt călugăriţe?

– Hm!...Hi! Hi! se înecăpe neaşteptate bătrînelul. Neprihănite, cavalere, neprihănite! În singura noastră mănăstire, legile canonice nu sunt chiar atîta de... ortodoxe! Din cînd în cînd, aceste copile au voie să cunoască şi ce se mai întîmplă prin viaţă! Multe au profesiuni respectate. Fetişcanele astea sunt, de exemplu, dansatoare într-un cabaret de noapte.

– Într-un bar?... Dansează pentru clienţi? Şi diavolul nu le-a cumpărat sufletele? O, doamne!

– Încă n-am aflat dacă au căzut la învoială!

– Aş fi gata, noapte de noapte, să le chem pe rînd pentru a înălţa împreună rugi către Domnul, ca să le ierte păcatele!

– Tinere cavaler, după îndeplinirea misiunii mai stăm de vorbă! Dacă bunul Dumnezeu ne va ajuta să ne mai întîlnim!

– Amin!

Tinerele fete au aşezat măsuţele, Ada şi Mary au fugit în vilă după pahare, bărbaţii s-au înveselit. Dopurile celor patru sticle de şampanie au pocnit, au sărit în aer, cănile şi paharele au fost umplute cu lichidul auriu. Clit ia cuvîntul:

– Doamnelor şi domnilor, pentru victorie! ridică el paharul.

– Vive le Roi! strigă muşchetarii.

Beau toţi pe nerăsuflate. Bravii cavaleri îşi şterg mustăţile şi cad în fotolii pe neaşteptate, în poziţii nefireşti. Adorm pe loc. Fetele se retrag în aparat, acesta decolează.

– Acelaşi sfat, dragii mei, se grăbeşte să vorbească savantul, înainte de a vă lăsa în compania acestor straşnici seniori: jucaţi cît se poate de serios! Nu vor înceta nici în somn să fie muşchetarii lui Ludovic al XlII-lea, iar încercările voastre de a-i scoate din rol vor

eşua. V-am explicat toate astea. Pentru reuşita experienţei voastre e bine să nu le uitaţi.

– Sunt actori desăvîrşiţi! se minunează Mary.

– Ca să vă fixaţi în epocă, se întoarce Clit către cei patru soţi, studiaţi cu atenţie romanele din ciclul muşchetarilor... Le găsiţi la Vel... Mai treceţi în revistă şi legile empatiei!

– Aramis este cuceritor! şopteşte Ada, visătoare.

Un sforăit îngrozitor le întrerupe dialogul. Aerul vibrează. Geamurile unei ferestre sar în toate părţile. Caii speriaţi se ridică în două picioare, rup dîrlogii, galopînd prin grădină. Porthos, cu gura deschisă continuă canonada. Batistele-robot din buzunarele bărbaţilor ies ca săgeţile, şerpuiesc pe alee, ajung la uriaş, se caţără pînă la gura lui. Una intră în gură, alta se răsuceşte şi se înnoadă la spate ca un căluş. A treia stă la pîndă... Portos doarme în continuare neclintit. Linişte.

– Luaţi pildă!... Şi ne-am înţeles, Genar! Nici cea mai mică maşină! Să nu care-cumva să vă prind!

– Cum!?... Cînd noi abia aşteptăm să nu le mai vedem?

– Perfect! Doamnelor şi domnilor, următoarea întîlnire în regatul francez de pe Planeta Fantomelor Albastre. O planetă de poveste, total necercetată, cu mii de umbrele, uriaşe umbrele albastre. Şi fascinantul joc de umbre şi lumini... Şi acum atenţie! Vă expun planul principalelor dumneavoastră acţiuni. Veţi debarca pe planetă împreună cu muşchetarii. După ce coborîţi din astronavă va trebui să căutaţi la nord hanul lui Pillard, hangiu renumit. Acolo vor aştepta muşchetarii. Împreună o să faceţi o vizită regelui şi reginei. Sarcinile voastre viitoare le veţi primi acolo, la palat. Desigur, pe parcurs mai pot interveni şi alte întîmplări. Acţionaţi după cum vă taie capul. Am încredere în voi... Ah!... Era să uit! Va trebui să intraţi în anonimat, ca să spun, aşa. Darn se va numi *maître Nigaud,* Vel, *seigneur Perroquet,* iar voi, fetelor... Mă rog, nu mai are importanţă. O să aflaţi şi voi cum vă numiţi. Asta e tot!...

În acea clipă, muşchetarii se trezesc. Sar în picioare cu mîinile pe spade. Îl văd pe Porthos cu gura legată... Acesta vede batista-robot în aer, scoate spada şi o taie în patru... Athos fandează fulgerător şi-i taie căluşul din gură. Muşchetarii se adună în grup, spate în spate, cu săbiile scoase... Ada şi Mary cad în fotolii. Atunci se aude glasul bătrînelului:

– Gata! Repetiţia s-a terminat! La bivuac!

Spadele sunt introduse în tecile lor, fiecare cavaler fluieră anapoda, caii vin docili pînă la ei. Ca nişte acrobaţi, cavalerii sar în şei. Pornesc în galop. Porthos se apleacă şi-l ia pe sus pe Clit, îl aşază în faţa lui, bătrînelul se clatină caraghios, dă din mîini, pălăria îi cade la pămînt, apoi încă un obiect. Fluturările panaşelor produc o boare de vînt parfumat, cavalcada dispare şi ropotul copitelor se stinge. Darn se repede şi culege pălăria, apoi peruca psihiatrului. Revine în goană lîngă fotoliul soţiei.

– A început! mugeşte el vesel.

Apucă fotoliul şi-l aruncă în sus cu soţie cu tot!

12

O flacără prelungă, sîngerie se ridică spre cerul întunecat. E astronava care se întoarce pe Pămînt. Mary oftează fără voie, întinzînd mîna după bunul ei Darn, pentru a se convinge că e lîngă ea. Bezna compactă creează o anumită stare de nelinişte, mai întotdeauna nemărturisită, dar normală pentru orice om care coboară pe o planetă necunoscută.

– Ne aflăm deci pe Planeta Fantomelor Albastre! spune într-o doară Vel Genar – după glas, stăpîn pe el însuşi.

– Vasăzică, abia peste un an... murmură Ada.

– Crezi că mai bine rămîneai acasă? o întrebă Vel, acum nesigur, încercînd să mai zărească ceva în afara cailor ce aşteptau pe aproape, neliniştiţi, nechezînd încetişor.

– Nu ştiu!... Haideţi la cai, să nu se sperie şi să fugă. În timpul antrenamentelor de călărie am

descoperit că patrupedele astea spendide sunt imprevizibile! Mai ales cu femeile!

– Principalul e să ne amintim că nu ne paşte nici un pericol! zice filozofic uriaşul, pare-se cel mai indiferent dintre toţi. Un foc ar fi fost dat dracului!

– Mă rog!… Ce mai aşteptăm? strigă Mary cu glas subţire. Să ne
cadă dantela de la pantalonaşi? Mai bine tremurăm pe cai!

Replicile s-au schimbat într-un întuneric desăvîrşit – pe Planeta Fantomelor Albastre e o noapte afurisită, fără stele. Cei patru, după zgomote şi mormăieli, încalecă anevoie, chinuindu-se fiecare cum poate. Îmbrăcămintea le foşneşte mereu, de parcă ar sufla vîntul. Alte sunete ciudate se aud…

– Darn, nu-ţi bate calul de pomană!… Ştiţi care e părerea mea? Pe întunericul ăsta e şi mai periculos să pornim la…

– Hanul se află spre nord, aşa spunea comandantul navei. Dar unde o fi nordul, poţi să-mi spui?… Uf, şi calul ăsta nu vrea să facă un pas, măgarul!

– Lasă-l în pace! se aude glasul Adei, neînduplecat. Şi al meu a încremenit… Nici barbarii nu-şi băteau caii!

– Darn mi-e frig! scînceşte Mary.

– Frig? rîde campionul. Cu atîtea haine? Mă mir cum mai reuşiţi să vă mişcaţi sub ele.

– Corsetul, corsetul este insuportabil! se vaită Ada. Nu mai pot respira. Mă înăbuşă!

– Frumos ne-a garnisit maestrul! intervine Genar. Şi zîmbetul său la despărţire!… Nu mi-a plăcut de fel.

– Pe mine m-a impresionat cînd flutura batista! exclamă sentimentala Mary. Un gest atît de vechi şi frumos!

– Auzi ce idee, să coborîm pe planetă noaptea! Parcă visez urît. Atenţie, dragii mei! Dacă mai stau mult proţăpit pe cal, mi se despică trupul! Picioarele mi-au îngheţat!… Moşulică e un zănatic!

– Darn, termină cu insultele! caută să se impună Mary.

– Ce insulte? V-a îmbrăcat ca la circ! Rochii pînă-n călcîie şi pline de broderii de aur – pe puţin zece kilograme fiecare! Pantalonaşi cu dantelă, pelerine de catifea, pantofi Ludovic al Nu-Ştiu-Cîtelea, bonete ca ale sugarilor, părul răsucit într-o mie de bucle şi nişte decolteuri!… Hm!… Nişte decolteuri!… Parcă nu mai sunteţi soţiile noastre, ci…

– Ei, bravo! se indignează Mary. Abia ne-au proporţionat mai bine

siluetele. Şi decolteurile sunt nostime… Tu, Ada, nu-i aşa? Fac frumos!

– Da, fac frumos!

– În schimb ei… Hi, hi, hi! chicoteşte soţia mignonă.

– Parcă voi sunteţi mai cu moţ! replică uriaşul. Ăsta-i vodevil, nu experienţă ştiinţifică!

– Aşa era moda pe-atunci, în secolul al XVII-lea, încearcă să-i împace Genar. Dacă Darn şi-ar…

– Ba pardon, numele meu e *maître Nigaud!* Nu ştiu ce-nseamnă, dar sună teribil, ca şi al dumitale, *seigneur Perroquet!*

– Linişte!… Răsare soarele!

Lumina vine pe neaşteptate – rotaţie rapidă a planetei – se caţără pe povîrnişul munţilor de 1a orizont, străluceşte acolo cîteva secunde, adunîndu-se tot mai înaltă şi, deodată, se revarsă, spumegînd, la vale, într-o ceaţă argintie, compactă; linia dreaptă a culmii muntoase o reflectă ca o colosală oglindă semicirculară, parcă un miliard de focuri s-ar fi aprins în acelaşi timp, între cer şi pămînt, şi din fiecare flacără se deschide un superb curcubeu, pe care eşti tentat să-l prinzi în palmă, atît pare de aproape; iar bolta de deasupra capului capătă o suavă culoare albastră, care spre răsărit are nuanţe verzi, străvezii, ca smaraldul, şi din partea opusă altele, grele, de ultramarin.

– Ce lumină ciudată!

– Şi munţii, o minunăţie! Ne înconjură din toate părţile… Observaţi, totul seamănă cu un crater lunar! Valea poate să măsoare pînă la 200 de kilometri în diametru.

– Parcă am fi în fundul unui castron!

– Nu prea fericită metaforă, Nigaud! remarcă Vel, privind cu atenţie împrejur. Cred că ţi-e foame.

– Aş mînca un berbec întreg... Ca un porc!

– Să-ţi fie ruşine, sălbaticule! îl pune Mary la punct. Mai bine uită-te cum arăţi!... Sperietoare, nu alta!

Amîndoi soţii sunt îmbrăcaţi oarecum la fel: surtucuri verzi, cu mîneci largi, garnisite cu dantelă, pantaloni strîmţi, galbeni, croiţi din

ţesătura de mătase cunoscută sub denumirea „aimable”, ciorapi lungi pînă la genunchi, măslinii, pantofi bonţi, cu catarame de argint. Down – recte Nigaud – are o mustaţă mare, ca o perie de ghete, iar Genar – Perroquet, favoriţi, mustaţă în furculiţă şi cioc. Părul lung şi l-au împletit într-o coadă pe spate şi şi-au pus pe cap tichii tot verzi, de negustori întîlniţi prin epoca respectivă.

– Mda, nu prea suntem arătoşi! ...

– Vel, deasupra noastră e o pînză de apă! îl trezeşte Ada. Concavă ca o lentilă... Şi se sprijină de culmile munţilor.

– Formidabil! strigă Genar. Are forma unei umbrele... Dar e un paradox! Planeta asta ar trebui să se numească Planeta Umbrelelor Albastre, nu...

– Fantomele apar după miezul nopţii! cîntă Mary.

– De unde ştii? sare campionul. Le-ai văzut?

– Nu! Am citit undeva... Era o carte veche...

– Apă în loc de cer! se minunează din nou Genar. Adică, ce apă! Mare ca marea!... Dacă nu mai mare!

– Aşa se explică şi prezenţa curcubeielor.

– Cum stă acolo şi nu cade pe pămînt? Ce forţe teribile susţin calota? Staţi! Poate că nici pămîntul ăsta nu e pămînt!

– Întreabă-mă să te-ntreb! intervine Darn posac.

– Curios! Ce presiune să aibă aerul? N-aţi uitat vreun barometru prin corsaj, fetelor? Curată bătaie de joc să ai asemenea fenomen sub nas şi să nu-l poţi analiza! Ce monstru!

– Cine?... Eu? se burzuluieşte campionul.

– Clit!... Ţi-aminteşti ce-a spus, planeta e necercetată.

– Şi actorii ăştia, muşchetarii ăştia...

– Adevărat! Nu sunt deloc curioşi să afle mecanismul...

– Dragă Vel, pe vremea lor nu se făcea ştiinţă la nivelul actual! Se pricepeau mai mult la poveşti!

– Cînd o să te condiţionezi şi tu să nu mai fii atît de curios? Sau vrei să debitezi numai prostii? atacă Ada.

– Aş, sunt contemporanii noştri. Bătrînul vrea să ne tragă pe

sfoară, însă nu-i merge. Poţi să te antrenezi pentru o mie de spectacole şi în cea mai rigidă atmosferă de epocă, dar nu poţi trece indiferent pe lîngă o minune ca această Umbrelă! Ne vor spune tot!

– Dacă nu mă înşeală memoria, cînd am plecat de-acasă ne propusesem anumite reţineri, insinuează Ada.

– N-ai înţeles intervine campionul, aspru. Fără probleme ştiinţifice şi fără maşini! Altfel ai de-a face cu mine! Asta e! Şi-acum, încotro ne îndreptăm?... Ge... pardon, Perroquet?

– Ţie cînd îţi intră ceva în cap devii un pisălog insuportabil... Ţii atît de mult la numele ăsta? Şi de unde vrei să ştiu eu... încotro... Ah, măcar să fi avut o hartă!

Grupul debarcase aproape în munţi, înspre est, la marginea unei păduri întinse. Nordul se afla în stînga, unde un şir de stînci nu prea înalte închideau orizontul, formînd un unghi drept cu liziera pădurii bătrîne.

– Într-acolo! arată Genar acel punct, liniştindu-se pe neaşteptate. Acolo trebuie să fie şi hanul... Să mergem!

– Noi ne vom ridica puţin malacoavele! se scuză Ada. Altfel nu putem călări. De-a curmezişul şeii e dificil. Ne iertaţi!

– Prima şi ultima oară! le avertiză Perroquet. Dacă vă văd caraghioşii de la han, o să vă pierdeţi toată stima lor!

– Amazoane în pantalonaşi cu volănaşe, se indignează Nigaud. Asta n-o să i-o iert lui Clit niciodată!

13

– Hugh!... Hao! Howk!... Ua-ua-ua-uaaa!

Uriaşul a citit toată colecţia de cărţi vechi a lui Genar şi îşi etalează cunoştinţele pronunţînd onomatopee specifice triburilor pieilor roşii. Caii, dezlănţuiţi în galop, mănîncă pămîntul şi, în ciuda antrenamentelor făcute acasă, călăreţii saltă destul de caraghios pe bietele animale.

– Ce răcneşti aşa, omule?

– Pentru ce simt nu-mi ajunge toată cîmpia. Ah, ce viaţă, ce viaţă, dragii mei! Parcă m-am născut a doua oară!

– Nu poţi scăpa un om serios în mijlocul naturii, rîde fericit Genar, că a şi dat în mintea copiilor!

– Iuhuuu!... Hai, fetelor, ţineţi-vă de sîrmele rochiei, că acum zburaţi ca nişte paraşute!

– Genar!... Perroquet! Să ne oprim, ne iese sufletul! strigă Ada, alunecînd periculos pe spinarea calului.

– Aici, sub curcubeu!... E bine? Stai, căluţule, opreşte-te!

Genar descalecă dintr-un salt şi se trînteşte în iarbă, cu faţa-n sus. Ceilalţi îl urmează.

– Frumoasă goană! Trei ceasuri!

– Cu frumoase urmări. Priviţi la Down!

– Asta zic şi eu adaptare la mediu, se clatină campionul pe picioarele curbate. Mai trist e că nu pot călări decît pe... o singură parte... Pe aia dreaptă!

– Nigaud, te rog! Fără grosolănii! îl ameninţă Mary.

– Iartă-l, Mary, e ultima grosolănie. De-acum nu va mai vorbi decît în paranteze, îi arată Vel picioarele soţului şi rîde ca un apucat. Băiete, scoate zăbalele cailor şi lasă-i să pască. Sper că salata asta nu-i

otrăvitoare şi va fi gustoasă fără oţet şi fără ulei... Uf, numai să nu facem bătături!

– Nu vezi decît pericole!... Uiţi ce ne-a spus bătrînul Tuning? Planeta e blîndă ca o pisicuţă.

– Pînă-şi scoate ghearele!

– Seigneur Perroquet, tresare Ada, ştii că acest curcubeu, unde ne-ai dus, e un izvor în toată legea?

– Văd, replică Genar foarte calm. Iese din pămînt şi curge în sus, arcuindu-se spre munte, pînă pătrunde în Umbrelă. Ca un gheizer... Cine ştie ce fenomen gravitaţional care ne scapă!

–Nu te uimeşte?

– Renunţ, draga mea. Nu mă interesează. Altfel, lipsit de posibilitatea cercetării, aş înnebuni.

– Exagerezi! Şi Paranthropus s-ar fi interesat măcar dacă apa e bună de băut!

– E bună, e bună!... Nigaud, du-te şi adapă caii!

– Pardon, seigneur Perroquet! Eu nu mai rezist. Am dreptul să mănînc ceva, nu?... Şi, întins cu faţa în jos, Darn ronţăie lacom din iarba deasă, grasă, spre stupefacţia veselă a celorlalţi. Asta zic şi eu salată verde! bombăne el cu gura plină.

– Asta zic şi eu întoarcere la natură! rîde Ada molipsitor. Poftiţi la masă domnilor!

14

Călăreţii s-au oprit la intrarea unei fortăreţe de piatră – hanul – o clădire cenuşie, solidă, răsărită parcă din pămînt la răscrucea aceea de drumuri. Singura poartă, de stejar, e ferecată cu şine late de fier, groase şi în perfectă stare. Un zid exterior, înalt de vreo patru metri, străpuns din loc în loc de ferăstrui înguste, zăbrelite, pare menit să facă faţă oricăror atacuri. Deasupra porţii se ridică un mic turn, de unde se poate tăia cheful asediatorilor de a pătrunde înăuntru prin acest unic drum de acces. Acum, porţile sunt larg deschise. În dreapta, într-un cîrlig ruginit, atîrnă firma, urgisită de vremuri: „Au Point du Jour”. În curte se văd cîteva caleşti şi un faeton negru lăcuit. Cu mînecile suflecate, doi rîndaşi agită tot atîtea mături de nuiele, ridicînd nori de praf. Grupul lui Genar intră în han o dată cu al cincilea călăreţ, înveşmîntat într-o haină

sobră de preot, cu gluga mult trasă peste ochi şi al cărui cal, prăfuit, abia îşi mai trage sufletul. La apariţia lor, în uşa sălii mari, din fundul curţii, iese un bărbat înalt, brunet şi zdravăn, avînd încinsă peste burtă o cîrpă soioasă şi un coşcogeamitea pistol la centură.

Perroquet coboară sprinten şi înaintează cutezător:

– Hola, papa Pillard, bine te-am găsit!

– Prea cinstite doamne şi slăviţi cavaleri, bun sosit în paşnicul nostru han! le urează patronul, cu ochii ţintă la necunoscutul în sutană. Vă cer să mă iertaţi cîteva clipe, după care sunt sluga dumneavoastră!... Hei, Jean, Baptiste, Leon! Aveţi grijă de caii domnilor!

– Cred că prietenii noştri, muşchetarii majestăţii-sale, te-au înştiinţat că-i aşteptăm, continuă imperturbabil Perroquet.

– Chm, chm! se îneacă fără veste hangiul şi dispare din uşă ca bătut de vînt, îngrijorat ca din senin.

Trei rîndaşi se reped şi-i ajută pe ceilalţi să descalece, inclusiv pe individul cu haine preoţeşti, care priveşte lung la noii veniţi, dîndu-le ocol şi măsurîndu-i din cap la picioare.

– Hei, Nigaud, ce-ai rămas de lemn? strigă Genar.

– *Seigneur Perroquet,* rănile ultimei bătălii nu mi s-au vindecat încă, se vaită Nigaud. Abia mă mai mişc – şi se ţine cu mîinile de locul unde spatele îşi schimbă denumirea.

– Lasă, lasă, o bărdacă de Clos-Vougeot[1] şi o pulpă de berbec rumenită cu tot respectul sunt tocmai leacurile necesare.

– Înălţimea voastră mi-a citit gîndurile, pe legea mea!... Doamnelor, după dumneavoastră!

Pătrund în sala mare a hanului; laolaltă cu preotul, de care se ciocnesc în uşă şi care-şi vîră gluga sub nasurile bărbaţilor, scrutîndu-le chipul. Are ochii nesuferiţi de verzi şi aprinşi ca ai pisicilor.

– Cine e popa ăsta? murmură Vel după ce s-au aşezat la masă. L-aţi mai văzut undeva?

---

[1] Podgorie din sudul Franţei. (n.a.)

– Cine-a zărit picior de om pînă să ajungem la han? îi replică Ada, privind cu curiozitate înjur.

– Cum, uiţi de tipul care pîndea la marginea pădurii? îi aminteşte uriaşul. Mutra aia respingătoare din tufişuri?

– În orice caz nu-i tot ăla, spune şi Mary.

– În afară de friptura de berbec, pe-aici miroase şi a aventură. Nu crezi, *seigneur Perroquet?* atrage atenţia Ada, oarecum alarmată, fără să înceteze să scormonească împrejurimile.

– Prostii! Trăieşti sub influenţa cărţii citite, bombăne Genar, gîndindu-se încruntat la ceva.

– Pe mine mă scuzaţi un moment, se ridică Nigaud. Ştiţi rănile, iarba şi apa de izvor... Nenorocire!

– Puteai tu să nu fii grosolan? se strîmbă Mary şi aruncă priviri furişe prin sală, ţinînd, evident, să fie remarcată.

Uriaşul rîde şi iese. Se îndreaptă spre grajduri, în dosul cărora se află două şire lungi de paie. Se opreşte lîngă una, apoi i se văd numai umerii şi capul plecat în jos. Deodată tresare. Din apropiere se aude glasul hangiului:

– Sfinţia-voastră, vă aşteptam! Sfînta Fecioară să ne aibă în buna şi prea milostiva ei pază!

– Domnul Hilfe a venit? întrebă o voce autoritară.

– De mai bine de două ceasuri. E în camera de onoare de la catul al doilea. Tocmai îl judecă pe bătrînul Lapin, ştiţi, braconierul. L-a prins asupra faptului.

– Termină pălăvrăgeala, hangiule! Cine sunt străinii care au intrat în acelaşi timp cu mine?

– Să mă trăsnească Cel-de-Sus dacă ştiu ceva, serenissime! Nişte călători! Nu i-am văzut niciodată.

– Vorbeau despre muşchetarii regelui, Pillard! Nu-mi fă pe prostul!... De altfel Michelet i-a urmărit şi mi-a raportat. Îţi poruncesc să-mi spui cum îi cheamă.

– Sfinţia-voastră, n-am să vă ascund nimic. Acum două nopţi şi două zile jumătate au venit la mine doi muşchetari şi un soldat din gardă. Nu mi-au spus numele...

– Fie de treizeci şi trei de ori blestemaţi! îi cunosc eu foarte bine!... Continuă!

– Mi-au spus... m-au anunţat că vor sosi două doamne şi doi cavaleri pe care i-au descris în amănunt. Mi-au cerut să-i găzduiesc aşa cum se cuvine, fără să le pun întrebări, că de nu îmi dau jos, cu spada, urechile.

– Neruşinaţii!

– Ce să fac, înălţimea voastră, să rămîn fără urechi? Şi-apoi nu mă pot pune rău cu maiestatea-sa, vreţi să mă suie în furci?... Am nouă copii, şase nepoţi, o soacră şi trei bunici!

– Vasăzică am nimerit bine! exclamă necunoscutul.

– Trebuie să înţeleg, serenissime, că şi înălţimile voastre sunteţi pe urmele străinilor?

– Mai încet, ticălosule, să nu dăm de bucluc! Eşti isteţ ca un diavol. Aşa e!... Află că cei doi indivizi îmbrăcaţi ca nişte măscărici sunt ultimii descendenţi ai marchizului Fil de Toile, iar doamnele care-i însoţesc nu sunt decît baroana de la Rose şi ducesa du Muguet.

– Călătoresc incognito, sfinţia-voastră? Şi muşchetarii?

– Hm! Trebuie să-ţi spun tot. Dar ai grijă, Pilard, dacă sufli o vorbuliţă!... Mîna cardinalului e lungă, ţine minte!

– Mut ca un cimitir, înălţime!

– Atunci ascultă! Regina, care întotdeauna a vrut să scape de monseniorul Pauvrelieu, cardinalul nostru...

– Fie-i numele slăvit, *amen!*

– ... are nevoie de bani, bani mulţi pentru planurile ei. Marchizul Fil de Toile a ascuns în munţi, într-o grotă, argintul şi aurul adus de trei corăbii din Lumea Nouă. Singurii care ştiu locul ascunzătorii sunt cei doi nătărăi de nepoţi, Nigaud şi Perroquet. Ei vor să dea totul în mîna reginei...

– Şi doamnele?

– Femeile reginei, prostule! Vor să afle unde e grota. Iar muşchetarii trebuie să-i păzească pe toţi patru.

– Bine zis, să-i păzească!... Înălţimea voastră, am presimţirea că în seara asta prea cunoscuta linişte a hanului meu o să fie tulburată de o încăierare. Domnul să mă aibă în pază! Că nu degeaba omul monseniorului, Michelet, pîndeşte în pădure şi nu de florile mărului a venit aici şi cavalerul Hilfe, căpitanul gărzii elveţiene, cu zece ostaşi, şi acum şi sfinţia...

– Gura, ticălosule! Dacă eşti prudent şi stai cuminte, totul se termină repede şi pe tăcute.

– Da’ de unde, o să iasă un balamuc! Nu-i cunoaşteţi pe zurbagii de muşchetari, se vede treaba.

– Am înţeles, pungaşule! Ţine şi fii rezonabil!

Se aude sunetul unei pungi bine garnisite şi pomelnicul de mulţumiri ale hangiului, apoi două umbre se strecoară spre curtea hanului: papa Pillard şi... omul în haină preoţească!

Darn Down îi lasă să se îndepărteze, întorcîndu-se într-un suflet la ai lui, care-au şi început să mănînce.

– Ia ascultaţi ce mi-a fost dat să aud la paie...

15

– O problemă de gravitaţie, ascultă-mă pe mine! De levitaţie, mai bine zis. Ar trebui să ajungem pe culmile munţilor, unde se sprijină calota de apă, acolo e dezlegarea.

Mary se foieşte pe scaun, chicotind veselă; Ada e obosită şi simte că i se închid ochii, iar campionul s-a grizat şi are chef pe nepusă-masă de ceartă.

– La dracu’ toate umbrelele din lume! Important e c-am nimerit-o straşnic şi n-am de gînd să mă întorc pe pămînt nici peste şapte ani… Vinul mai ales… e formidabil… Prosit!

– Chiar crezi că ne ameninţă vreo primejdie? întrebă Ada. Sunt nişte caraghioşi, Vel, oameni în toată firea şi să… Te credeam mai înţelept… Copilării!

– Nu-i cunoşti pe actori! Oricum, ei se pregătesc pentru o suită de spectacole, muncind cu seriozitate în atmosfera asta de epocă… Chiar, ce părere or fi avînd desprre Umbrele?… Papa Pillard!… Hangiule! Fă-mi te rog onoarea!

– Domnule cavaler?

– Ia-ţi un scaun şi hai să golim o sticlă în sănătatea dumitale!... Vreau să te întreb ceva.

– Eu nu ştiu nimic, domnule! Pe ochii mei, mă iscodiţi degeaba... Regina are socotelile ei, cît despre...

– Stai, frate, lasă-l pe cardinal!

– Sfinte Antoane! Aţi şi aflat? Fie-vă milă, cavalere, nu mă nenorociţi! Nouă copii, şase nepoţi, o soacră şi trei...

– Gata, gata, termină cu jocul, vreau să vorbim serios. Voi cum vă explicaţi fenomenul cu apa asta care curge în sus?

– Păi încotro să curgă, domnule? rîde hangiul, pe jumătate uşurat, pe jumătate neîncrezător. Să curgă în jos?

– Omule, lasă gluma, noi abia am venit de pe pămînt şi suntem nedumeriţi. Nu aveţi aici ingineri, cercetători ştiinţifici cu aparate de măsură?

– Ce limbă vorbiţi, Maică Preacurată? Nu înţeleg o iotă! Ingineri?... Ăştea sunt de-ai regelui sau...

– Ascultă nu-ţi bate joc de mine! N-o s-audă nimeni ce-am vorbit, e o simplă curiozitate. Cum se susţin Umbrelele?

– Domnule cavaler, sau vreţi să rîdeţi, sau...

– Care e numele dumitale adevărat, hangiule?

– Pillard, din tată-n fiu. Ţinem hanul ăsta de un veac şi mai bine... L-am apărat ca pe ochii din cap!

– De un veac?!... Ai înnebunit?

– Ha, ce-ţi spuneam eu? rîde uriaşul zgomotos, acompaniat de soţia lui şi a cărei veselie continuă devine suspectă. N-o scoţi la capăt cu ăştia, moş Tuning a avut dreptate.

– De necrezut! Pillard, unde ne aflăm noi acum? Pe ce pămînt, spune măcar atîta!

– În regatul Franţei, domnule! Nu ştiaţi? La miazănoapte e Englitera, la asfinţit Spania...

– În sănătatea dumitale! îl întrerupe amuzat Genar, convingîndu-se şi după zîmbetele celorlalţi că nu era nimic de făcut.

48

Din curtea hanului izbucnesc pe negîndite ţipetele răguşite ale unui bărbat şi mai multe sudălmi, printre care se amestecă poruncile date decineva cu voce autoritară. „Ajutor! Fie-vămilă!... Călăilor!” strigă răguşitul.

– Ce se-ntîmplă? devine atent campionul.

– O nimica toată, domnule, explică politicos hangiul. Un braconier din împrejurimi, moş Lapin, a fost prins de gardă punînd capcane în pădurea Prinţului şi acum îşi ia pedeapsa.

– Ce pedeapsă?

– Douăzeci de bice, ca de obicei.

– Asta niciodată! sare Darn Down, clătinîndu-se. Cum, pentru că a vrut să mănînce?... Imposibil! Chiar aşa de ticăloşi aţi ajuns aici?... Ei, lasă,v-arăt eu!

– Domnule, nu vă pierdeţi cu firea! Hilfe, căpitanul gărzii, e un om îndrăcit, ar fi în stare...

– Sunteţi nebuni cu toţii? Doar n-o să biciuiţi un bătrîn în faţa mea!... Nu, nu, nu!

– Nigaud, fii rezonabil! Nu ne-a spus Clit?... Actorii...

Însăşi uriaşul nu mai aude. Din cîţiva paşi e pînă la uşă, pe care o deschide şi contemplă spectacolul din curte. Moş Lapin, un bătrîn gol pînă-n brîu, a fost culcat cu sila pe o bancă şi doi elveţieni zdraveni îi leagă mîinile pe dedesubt, ca să nu se poată ridica. Un al treileă îşi pregăteşte biciul lung, din fîşii de piele împletite, afundîndu-l într-un ciubăr cu apă. Alţi doi ostaşi asistă mulţumiţi la aceste preparative.

– Blestemaţilor! ţipă bătrînul, căruia vederea lui Darn Down îi dă puteri noi. Auziţi, domnule, pentru doi iepuri nenorociţi să încasez douăzeci de bice! Am luptat în 11 războie pentru rege şi biserică şi-am ajuns, om bătrîn, să mă bată ca pe un cîine! Scap eu de-aici, domnule Hilfe! Te prind eu în vale, la poteca domişoarei Angelette!

Uriaşul pătrunde în curte, apropiindu-se de soldaţii care leagă mîinile moşului. Îi apucă de ceafă, izbindu-i cap în cap, pînă le turteşte coifurile. Cel de-al treilea îi atinge în acest timp patru bice zdravene, stîrnind nori de praf din surtucul lui verde. Darn se întoarce, îi smulge biciul şi începe să-l bată pe elveţian cu codiriştea în cap. Moş Lapin şi-a desfăcut legăturile şi se foloseşte de banca lungă cu foarte multă îndemînare şi precizie, cotonogindu-i pe cei doi soldaţi...

– Nu-i rău, nu-i rău! face socoteala Genar, venit să privească. Doar nu suntem de paie! Măcar pentru refuzul grosolan de a ne explica ce-i cu Umbrela.

– Frumos început pe drumul sălbăticiei! Reproşează Ada, sever. Aşa, vă întoarceţi precis la instincte!

Genar nu aude, iar de la fereastra catului al doilea căpitanul Hilfe nu întîrzie să vadă prăpădul din curte şi să ia măsurile de rigoare, strigînd cît îl ţin bojocii:

– Gardă!… Hangiule! Pe ei! ordonă furios.

Şase ostaşi cu forţe proaspete şi tot atîţea rîndaşi se reped din toate părţile. După o luptă scurtă şi înverşunată îi pun pe răzvrătiţi la pămînt, legîndu-i fedeleş.

– Bestii! spumegă campionul.

– Douăzeci de lovituri pentru fiecare! comandă Hilfe. În numele legii!… Numai aşa o să vă vină mintea la cap!

– Domnule, intervine Genar, ridicînd privirile, influenţat desigur

de tonul ameninţător al căpitanului, domnule, vă rog! O simplă neînţelegere a dat naştere acestui regretabil act de violenţă. Prietenul meu şi-a închipuit că aveaţi, într-adevăr, intenţia să-l loviţi pe bătrîn. Asta e tot, n-a priceput că dumneavoastră vă jucaţi rolurile cu pitoresc şi trăire autentică, în sfîrşit, ce s-o mai lungesc, repetiţia interpretată magistral l-a convins atît de puternic, încît...

– Evident, evident! îl umflă rîsul pe căpitan. Şi repetiţia asta o să-i bage minţile în cap! Numai ţine-ţi gura că de nu îţi pironesc limba în stîlpul porţii! Ostaşi, executarea!

Elveţienii îi sfîşie uriaşului haina, îl întind pe bancă şi aşteaptă semnalul de începere. Îi şopteşte celuilalt ceva, căpitanul devine atent, se foieşte.

– Cum? face Hilfe. Chiar aşa? Atunci să-i lichidăm pe amîndoi, înălţimea-voastră! Ce să-i mai aşteptăm şi pe ceilalţi patru... Cum aţi zis?

– Demnitatea mea de om e călcată în picioare, strigă Nigaud, ţinut zdravăn de soldaţi. Actul dumitale e bestial, e umilitor, e lipsit de cel mai elementar... O să vă rup gîtul!

– Domnilor, propun ca gluma să se termine, ia cuvîntul din nou Genar. Nu-l puteţi include în spectacolul pe care-l pregătiţi. Nu-şi cunoaşte rolul, credeţi-mă!

– Bine, serenissime! replică Hilfe. Daţi-i drumul, băieţi!

Biciul şuieră prin aer şi brăzdează spinarea lui Darn.

– E oribil, Vel! strigă Ada cutremurată. Trebuie să facem ceva... Şi tocmai acum muşchetarii nu sunt aici!

– Îşi trăiesc cu pasiune rolurile. Suntem depăşiţi de joc.

– Respectul pentru om… Au! Libertatea individuală… Oh! Ghîm! Nobleţea sufletească… Ah! Mustrările de conştiinţă… Aoleu! se tînguie bietul Nigaud.

– Ţineţi-vă bine, domnule, abia v-au tras cinci, îl îmbărbătează calm Lapin, care primeşte loviturile de bici cu indiferenţă. Dracul va pus să vă băgaţi nasul unde nu vă fierbe oala? Asta mai rău i-a înfuriat. Eu m-am obişnuit. Primesc porţia săptămînal. Aş spune că nu mai ştiu dacă alerg după iepuri sau după bătaie. Dumneavoastră însă… de! spate fin!

– Ce-am să mă fac cu el? îşi frînge mîinile Mary. Vai, şi toţi ziceau că ăsta era secolul galanteriei, cavalerismului…

– E monstruos! se frămîntă Genar. Şi nu putem interveni… Riscăm… Să ne fi înşelat aşa tare?

– Muşchetarii! geme Ada. Ei or să ne ajute să-i dăm de capăt întregii poveşti. Sunt singurii noştri aliaţi. Nu mai plînge Mary, că tot nu rezolvi nimic. Darn rezistă cu curaj…

– Ah!…Vai!… se aude scîncetul lui Darn. Scap eu de-aici. Vă calc în picioare, vă pulverizez… vă rup oasele…

– Muşchetarii? repetă Genar absent. Au treburi mai importante, nu le arde lor de… Ce e asta, papa Pillard? Te credeam prieten, om întreg, de suflet.

– Oamenii cardinalului, domnule! răspunde rece hangiul. Ce pot să fac? Să-i trag de urechi?

16

Se apropie amiaza şi căldura aduce în han somnolenţă şi linişte. Slujitorii cardinalului s-au închis

să ţină sfat, cu excepţia a doi soldaţi care, sub pretextul că beau veşnica lor bere la o masă sub umbrar, pîndesc venirea muşchetarilor. Odaia ocupată de soţii Down e plină de gemete şi blesteme, cum se întîmplă în asemenea situaţii.

– Canaliile! abia mai suflă campionul. Nu-mi ajungeau bătăturile lăsate de cal!... Nemernicii!

– Vel, crezi că Tuning a pus vreo iscoadă pe urmele noastre? se interesează Ada, practică şi pozitivistă totdeauna.

– Atît ne-ar mai lipsi!... De ce?

– Mă voi opune prescripţiilor lui! şi scoate din corsaj – o, decolteurile, ce de taine mai pot ascunde!!! – un tub de material plastic, roşu.

– *Paradalor!* se extaziază Darn. Panaceul universal pentru

vindecarea oricăror răni! Eşti o zînă bună, Ada!

– Oare avem dreptul să-l folosim? murmură ea, nehotărîtă.

– Mai încape vorbă! se agită neliniştit uriaşul. Doar nu-i maşină!... Iar la urma urmei, halul în care am ajuns...

– Cum de te-ai gîndit să-l iei, Ada?

– Ştiam că va fi greu la început. Contactul cu atîtea obiecte contondente... Gîndiţi-vă numai la aceste spade oribile!

– Iată cuvîntul: oribile! Simt că nu mai rezist! Unge-mă!

– Unge-l! se învoieşte Genar. Poate că, întreg, mai e bun de ceva. Măcar să ne încurce socotelile!

– Dar moş Lapin? Întrebă Mary. Pe el l-am uitat. Şi cu delicateţe şi duioşie începe să ungă rănile campionului.

– În monologul biciuirii a şi recunoscut, bombăne rănitul. Cum de-mi aduc aminte, e o minune! Mulţumesc, Mary! Parcă niciodată mîna ta nu m-a mîngîiat cu atîta tandreţe.

– Credeam că în urma bătăii ai devenit mai înţelept, se zbîrleşte consoarta, întorcîndu-i spatele.

– Ia tăceţi! îi atenţionează Ada. Se aud tropote de cai!

Adevărat. Un zgomot de copite şi o melodie vin de dincolo de poarta deschisă a hanului:

– „Mon bras seul faisant l’attaque...”[1]

Vocile bărbăteşti, puternice, bine timbrate, se aud din ce în ce mai aproape, aducînd numeroase speranţe.

– Sunt muşchetarii!... Fă-le un semn, Mary!

---

[1] Începutul ariei dintr-un vodevil franţuzesc: „Cu-n singur braţ săr la atac...” (n.a.)

Drăgălaşa soţie a prospătului biciuit se pleacă peste fereastra deschisă şi îşi agită de trei ori batista dantelată...

Desigur, şi ostaşii lui Hilfe fug să le ducă stăpînilor vestea; nu peste mult timp, cei patru cavaleri ciocăne amabil la uşă şi pătrund în încăpere. Uriaşul s-a îmbrăcat, de bine de rău, cu o cămaşă găsită în han, dar asta nu-i poate înşela pe vajnicii slujitori ai reginei.

– Pe cinste mea! strigă Porthos. Doamnelor şi stimaţi cavaleri, în hardughia asta miroase a ciomăgeală! Cine e victima?

– Niciodată nu vei fi în stare, dragă prietene, să dai întîietate unor nobile sentimente! remarcă Athos, cu zîmbetul lui blînd şi atît de frumos, care-i dă acel aer distins şi nobil. Doamnelor, omagiile mele! Aveţi îngăduinţă faţă de limbuţia domnului Porthos; acesta e caracterul său. Cum vă simţiţi? Aţi fost găzduiţi cu onoarea cuvenită?

– Nu mă-ndoiesc cîtuşi de puţin că pungaşul de Pillard s-a achitat de îndatoriri, intervine Aramis. Judecînd după chipul vesel al prea frumoaselor doamne, adaugă cu smerenie nesuferită, impresionînd-o însă pe Mary.

– Da, da! mormăie Darn. Şi încă onorabil!

– L-am întîlnit în curte pe un bătrîn prieten, Lapin, zîmbeşte d’Artagnan – nu ştii dacă maliţios ori compătimitor. Ne-a povestit cîte ceva.

– Ticăloşii! îşi dă frîu liber furiei uriaşul.

– Trebuie să te răzbuni, prietene, îl sfătuieşte Porthos, aşezîndu-se lîngă el. O, nu cu spada, nu-i demn să încrucişezi spada cu nătîngul de Hilfe. Te ajut eu să-l ciomăgeşti în lege şi nu mai departe decît în

noaptea asta. Are şi la mine o mică datorie de care-aş vrea să-i amintesc!

– Porthos, dragul meu, nu uita că avem o misiune de îndeplinit, îl apostrofează Aramis. N-o putem compromite pentru cîteva lovituri de bici. *Maître Nigaud,* priveşte asta ca pe o penitenţă, în numele purificării sufletului dumitale. Eu însumi, domnilor, obişnuiesc să-mi înfrînez pornirile animalice prin biciuire. E un lucru atît de plăcut în faţa ochilor lui Dumnezeu! şi-i aruncă lui Mary o ocheadă.

– Domnule Athos, spune-mi, ce ne mai rămîne de făcut? se plînge Vel Genar. Suntem cu totul dezorientaţi. Bine, înţeleg că dumneavoastră, o numeroasă trupă de actori, vă pregătiţi aici pentru nişte spectacole, dar chiar aşa, cu bătăi la sînge şi... crime bestiale?

– Duelul nu e o crimă, domnule Perroquet! răspunde liniştit muşchetarul. Adevărat, edictele îl interzic, dar în fapt şi maiestatea sa, bunul nostru rege Louis, şi eminenţa sa, cardinalul Pauvrelieu, îl încurajează. Şi-apoi nu înţeleg despre ce actori vorbiţi. Toţi oamenii sunt nişte actori pe lunga, lata şi mai ales înalta scenă a vieţii, aveţi dreptate, şi fiecare îşi joacă rolul cum ştie mai bine. Altceva ce să vă mai zic?

– Cum de se menţin în aer aceste formidabile Umbrele Albastre?!... Nu se poate să nu fi încercat să vă explicaţi, îl pune Genar la proba focului.

– Ele stau acolo dintotdeauna! se amestecă Aramis. Şi noi nu putem şti de ce, dacă asta e voia Celui Atotputernic. Ţot astfel cum nu trebuie să ne mire că plouă în fiecare zi, între amiază şi ceasurile două. O voinţă mai presus de noi le-a orînduit pe toate cele văzute şi nevăzute!

– Mă veţi ierta, domnule Aramis, intervine politicoasă Ada, însă explicaţia dumneavoastră e destul de naivă sau, ca să pricepeţi mai exact, ea aparţine unor timpuri apuse, cînd...

– Să lăsăm pentru mai tîrziu reflecţiile, prieteni! îi întrerupe d'Artagan, privind pe ferastră. Prezenţa aici a căpitanului Hilfe, sceleratul de Michelet, omul cardinalului, pe care l-am întîlnit spionînd prin pădure, dar mai ales venirea abatelui de l'Âme Grise sunt tot atîtea indicii sigure că ni se întinde o cursă!

– Cursă?... Capcană de elefanţi! sare campionul. Credeam că e o glumă, dar după bătaia asta cu biciul mă apucă spaima. Să-l ia toţi dracii pe moş Clit, că în urîtă chestie ne-a aruncat... Uite-aşa! Vreţi să ştiţi ce părere am? Ne vom lăsa cu toţii oasele pe sub Umbrela asta nenorocită!

– Cum?!

– L-am auzit pe hangiu vorbind cu abatele vostru că...

17

Sala hanului e plină de muşchetari – călători sau localnici – printre care mulţi nobili, cu sîngele între „bleu-ciel" şi „ultra-marin", ce se ţin

departe de plebe, fiind foarte demni; atît de demni, că par înfipţi în scaune. Cei patru eroi şi garda lor de muşchetari şi-au găsit cu greu locurile la o masă, chiar lîngă scările ce duc la etaj. Se înserează. Hangiul şi suita de slujnice se învîrtesc abil printre oaspeţi, cu tot soiul de vinuri şi de mîncăruri. Mary şi-a invitat soţul pe locul de sub scară şi ea s-a aşezat în capătul, opus al mesei, dinspre centrul sălii. La dreapta ei stă Aramis, la stînga Perroquet.

– Papa Pillard e iscusit în meserie, tocmai spune d'Artagnan. Şi, pe sufletul meu, avem puţine şanse să-l păcălim.

– Mai e şi destul de înţelept, confirmă Porthos, ca să ţină prin preajmă cîte patru-cinci vlăjgani, înarmaţi pînă-n dinţi şi gata de orice şi care îi conving, pe cei prea grăbiţi, să-i plătească înainte de plecare. Şi cum noi nu avem decît doi bănuţi de aramă şi mai purtăm şi grija doamnelor, ca şi acestor doi nobili…

– Prostii!… Fleacuri! intervine Aramis. Moşul e un regalist convins. Are să ne-nţeleagă.

– Şi pe urmă, în degetul dumitale, prietene, remarcă Athos, străluceşte un diamant de toată frumuseţea. Cu preţul lui putem bea şi mînca două săptămîni încheiate.

– O, s-a roşit Aramis – în vreme ce Mary se foieşte şi rîde tare, ca şi la prînz – o, e o amintire de la mama, şi întoarce inelul cu piatra spre palmă.

– Mama dumitale? se strîmbă Porthos şi rîde şi el, brutal.

Dar atenţia preotului-muşchetar e atrasă de data asta de către Mary – aceasta rîde mereu, chicotind, peste limitele normale ale bunei-cuviinţe.

– Vasăzică, domilor, precizează Darn, noi plecăm acuma după o comoară… În munţi.

– Ssssst! îl îndeamnă Athos la prudenţă. Hanul e numai urechi. Pornim după miezul nopţii, să nu ne simtă nimeni.

– Dar încotro? se impacientează Ada.

– Domnii ştiu! îi arată d'Artagnan pe aşa-zişii urmaşi ai lui Fil de Toile. Noi doar îi însoţim. Aflăm locul comorii şi ne întoarcem glonţ la

curte, să-i spunem reginei.

– Unde dracu' le ducem pe aceste doamne ale reginei şi viteaza lor escortă? mîrîie Darn, mai mult ca pentru sine.

– Las'că ştiu eu! îl linişteşte Vel. Ştiu eu şi pentru voi.

– Iată un om de înţeles, îl bate Porthos pe umăr. Hei, papa! Un rînd de *Sauterne mousseux*[1] pentru toată lumea!

– Ei, ei, am auzit exact? răsună lîngă el o voce hodorogită. S-a pronunţat cuvîntul „cinste". Eu, domnilor, fiind un om cinstit, cred că am dreptul...

– Pere Lapin!... Bun venit, braconierului! Trage-ţi un scaun şi stai colo, lîngă maître Nigaud! îl îndeamnă Genar. Tot aveţi voi amintiri comune!

– Doamnelor, nişte eroi jigniţi trebuie să-şi stingă în vin setea de răzbunare, declară moşul şi bea pe nerăsuflate. Bătuţi, dar nu învinşi, pe legea mea!

– Ascultă, bătrîn guraliv, n-ai vrea să intri în slujba regelui? îl trage de limbă Porthos. Ai putea ajunge căpitan.

– Pe trăsnetele din cer şi din iad, domnilor, libertatea e de aur. Îmi pare rău să las iepurii să dea iama prin verzele prinţului! Iar în pădure e un anume domn Miche... Michelet, care merită un plumb în perucă. Să trăiască! goleşte el din nou.

– Michelet? tresare Athos. Unul subţire cu mutră de şoarece înecat?... M-ai făcut curios, bătrîne!

– Ha... hîc!... ha! Înecat, dar vezi că mai încolo, în ograda pastorului din satul Feuille Verte, şoarecele ăsta are ascunşi 60 de arcaşi... înarmaţi cu archebuze.

-Drace!

---

[1] Vin alb, spumos, (n.a.)

– Abatele de l'Âme Grise, cunoscut în regiune sub numele de Millescroix, a vorbit azi în zori cu Miche – hîc! – let despre nişte muşchetari care trebuie trimişi undeva, de unde nu se mai întorc decît cu voia lui Satan!... Hîc!

– Norocul nostru că Pillard e regalist convins! îi întinde

d’Artagnan o cursă, urmărindu-l atent.

– A fost odată un om de treabă ce se chema Pillard. La ora asta, cînd noaptea vine tiptil, uşile hanului se închid... Muşteriii care nu rămîn peste noapte sunt daţi afară din această cetate... hîc!... a morţii!

– Drace şi iar drace! Planul nostru de a pleca în zori...

– Ho, ho! moş Lapin s-a făcut praf. Ho, ho!... Şoarecele a încercuit hanul. Domnul Hilfe, aici, cu ostaşii lui şviţeri! Şi sfinţia-sa Millescroix! Pe deasupra, haidamacii hangiului. O s-avem serbare la noapte, să mă trăsnească! Şi moş Lapin tace brusc, obosit de efort.

Mary izbucneşte într-un hohot de rîs nestăvilit şi îngrijorător, dîndu-şi capul pe spate. Aramis surîde şi el, absent.

– Mary! Ducesă de Muguet! ia atitudine Nigaud, cam nervos, fiindcă spinarea a început să-l usture din nou la auzul atîtor grozăvii. Nu credeţi că acest amuzament e cam depla... ?

– *Sacré nom de Dieu!*[1] ţipă deodată Aramis şi se înverzeşte de furie. Nu cred că mi s-a părut!

Tînărul gentilom englez care şade în spatele lui Mary, la masa de alături, are o tresărire vizibilă, se-ntoarce o clipă spre muşchetar, apoi începe să-nfulece preocupat. Aramis îl bate pe umăr pe umăr, arborînd un aer implacabil de dispreţ şi, în acelaşi timp, de indignare:

– Domnule, vă cer scuze pentru deranj! Doresc o explicaţie!

– *What?* întreabă tînărul englez, făcîndu-se că nu pricepe.

---

[1] Înjurătură franţuzească. (n.a.)

– Nu ţi se pare prietene, că mîna dumitale stingă se afla adineauri sub scaunul acestei doamne? Sau, ca să fiu mai precis, deasupra scaunului?

Mary e cuprinsă de un alt acces de rîs.

– Cum? se ridică Nigaud, pricepînd cu greu cele întîmplate.

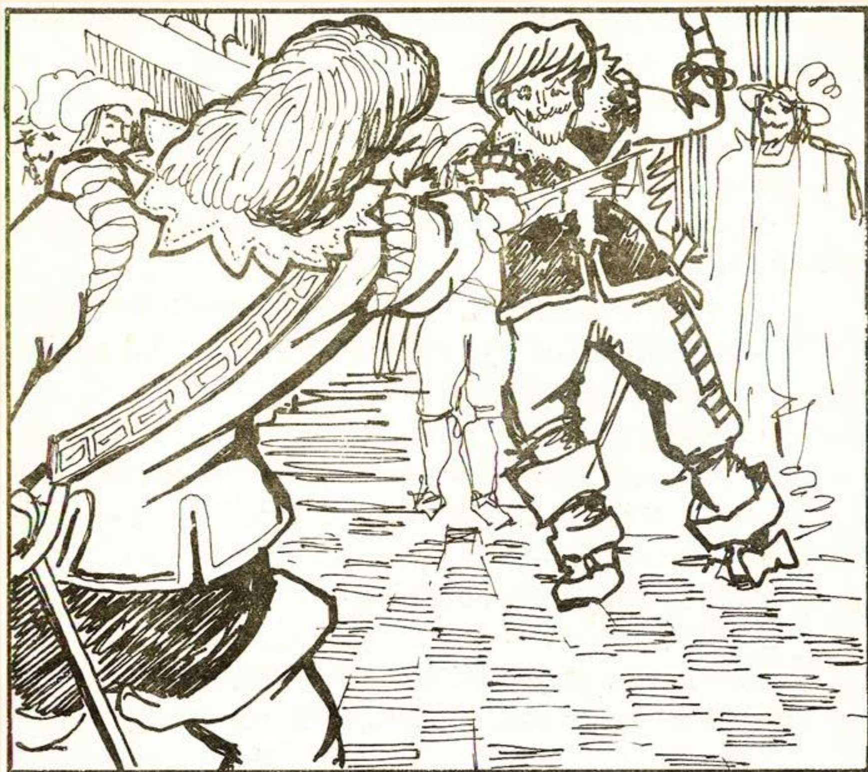
– Dacă nu mă-nşel, domnule muşchetar, răspunde flegmaticul străin, mîna care-a apucat-o pe a mea nu era însă a nobilei doamne. Era o mînă de bărbat şi avea un inel al cărui diamant mi-a zgîrîiat puţin pielea. Iată dovada!

– Ei bine, amice *englishman,* am să-ţi fac o zgîrietură ceva mai

adîncă, la gît, dacă nu-ţi retragi îndată calomnia!

– La dispoziţia dumitale! se înalţă calm englezul, cu mîna pe mînerul spadei strălucitoare.

– Asistăm la cea mai banală metodă de provocare! murmură Athos la urechea bietului Nigaud, care nu

ştie ce atitudine să ia, ridicîndu-se şi aşezînu-se mereu pe scaun.

– Loc, faceţi loc! Strigă grijuliu papa Pillard, grăbindu-se să golească centrul sălii. Apoi, ridicîndu-se pe o masă: Atenţiune!... Atenţiune! Preacinstiţi cetăţeni prezenţi aici, de faţă! Cea mai ilustră spadă a regatului francez este gata să se încrucişeze cu neînvinsa şi

celebra lamă de oţel purtată încă din Englitera de acest brav trimis al ducelui de Buckingham! anunţă el pe nerăsuflate, arătîndu-i pe cei doi cavaleri ce-şi aruncă priviri de moarte. Pentru trei bănuţi, oricine poate asista la spectacol, trăind alături de spadasini emoţiile luptei. Pentru doi bănuţi oricine poate părăsi sala, dînd dovadă însă de înţelepciune, deoarece pielea dumneavoastră este mai în siguranţă afară decît înăuntru. Antoine, încasează taxa de la domnii care vor să rămînă la spectacol! Jean, Baptiste, Charles şi Roman, luaţi banii de la cei care vor să respire aer curat!... La o parte, domnilor, la o parte! Trebuie să pregătim scena bătăliei. Nu uitaţi: plata consumaţiei este obligatorie pentru toată lumea!

Se produce larmă, rumoare, au loc diferite comentarii etc.

– Mary, poţi să-mi explici? întreabă Ada, uimită. De ce rîdeai aşa... nebuneşte?

– Femeia, domnilor! se apucă moş Lapin să filozofeze. Iată hîc! marea întrebare!

– Îşi căutau mîinile pe piciorul meu, răspunde precipitată graţioasa Mary. Probabil pentru a avea motive de duel. Eu mă gîdil din orice... Stai jos, Darn! porunceşte apoi. Trebuie să fugim, alt mijloc nu există.

– Ciudaţi gentilomi! remarcă Ada mai mult pentru sine, în vreme ce muşchetarii devin atenţi, strecurîndu-şi mîinile la spadele de la şolduri, gata să intre în acţiune.

– Acum ce facem? cade în gol spusa lui Genar, de parcă nimeni nu l-ar fi auzit.

Antoine a perceput taxa de la veselii muşterii, cei doi bărbaţi trag spadele, se salută, aruncîndu-se apoi furioşi unul asupra celuilalt. Dar abia începe lupta, cînd, la capătul de sus al scării, apare domnul Hilfe.

– Bravo! Duel în toată regula! Şi cu edictele cum stăm, bravi cavaleri?... Gardă!

Garda, care atît aştepta, dă buzna prin uşi şi prin ferestre şi începe să-şi facă datoria, dezarmîndu-i pe toţi clienţii hanului, la întîmplare. Multe surtucuri, dar şi mai multe uniforme sunt ciuruite cu ajutorul unor arme apărute nu se ştie cum şi de unde. Muşchetarii se retrag spre ieşire, luptînd.

– După ei! comandă Mary, cu o energie neaşteptată.

– Asta s-o crezi tu, mugeşte Darn ca un taur. Nu plec nici mort pînă nu-i spun două vorbuliţe la ureche acestui Hilfe... Moş Lapin, sări!

Amîndoi tabără pe căpitanul elveţienilor, îl dezarmează şi, luîndu-l pe sus, ies cu el pe fereastră, în întunericul curţii. Genar s-a rătăcit pe undeva, în centrul bătăliei, şi încasează lovituri cu nemiluita, de la prieteni şi de la duşmani, în mod echitabil, ca să nu fie nici o supărare!

– Puneţi mîna pe abate! îl luăm ostatec, strigă d'Artagnan şi mai străpunge trei ostaşi din gardă, din cei cinci din jur.

În curte, căpitanul începe să-şi strige numele[1], ca un cuc. Genar, nu se ştie de ce, şi-a revenit şi face minuni cu ajutorul a două scaune – cîte unul în fiecare mînă. Aramis, rămas fără partenerii ajunge din urmă pe Athos şi se reped în sus, pe scări. Porthos nu mai are cu cine lupta. Plictisit, cară cadavrele soldaţilor ucişi, aruncîndu-le pe fereastră. Ada şi Mary, dezorientate, au încremenit una lîngă alta în apropierea uşii. Pillard a pus să se ferece poarta şi stă în fruntea argaţilor gata să ceară plata muşteriilor, care, obosiţi de petrecere şi vin, vor cu orice preţ să părăsească hanul.

De sus se aude vocea lui Aramis:

– Sfinţia-sa a spălat putina... O frînghie atîrnă de la fereastră, dincolo de ziduri.

– Atenţiune!... Atenţiune! răsună glasul lui Pillard. După toate probabilităţile, stimaţi cetăţeni, hanul a fost

---

[1] În limba germană, „Hilfe” înseamnă „ajutor!” (n.a.)

asediat! Contra unui ludovic de aur, suntem gata să asigurăm viaţa oricui, în condiţii onorabile…

18

CĂMĂRUŢA DIN TURNUL PORŢII

Prin uşa deschisă se vede zidul hanului – un drum mărginit de creneluri. Mai jos, în curte, într-mi dulce clar-obscur, Lapin şi Nigaud îl ciomăgesc pe Hilfe, unul cu o nuia flexibilă, celălalt cu o scîndură – pentru variaţie. Trag la el pe rînd, ca fierarii, pe îndelete.

– Nigaud!... Veniţi încoace! Cred c-aţi obosit, răzbunîndu-vă atîta timp, strigă Mary şi soţul o ascultă conştiincios.

– În pădure se văd luminiţe, anunţă Vel. Asediatorii vin ca la plimbare... Ce facem?

– Sunt sigur că blestematul de hangiu le va deschide porţile şi ne va preda fără şovăire, spune d’Artagnan.

– Am înţeles, gascon viclean ce eşti, ripostează Athos... Porthos, pofteşte-l pe papa Pillard aici, să închinăm o cupă în sănătatea regelui!

– Şi crezi că nu ne mai dă pe mîna ăstora? remarcă Porthos cu îndoială, fără să priceapă unde bate muşchetarul.

– Poate-l înduplecă rugăminţile noastre, rîde Athos. Dumneata adu-l, viu sau mort!

– Straşnică treabă! se laudă Darn Down, urcînd scările. M-am răcorit de-abinelea.

– D-apoieu! zice Lapin. Ar trebui să vă binecuvîntăm... scaunul, doamnă ducesă. L-am învăţat minte pe nemernicul ăla.

Se aude un ceas bătînd de douăsprezece ori.

– Miezul nopţii! Peste vreo trei ceasuri mijeşte de ziuă. Pînă atunci ar fi cazul să fim departe, doamnelor, domnilor şi prieteni, se frămîntă Aramis.

– Şi luminiţele se apropie mereu. Oamenii lui Michelet.

– Ce-ai păţit, moş Lapin? întrebă Ada. De ce priveşti în toate părţile cu… teamă?

– Doamnă baroană, să ne ierte Dumnezeu! E ora cînd se arată

stafiile! Şi... hanul ăsta e cel mai plin de strigoi din tot regatul... Dar nu numai plin. Fantomele astea sunt puţin albastre. Pesemne de foame!... De aceea vin cu felinarele aprinse oamenii lui Michelet. Să-i sperie, că strigoii se feresc de luminile pămîntenilor... Doamne, apără-ne! îşi face el cruce.

– Strigoi? exclamă Mary, fulgerată de o idee.

– Nu cred că merge, o ghiceşte Genar. Uiţi că avem de-a face doar cu un grup de actori? Cine naiba mai crede azi în...

– Vi-l aduc! strigă Porthos. Urcă berbecule, că te trec prin frigare!... Te dai drept regalist, nu?

Împins de muşchetar, apare hangiul, cu un ochi vînăt şi umflat ca o ceapă, cu mîinile legate şi cu spada uriaşului proptită în şale. Pillard caută să-şi păstreze cumpătul.

– Bun găsit, prieteni! mai are puterea să zîmbească ironic hangiul. Frumos renghi v-a jucat sfinţia-sa de Millescroix.

– Şi ce fel de strigoi îşi scot nasul pe-aici? îl iscodeşte Mary pe braconierul Lapin.

– Taci, ticălosule! se-ncruntă Aramis la Pillard. O să te frigem la un foc mititel, ca pe un sălbatic.

– Strigoii de pe-aici se interesează de pungile călătorilor! Bombăne Lapin, puţin speriat. Numai că bieţii călători pot povesti cum arată strigoii şi-atunci... atunci sunt ucişi. Strigoii sunt oameni sărmani. Dar au fost şi unii mai de neam. Domnul să ne aibă în paza Lui! Ăştia sunt cei mai afurisiţi. Mai ales vicontele de Chou Aigre şi iubita lui Pourboire, care, la drept vorbind, era numai o slujnică...

– Taci, moară stricată! şuieră hangiul, cu toate că-i este frică... Vreţi să mă pîrjoliţi? Nu cred că se poate. Domnul Michelet atît aşteaptă. Mă va răzbuna!

– Merită să-ncercăm? o întrebă Mary şi pe Ada.

– Altă soluţie n-avem. Însă, precis, n-o să aibă nici un efect! La oamenii zilelor noastre…

– Măcar pentru verificare!

– Ai tot ce-ţi trebuie, Mary? întrebă şi Genar.

– Aduceţi-mi toate oglinzile şi toate lămpile din han! cere aceasta… Şi un voal subţire de mătase albastră. Iar dumneavoastră, domnilor muşchetari, ţineţi-i pe atacatori la respect vreme de un sfert de oră, nu mai mult.

– Bucuroşi, ducesă! răspunde Aramis pentru toţi. Dar, vă rugăm, să nu întîrziaţi. Lupta poate fi periculoasă!

– După aceea vor pleca şi singuri! făgăduieşte Mary… Nigaud, Perroquet, ce mai staţi? Aduceţi materialul!

19

În fruntea atacatorilor, luminat de numeroase felinare, înaintează ţanţoş Michelet, omul cardinalului. În urma sa, păşeşte smerit de l’Âme Grise. Ajunşi în poarta hanului, oştenii slobozesc preventiv cîteva gloanţe, apoi bat ceremonios în stejarul masiv, cu minerul spadelor.

– Cine-i acolo? se informează d’Artagnan cu glas naiv.

– Noi! răspunde categoric Michelet… Deschideţi!

– Regretăm, papa Pillard nu serveşte după închidere!

– Domnule Hilfe!… Gardă! strigă abatele la caii troieni lăsaţi în interiorul hanului.

– Să nu vă pierdeţi vocea, sfinţia-voastră! rîde Porthos cam mitocăneşte. Garda domnului cardinal doarme dusă.

– Deschideţi! În numele legii! se burzuluieşte Michelet.

– Nu deschidem! În numele regelui! răspunde Athos demn.

– Regele este legea!… Spargem poarta!

– Spor la lucru!

Urmează 48 de lovituri date cu diverse obiecte dure – printre care şi capetele a doi ostaşi prea zeloşi, apoi:

– Papa Pillard!

– Aici, sfinţia-voastră! geme hangiul.

– Unde eşti, omule? Vreau să te văd!

– Asta nu se poate! aprobă mieros Aramis, şi o umbră, care se zbate de mama focului, e coborîtă cu o frînghie prin ferăstruica de piatră a turnului de deasupra porţii.

– Nefericitule!

– Misericordie, sfinţia-voastră! se tînguie hangiul. Domnul Hilfe are nevoie de odihnă! Cît despre soldaţi... În clăile cu fîn, legaţi cîte doi... ca găinile-n piaţă! Şi argaţii mei...

– *Cavete canem!*[1] îi ameninţă de l’Âme Grise pe asediaţi... Veţi da socoteală înaintea Domnului...

[1] Temeţi-vă de cîini (de adversari) (în lb. latină) (n.a.)

– ... cardinal? chicoteşte moş Lapin. Mai bine feriţi din poartă, că acuşi vă stropesc!... Pardon! Cu permisiunea distinselor doamne!...

Blestemaţilor!

– Berbecul! comandă Michelet.

– Vă rugăm chiar. Sunteţi invitaţii noştri! strigă careva.

Douăzeci de oşteni apucă trunchiul de lemn, se îndeamnă cu strigăte vesele şi încep să bată în poartă.

– Sssst!... Vă rugăm, dom... domnilor, păstraţi linişte! îi roagă Lapin printre bocănituri. E miezul nop... nopţii, ce dracu! Să nu... să nu treziţi... strigo... ii!

Bim! bam! buf! se încăpăţînează berbecul să bată din coarne. Şi iar: bim! bam! bum!

Dar nu-i mai e dat să bată şi a treia oară. O pată tulbure de lumină coboară încet peste poartă, se desface în două şi glisează înspre canaturi, pînă întîlneşte cele două ziduri... Şi, brusc, în elipsele albe-gălbui îşi face apariţia vicontele de Chou Aigre şi tînăra lui iubită, sau mai bine zis umbrele lor, învăluite în aure albăstrii – magistral regizate de contesa Mary du Muguet!

La vederea acestei plăcute surprize, cavalerii Berbecului rămîn cu gura căscată şi cu însemnul ordinului în braţe; nici nu ştiu dacă sunt mai mult speriaţi decît extaziaţi – ba mai degrabă ai înclina să crezi a doua variantă – pentru că majoritatea acestori bravi se holbează spre zidul stîng, unde-şi face de cap spiritul domnişoarei Pourboire!

Îmbrăcat suspect de sumar pentru o fantomă respectabilă, numitul spirit execută, într-o tăcere de moarte – pentru că stafiile adevărate nu vorbesc

niciodată – dansul cunoscut îndeobşte sub denumirea de cancan *french,* cum ţin să-l catalogheze locuitorii Insulei Înceţoşate, de parcă ar mai putea fi şi un cancan *english.* În vremea asta, umbra vicontelui pare să înfulece cu poftă dintr-un picior prea lung ca să fie de curcan, dar prea gros ca să fie de gîscă.

Infernale apariţii! Să aduci în faţa unor oşteni imaginea unei femei care nu se sfieşte să-şi arate goliciunile şi a unui găman care mănîncă de parcă numai pentru asta ar trăi (căci dintre toţi morţii, s-o recunoaştem, fantomele sunt cele mai pline de viaţă!). Noroc că pe lume mai sunt şi abaţi şi domni Michelet, gata oricînd să se sacrifice pentru mîntuirea tuturor păcătoşilor – după cum se va vedea.

– Înapoi!... *Vade retro, Satana! Potius mori quam foedari!*[1] strigă de Millescroix, îngrozit.

– Sfinte Augustin! îi ţine Michelet isonul. Strigoi în carne şi oase!... *Sauve qui peut!*[2]

Dacă cineva ar fi mai atent, ar auzi podelele din camera turnului scîrţîind sub paşii de dans ai lui Mary Wilde, ca şi mormăitul de satisfacţie al mîncăciosului ei de soţ. Singuri în încăpere, cei doi se străduiesc să le ofere asediatorilor un spectacol cît mai plăcut şi variat, dar, urmînd porunca expresă a şefului, soldaţii pun în aplicare îndemnurile acestuia şi o rup la fugă, cu mult zel, lăsînd berbecul sprijinit de poartă şi întorcînd capul, cu jind, spre silueta ispititoarei Pourboire. Iar în urma lor răsună hohote sarcastice – demonii iadului, care se amuză de farsa făcută bieţilor muritori!

---

1 Înapoi, Satana! Mai curînd moartea decît dezonoarea! (în lb. lat) (n.a.)

2 Scape cine poate! (în lb. franceză) (n.a.)

20

Caii bat din copite, gata s-o pornească la drum, muşchetarii îşi aşază cu graţie teribilele lor pălării, Nigaud se saltă în şa, blestemîndu-şi bătăturile, moş Lapin trage de dîrlogi o mîrţoagă, bine încărcată cu de-ale gurii, contesa şi baroana admiră răsăritul soarelui – nu fără a zvîrli, cu perseverenţă, cîte-o ocheadă bravilor gentilomi – şi toţi aşteaptă nerăbdători indicaţiile lui Genar.

– Aşadar, domnule Perroquet, care e drumul spre comoară? repetă d'Artagnan întrebarea.

– Drumul spre comoară e drumul spre munte, răspunde ca un veritabil sofist Perroquet.

– Şi crezi că... începe Nigaud o contrazicere.

– Nu voi avea linişte pînă nu aflu ce-i cu Umbrela, îl întrerupe Genar în şoaptă. Tot complexul de fenomene se ascunde acolo, în lanţul muntos. *Ergo!*[1], cum ar zice Aramis, într-acolo mergem, prieteni!

– În regulă!... Dar comoara? Ăştia ne fac praf dacă nu-i ducem la comoară. Sau nu eşti convins?

– Bah! Comoara au furat-o oamenii monseniorului Pauvrelieu. Noi nu mai avem nici o putere.

– Hm!... Ai curaj, dragul meu, ai curaj, îşi freacă uriaşul umerii, unde păstrează încă vie amintirea unor lovituri de bici

– *En route, les amis!*[2], îi îndeamnă pe toţi d'Artagnan.

---

[1] Aşadar (în lb. latină) (n.a.)

[2] La drum, prieteni! (în lb. franceză) (n.a.)

– *Adieu,* „point du jour”! îşi flutură Porthos panaşul. Adio vinuri spumoase şi slujnicuţe picante! Facă cerul să ne întîlnim sub o zodie mai bună!

– *Amen!* se grăbeşte Aramis cu o binecuvîntare ad-hoc.

Şi calvarul blîndului campion Darn Down reîncepe. Dar acum chinurilor lui trupeşti li se mai adaugă şi altele, morale. De ieri, purtarea graţioasei Mary îl intrigă şi-l nelinişteşte.

– Vel, dragul meu! încearcă el o consolare la prieten, rămînînd cu acesta în urma convoiului. Spune drept, erai lîngă ea la masă. Aseară, Mary,... cu englezul acela... Să nu minţi!

– Eu n-am văzut nimica, îţi jur! Athos mi-a spus că englezul a vrut să-l provoace pe Aramis, sau invers!... Nu te mai gîndi la prostii. Eşti coşcogea...

– Mary, care mă iubea aşa de mult! Mă urmăreşte rîsul ei, ştii, rîdea mereu, în hohote. Vel, te... te pomeneşti că i-a plăcut!... Dar să nu crezi că...

– Pentru asemenea îndoieli ai merita cîteva vîrfuri de spadă. Ca să te-nveţi minte. O jigneşti pe nedrept pe Mary.

– Planetă blestemată! Clit afurisit!... Iartă-mă Genar! Mi se pare

că sunt gelos. Ştiu, e umilitor. Am ajuns la instincte. N-am crezut... că mă vor domina... Nu, nu, e oribil. Nu pot să fiu atît de... Să ştii însă..., dacă zevzecul ăsta de Aramis încearcă măcar o aluzie, necum să se atingă de Mary, îi rup oasele ca unui pui, ţi-o jur!

– Mai bine stai de vorbă cu ea.

– Am încercat. Rîde mereu şi nu spune nimic. Poftim de-o mai înţelege!... Ascultă, pune-o pe Ada s-o descoase! Te rog! Altfel, zău, povestea asta o să se termine urît pentru cîţiva dintre noi. Nu te uita aşa, vorbesc serios.

Şi Nigaud aruncă o privire foarte expresivă către muşchetarul cu vocaţie de preot.

– Doamnă ducesă, se apropie Lapin, smerit, de Mary, înghiontindu-şi de zor mîrţoaga. Sfîntul Nicolas să vă aibă în pază, că de mare ajutor ne-aţi fost! Domnul Hilfe şi gardalui de şviţeri stau cu botul pe labe, ticălosul de Pillard şi argaţii săi s-au îmblînzit ca mieluşeii, arcaşii şobolanilor de domn Michelet fug şi-acum de rup pămîntul, şi toate astea mulţumită cui?... Dumneavoastră! Toţi ne pierdusem nădejdea să mai scăpăm cu pielea întreagă – deşi eu şi cu domnul Nigaud o aveam niţel zdrenţuită, chm! – şi tocmai dumneavoastră să ne salvaţi, ce minune!... Cerul să vă binecuvînteze farmecele!

– Nu ştiu ce-o să spună bătrînul Tuning despre trucul ăsta, intervine Ada. Mi se pare că am promis că nu ne vom servi niciodată de vreun aparat sau maşină.

– La naiba cu prejudecăţile! se strîmbă Mary, veselă. Am fabricat noi vreo maşină? Întîmplător, în odaia aceea erau nişte lumînări şi nişte oglinzi aşezate sub anumite unghiuri... Nu ştim nimic, n-am înţeles

nimic, n-am făcut nimic... *Ex nihilo nihil*[1], maestre Clit!..

– Dar cancanul?

– Gimnastica mea de dimineaţă, pe cuvînt de onoare! Negăsind un timp matinal prielnic..., am făcut-o şi eu după miezul nopţii! Ce, n-am

[1] Din nimic, nimic nu apare (în lb. latină) (n.a.)

voie? Cînd eram acasă…

– Nu-mi mai aduce aminte! oftează Ada. Aş da nu ştiu cît să fac undeva o baie. O baie adevărată.

– Şi cu un automat zdravăn care să te maseze… Avem noi unul, comandat special pentru Darn. O minunăţie!

– Ne-am prostit. Nu crezi? Discutăm despre maşini…

– Doamnă ducesă, iertaţi-mă! le întrerupe Lapin cu sfială. Dacă tot umblaţi dumneavoastră cu…, n-aţi putea să mi-l împrumutaţi şi mie pe…? Ştiţi, ca să… Numai din cînd în cînd, la un an o dată, să zicem! Să am şi eu un sprijin la bătrîneţe, de, dacă m-o ajuta Dumnezeu să-mi ţină zilele!

– Pe cine, moşule?

– Ei, ei!… Pe Aghiuţă! şopteşte moşul conspirativ şi suficient de speriat. Nu-i greu de ghicit. Cu cîţiva strigoi îmi fac treaba, nu glumă! Ce spuneţi?

– Bine, *père Lapin.* Îţi promit!

– Domnule Aramis, strigă bătrînul spre muşchetarul ce se află în fruntea grupului, fiţi bun şi rostiţi o rugăciune pentru îndepărtarea lui Ducă-se-pe-pustii şi mîntuirea sufletelor noastre! Nu de alta, dar tămîie nu avem!

– Hei, hei! strigă din răsputeri şi Darn, din coada convoiului. Domnilor muşchetari!

– Domnule marchiz? se întoarce Athos.

– Mutra lui Michelet… I-am văzut-o printre tufişuri.

– Priviţi-o bine, domnule, se-nfurie d’Artagnan, că n-o s-o mai vedeţi de prea multe ori. Punem noi mîna pe iscoadele astea ale monseniorului, nici o grijă!

21

Focul se stinge în spuză, iar feţele celor nouă oameni abia se mai văd, ca nişte pete palide în bezna nopţii. Caii răsuflă greu, obosiţi de drum şi dorm agitat, lovind din copite.

– Ce noapte grozavă! exclamă Mary. Priviţi cum se văd stelele prin pînza de apă de deasupra noastră!

– Oare cît să mai fie pînă la comoară, domnule marchiz? întreabă d’Artagnan vizibil neliniştit.

– După socotelile mele, viteze gentilom, mîine în zori ar trebui să ajungem. Pe-aici, pe undeva, îşi are Umbrela obîrşia.

– Observaţi? Lumina stelelor trece spre noi numai pe la marginile Umbrelei, unde, probabil, grosimea acesteia este foarte mică, remarcă Ada. Curios, mă aşteptam să fie invers.

– În orice caz, doamnelor şi domnilor, îi previne Lapin, mîine să fim gata să respingem atacul mişelului de Michelet... S-a ţinut de urmele noastre pînă aici; dimineaţa, în revărsat de zi, va da năvală cu ciracii lui.

– Şi tot nu-mi explic fenomenul, o ia de la capăt Genar. Apa trebuie să mai conţină o substanţă, sau mai multe, cu proprietăţi antigravifice. Dacă nu cumva chiar emanaţia solului!

– I-ai văzut dumneata? stă la îndoială Athos.

– Ehei, muşchetare! Poţi să fii sigur! Moş Lapin nu se poate înşela. I-am simţit mereu în preajmă.

– Interesantă ipoteză, Vel! îl aprobă Mary. Dar atunci cum explici forma lenticulară a Umbrelei? Adică grosimea ei maximă în zona centrală?

– Şi prezenţa barierei de minereu magnetic prin care abia am găsit trecătoarea aceea? adaugă Ada.

– Nu-mi mai aduceţi aminte! strigă campionul. Mi-am rupt oasele în bucăţile voastre de roci. Şi eu, şi bieţii căluţi. Ce naiba v-a apucat să luaţi atîtea probe geologice? Deschideţi vreun muzeu la hanul lui papa

Pillard?

– Pentru analize, iubitule! îl mîngîie Mary. O să luăm şi probe de apă în burdufuri. Dacă dumnealor – gest spre actori – n-au nici măcar curiozitatea efectuării unor analize, s-o facem noi cînd ne vom întoarce pe Pămînt.

– Eroare!... Dacă ne vom întoarce pe Pămînt!

– Apă! se strîmbă Porthos. Puah, doamnă ducesă, mă dezamăgiţi, zău aşa. De-ar fi fost vorba de vin...

– Căci numai *vinum et musica laetificant*[1], sau aproape numai ele, exclamă şi Aramis.

– Să lăsăm pălăvrăgeala! intervine aspru şi Athos. Ce vom face cu Michelet? Va cădea în luptă sau îl vom lua prizonier?

– Să lăsăm divagaţiile! spune şi Genar. Ce-i cu Umbrela?

– Eu cred că-i bine să ne aşezăm undeva, la o cotitură, propune Lapin. Să-i luăm unul cîte unul.

– Eu cred că apa este atrasă în sus, pînă la limitele zonei unde se manifestă levitaţia, zice Mary. Complexitatea...

– Uaaa-hîî! cască magnificul ei soţ, Darn, de-i pîrîie fălcile. Excelent somnifer, draga mea, zi-i înainte!

– Dar ploaia zilnică de la prînz? întrebă Ada.

– Ar fi apa rîurilor şi pîraielor, care se întoarce astfel în sol, menţinînd Umbrela într-un echilibru dinamic, îşi continuă peroraţia Mary, dezarmant de calmă.

– Ah, nu e rău! se bucură Genar. Pare o explicaţie plauzi...

– Pare, dar nu e! îl întrerupe Ada. Ne lipsesc probele.

---

[1] Vinul şi muzica uşurează sufletul. (în lb. latină) (n.a.)

– Ne lipsesc, recunoaşte şi Mary. Hai, mai bine să ne culcăm! Pic de somn, iar mîine nu se ştie ce ne aşteaptă.

– Doamnă ducesă, e tocmai propunerea pe care mă pregăteam să v-o fac, intervine curtenitorul Aramis. Vă cer îngăduinţa, nobile doamne, să-mi permiteţi ca slujitor al Domnului să mă culc în imediata dumneavoastră apropiere. Ştiţi, în caz de pericol... *Vae*

soli![1]

– O, desigur! aprobă Mary, amuzată fără veste. Chiar te rog, cavalere! Paza dumneavoastră duhovnicească ne va linişti odihna, ne va limpezi spiritul şi va goni visele rele!

– Vel, îngînă cu chip fioros campionul, strîngînd de braţul prietenului, eu îi sfărîm ţeasta!

– Prieteni, se grăbeşte Aramis să le explice. Eu sunt numai păstorul umil care veghează turma Domnului! Nu vă fie teamă, fiicelor, veţi fi mai la adăpost lîngă spada mea decît în casa părintească.

– Linişteşte-te, Darn! îl roagă Genar. Cu Ada lîngă ea, Mary e la adăpost de primejdie. Şi nu uita că muşchetarii nu ştiu nimic de legăturile ce le avem cu frumoasele doamne...

– Nu-nţeleg, Vel, de ce caută Mary prietenia acestui... motan încălţat? Ce-i place la el?

– Ce-ţi place la el, Mary? tocmai întreabă, în şoaptă, şi Ada care pare mai mult amuzată decît intrigată.

– Totul, draga mea, totul, răspunde Mary. Tare-aş vrea să-i cunosc părinţii... Cei adevăraţi, bineînţeles!

– Mary! Ştiam că inginerii, mai ales ciberneticienii, nu-şi pierd niciodată capul! Ce-i cu tine? N-ai observat nimic la bunul tău soţ, la Darn?

– Dă-l încolo pe Darn, draga mea! Tu ştii cine-i Aramis?

– Cine?

Mary îşi lipeşte buzele de urechea Adei, vorbindu-i îndelung, în vreme ce pe chipul Adei uimirea creştea mereu.

– Înţelegi?

---

[1] Vai de cei singuri! (în lb. latină) (n.a.)

– De necrezut!

– Pe cuvînt de onoare!

– Formidabil!... Şi el nu ştie nimic?   ‘

– Numai ţie ţi-am spus. Dar, vezi, nu sufla o vorbă!

– Bietul bărbatu-tău! Ai de gînd să-i înşeli buna-credinţă?

– Parcă tu? Nu-i faci la fel lui Genar?

– Atunci, chiar sub nasul lui Darn, ai să te-ntîlneşti cu muşchetarul, cu Aramis?

– Trebuie!... Ca să verific. Iar dacă gelosul meu soţ are să turbeze, cu atît mai bine!

– Le auzi cum se amuză? se chinuie Darn Down... Hei, ia terminaţi cu rîsul! De distracţie ne arde acum? Trebuie să ne odihnim... Că mîine o să vă iasă rîsul pe nas!

– Lapin, rezişti să faci primul de gardă? întreabă Athos.

– Mai încape vorbă, cavalere! Noaptea mi-e prietenă.

– Atunci treci acolo şi fii cu ochii în patru!

– Trec, se poate să nu trec?

– Încearcă să dormi! mormăie Genar, aproape aţipit.

– Ziceam că, după ce-am dus în spate un munte de pietroaie, ca un măgar ce sunt, o să am parte măcar cu nevasta să dorm... (Genar a zîmbit în întuneric.) Şi, poftim, apare domnul Aramis... Nu-mi vine şi mie rîndul? Vedem noi care pe care...

– Hei, bătrîne! îl strigă încetişor d’Artagnan pe moş Lapin. Dacă vezi sau auzi ceva, dai alarma. Ai înţeles?... Ei drăcie! exclamă muşchetarul, neprimind nici un răspuns de la strajă. Şi, fiind foarte disciplinat, gasconul se ridică de la locul său şi se duce la santinela

care doarme buştean. Ce faci, dormi? mîrîie el, lovindu-l cu vîrful cizmei pe moşneag.

– Se poate, domn' Michelet? De cînd vă aşteptam! bolboroseşte Lapin, înotînd încă prin apele somnului. Noi doi avem o vorbuliţă! şi sare ca o zvîrlugă drept în gîtul muşchetarului, trîntindu-l la pămînt.

– Pe toţi dracii din infern! gîfîie d'Artagnan, chinuindu-se să scape de Lapin. Ai înnebunit? Priveşte-mă bine, altfel îţi găuresc scăfîrlia, netrebnicule! şi-l aruncă pe bătrîn cît colo, pregătindu-se să-şi scoată spada.

– Măreţe cavaler... Înălţimea voastră... Brav luptător al dreptăţii! se bîlbîie Lapin, holbînd ochii. Zău, sunt o javră bătrînă şi am tot felul de năzăreli. Mi s-apărut.. Pe sfînta Maria Magdalena! Vă jur! Dorm cu ochii deschişi. Aud şoarecele cînd umblă. Liliac să ajungă domn'

Michelet şi tot îl simt. Vă cer iertare, nobile muşchetar, şi... şi vă rog, fiţi discret, altfel îmi pierd prestigiul. Mai mare ruşinea! Dacă află doamna Mary, nu mi-l mai dă pe... Mă nenorocesc! Ce mă fac la bătrîneţe fără... Fie-vă milă!

– Bine, bine! şopteşte d'Artagnan, înduioşat. Nu te mai culca însă. Nu de alta, dar mîine dimineaţă ne putem trezi într-o altă lume, cu găuri în cap şi cu maţele afară! şi muşchetarul se întoarce la locul său.

– Ei, dacă-l aveam cu mine, ce ne mai distram! mormăie Lapin culcîndu-se liniştit, chiar acolo unde căzuse. Nu după multă vreme toţi au adormit. Genar se trezeşte scuturat de o mînă, se freacă la ochi, priveşte buimac.

– Hm!... Ce?

– Auzi, Vel? şi Genar recunoaşte vocea campionului. Popa ăsta de muşchetar n-o să mai încerce precis figura de la han!

– Da?!... De ce?

– Păi nu-ţi dai seama? Aici Mary nu mai stă pe scaun...

22

Fără îndoială, privit de aici, răsăritul soarelui e şi mai încîntător. Trezite înaintea tuturora, femeile îi contemplă în tăcere pe actorii care dorm alături de cai, îşi spun apoi una alteia o sumedenie de lucruri interesante şi dau semnalul deşteptării cum se pricep mai bine.

– Admiraţi şi voi răsăritul! le recomandă ele soţilor şi se duc să se spele în apa unui izvor, nu mai gros decît o frînghie şi care se repede drept în sus, ca un joc de apă.

– Crezi că dacă am bea zece litri din pîrîul ăsta, ne-am ridica şi noi ca nişte balonaşe? întreabă Genar, cu ochii cîrpiţi de somn şi a cărui indispoziţie se vede de la o poştă! însă Darn s-a sculat de pe culcuşul tare, căptuşit cu fînul pentru cai, şi-i dă ocol lui Aramis, studiindu-l

atent.

– *Memento quia pulvis es!*[1] îl salută muşchetarul cu blîndeţe, tocmai deschizînd ochii, iar sfatul ăsta blajin are asupra lui Darn efectul unei înjurături. Mormăie ceva, în timp ce Aramis rămîne surd şi orb la această ofensă adusă bunelor maniere.

– Eu am plecat după ouă de păsări, îi înştiinţează Lapin. Braconajul e o meserie de aur, te-ajută să te descurci oriunde.

– Vin şi eu, se ridică Genar. Să vedem dacă marginile Umbrelei ating sau nu vîrful muntelui. Sunt aproape convins că acolo e un cîmp de forţe.

– Mai bine stai să-ntîmpinăm cîmpul de forţe al domnului Michelet, îl povăţuieşte Ada. Ce te omori atîta cu Umbrela asta? Parcă tu ai spus primul că nu mai ai nevoie de maşini şi de ştiinţă... Acum ce, te-ai răzgîndit?

– Nu înţelegi? Nu pot rămîne insensibil la minunea asta!

– Toate minunile sunt uluitoare, dragul meu. E condiţia lor esenţială. Dacă nu mă-nşel, cineva, la venirea noastră, îşi manifesta indiferenţa faţă de rîurile care curg în sus. Nu cumva respectivul domn e... Perroquet?

– Bravo! Credeam că dau peste nişte oameni de-nţeles, care-or să-mi explice fenomenul. De unde să ştiu...

– Dacă vrei să ne convingi că trăim în veacul al XVII-lea, te înşeli, te înşeli cumplit, Vel Genar!

– Dar nici n-am pretins vreodată, dragă, se scutură pilotul cosmic. Ai vrea să mă vezi ca pe nătărăii voştri

[1] Adu-ţi aminte că eşti ţărînă (în lb. latină) (n.a.)

de muşchetari? adăugă în şoaptă. Să nu-nvîrt decît frigarea de la şold?

– Domnule, nu veniţi? Eu vă las în plata Domnului şi plec, se impacientează Lapin. Doar nu mergem după floricele.

– Numai că, vezi tu, muşchetarii ăştia mai pot să şi placă, fandează Ada, însoţindu-şi parada cu cel mai inocent surîs!

– Lui Mary?!

– De ce nu şi mie? Sunt politeţea şi curtenia întruchipate... N-am
mai primit un compliment de la tine de trei ani şi 28 de zile numărate, dragul meu soţ!

– Ada!

– Să nu vă treziţi mîine, poimîine, cu un glonţ de la moş Lapin, care-o să vă confunde în pădure cu nişte cerbi! Eu atîta-ţi spun! Restul n-au decît să vă povestească muşchetarii!

23

LABORATORUL LUI CLIT

Pe ecrane, imaginea grupului expeditionar de pe Planeta Fantomelor Albastre. Moşneagul chiţcăie încîntat. O voce se aude în difuzorul central:

– Stimate maestre, tensiunea nervoasă a celor două familii e în creştere. Acum opt minute atingea nivelul de 110 clinţi.

CLIT – Perfect, draga mea! Pasiuni dezlănţuite, asta am şi urmărit... Să mai iasă din amorţeală!

– Mi-e teamă să nu devină periculos! Nu uitaţi, maestre, subiecţii principali sunt neştiutori!

CLIT – Ba pardon! Dar muşchetarii ce păzesc?... Poftim?

– Ştiţi bine că oamenii nu pot fi păziţi acolo de propriile lor greşeli. Şi-acum, ultima ştire: Falanga Dogmaticilor prepară un studiu amănunţit asupra experienţei dumneavoastră. Vor să-l înainteze Academiei Interplanetare, maestre! Vă pîndesc pentru a vă descoperi erorile!

CLIT – Din ce în ce mai bine! Am să-i iau cu mine pentru scena finală, o merită din plin... Ia zi, v-aţi pregătit aparatele? Urmează etapa a cincea.

– Suntem gata, maestre!

CLIT – Straşnic! fabricaţi comoara!... să-i vedem ce vor face
între ispita aurului şi ameninţarea lui Michelet.

24

– Doamnelor şi domnilor! strigă Perroquet de pe stînci.

– Domnule Perroquet! strigă domnii şi doamnele, într-un septet admirabil armonizat în si bemol major!

– Am găsit comoara! anunţă Lapin.

– Suntem atacaţi de Michelet! răspunde Darn.

– Pe puţin o tonă de aur şi mii de pietre scumpe!

– Pe puţin o sută de cavaleri cu paveze şi cincizeci de pedestraşi cu arme de foc! replică amabilul Aramis.

– Urcaţi s-o vedeţi! îndeamnă cei de sus.

– Coborîţi!… Să ne ascundem! cer cei de jos. Hai! Veniţi repede, domnule! Moş Lapin, las-o naibii de comoară!

– Fuga jos, domnule! ordonă Lapin. Ce auziţi şuierînd acuma nu mai sunt curelele biciului, ci gloanţe adevărate!

Adevărul e că soldaţii nu poartă nici un fel de însemne după care să poată fi identificaţi, dar cele două aprige mutre – Michelet şi Millescroix – le servesc bine drept semn de recunoaştere. Urmaşii marchizului Fil de Toile, cele două doamne ale reginei, cei patru apărători ai lor şi cu braconierul s-au strîns la adăpostul unei stînci de lîngă tabără şi caută o soluţie pentru ieşirea din impas.

– Cucu!… Ştrengarilor! strigă Vesel Michelet. Predaţi-vă cu frumosul, altfel vă ciuruim urît!

– Salutare, domnule! se înclină Lapin. Bine-aţi venit! Ce se mai aude pe la curte? Cum a ieşit vînătoarea în sezonul ăsta? Pe aici se spune că mistreţii încep să dispară; cică intră în slujba monseniorului Pauvrelieu, ca simpli porci!

Comandantul corpului de represalii, un căpitan bătrîn şi fioros, cu

mustăţile ca două cuiere, porunceşte începerea luptei. Ostaşii sunt cu vreo trei sute de metri mai jos decît viitoarele lor victime. Panta e foarte abruptă şi presărată cu tot felul de bolovani închişi la culoare.

– Prieteni, clipa e grea, începe Aramis o mică predică. Să ne pregătim sufletele pentru marea călătorie! Nu, n-am să vă spovedesc, propriile mele păcate mă apasă şi-aşa destul de mult.

Mary îi smulge pumnalul de la cingătoare, îl aşază pe o piatră netedă şi-l priveşte cu atenţie cum se-nvîrte, oscilează nehotărît, iar apoi rămîne cu vîrful îndreptat spre inamici.

– Din ce material e confecţionată această minunată armă, viteze gentilom? întrebă ea.

– Din oţel de Toledo, frumoasă ducesă, răspunde muşchetarul. *O, beati pauperes spiritu!*[1] N-aţi ales momentul cel mai fericit pentru scamatoriile dumneavoastră, doamnă.

– Atenţie, atenţie! anunţă cantabil Lapin. Micuţa doamnă umblă iarăşi cu... dumnealui! Slavă ţie, Doamne! Vom fi salvaţi!

– Foc! ordonă căpitanul cu figura de căprar.

Un lanţ de pîrîituri şi o melodie veselă, fluierată de cincizeci de gloanţe, îi obligă pe toţi să-şi tragă capetele la adăpost, după stînca salvatoare.

– Ia uite, poveste! se minunează Genar. Asta zic şi eu repetiţie cu actori. Dacă pun în scenă un episod cu război, ăştia sunt în stare să ucidă şi publicul!

– Ei, vă predaţi? intervine sec abatele. Să nu mai facem drumul pînă la voi... Mai avem şi alte treburi.

– Urcaţi, urcaţi, sfinţia-voastră! Să vă mai scadă niţel din pîntece! îl şicanează Lapin foarte binevoitor.

---

[1] Fericiţi cei săraci cu duhul! (în lb. latină) (n.a.)

– Asta înseamnă că valea e străbătută de un flux magnetic, trage concluzia Mary. Cu direcţia est-vest – aşa arată busola noastră de Toledo. Exact cum bănuisem.

– Perfect, domnilor! se agită fioroasa sutană. Deci fără vorbe

inutile. *Abyssus abyssus invocat!*[1]

– Darn, dragul meu, adu probele geologice pe care le-ai cărat pînă aici. Toate! Ne vom distra puţin. Ah! Cum de n-am observat... Un depozit întreg de pietre autentice, chiar lîngă noi... Bătălia e ca şi cîştigată, domnilor!

– Mary, nu cumva... ghiceşte Ada.

– Ba da! confirmă Mary. Va fi o adevărată surpriză pentru bunii noştri prieteni de jos. Şi cum au venit cu armuri, va fi cu atît mai interesant... Bravi muşchetari, lăsaţi-vă, vă rog, toate armele aici, după stîncă!

– Luptăm fără spade, stimată doamnă? întreabă Athos neliniştit, deoarece pregătirile femeii nu l-au convins. (Se pare că şi ceilalţi muşchetari au îndoieli, ezitînd să rămînă dezarmaţi, uitîndu-se unii la alţii cu aceeaşi mută interogaţie.)

– Iubiţi prieteni, aveţi puţină încredere în noi! Vom lupta cu ajutorul pietrelor. Repede, cît mai multe pietre, din acelea roşii, de acolo! Iar muşchetarii, Lapin şi Genar, se supun ordinului, după ce, în prealabil, şi-au ascuns armele... *Hallo,* drăguţilor, strigă apoi Mary, cu mîinile pîlnie, retrăgeţi-vă cît vă mai dăm timp! Altfel veţi avea neplăceri!

Fiorosul căpitan se opreşte o clipă, după care îşi reia, perseverent, urcuşul. Armura uşoară, dar

---

[1] Abisul cheamă abis!(în lb. latină) (n.a.)

rezistentă, ce-l acoperă în întregime zdrăngăne mereu, ca un cărucior cu fiare vechi.

– Noi vrem comoara! precizează Michelet, cu cinismul său caracteristic. Daţi-ne comoara şi duceţi-vă la toţi...

– Colega, îl întrerupe altă sutană, să fim cuviincioşi!

– Gata pietrele! anunţă Darn. La ce sunt bune? Ce facem...

– Aruncă-le spre inamici! Cîte una şi nu prea tare! îi comandă nevasta cu o admirabilă stăpînire de sine.

– Dacă tu crezi c-o să-i sperii...

Totuşi începe să le-arunce. Pietrele plutesc lin, ca nişte baloane de săpun, purtate de cîmpul magnetic rectiliniu şi uniform al văii, dar, în timp ce străbat acest cîmp, se magnetizează puternic, mărindu-şi viteza. La sfîrşit, în chip normal, încep să se lipească zdravăn de metalele întîlnite. Şi, ce să mai vorbim, întîlnesc metale cu nemiluita, spre stupefiacţia războinicilor aflaţi în marş... alpin!

Văzînd rezultatul excelent al acestui tir iniţiat de Darn, ceilalţi îi urmează pilda cu entuziasm şi veselie. Victimele se preschimbă astfel în atacatori! Pietrele aruncate, mari şi mici, se transformă în ghiulele de bombarde, iar efectul lor e năstruşnic. E o adevărată desfătare să auzi veselul tam-tam bătut pe platoşe şi pe spade şi să vezi pedestraşii şi călăreţii scoţînd strigăte uluite cînd pe arme li se prind kilograme de pietroaie sau cînd se simt loviţi în moalele capului... căci oştenii adevăraţi poartă, spre nenorocul lor, coifuri!

– Înapoi! urlă Michelet ca scos din minţi, pentru că, deşi fără armură, a interceptat traiectoria unui proiectil şi s-a ales cu un cucui cît o gutuie!

– *Vedete in pace!*[1] îi binecuvîntează Aramis.

– Ne mai întîlnim noi, domnilor, le promite, mărinimos, abatele, strîngîndu-şi poala sutanei în care se împiedică.

– E şi dorinţa noastră cea mai fierbinte, sfinţia-voastră! răspunde Lapin cu amabilitate exagerată.

După acest amical rămas-bun, Millescroix începe să coboare cît mai demn, urmat de cucuiul lui Michelet şi, imediat în urma acestuia, de Michelet însuşi. Călăreţii le-au luat-o înainte şi acum le fac o primire triumfală, desfăşurîndu-se în faţa lor ca la paradă – cei doi animatori rămîn însă surprinzător de indiferenţi la aceste demonstraţii de tehnică militară.

– Retragerea! comandă şi furiosul căpitan, înghiţind în sec.

Uşor de zis! Cum procedezi, totuşi, cînd fiecare duce o sarcină suplimentară între 65 şi 88 de kilograme? Spadele şi muschetele fură aruncate cu cea mai ostăşească grabă, păgubind astfel visteria ţării de 1050 de dubloni de aur. Dar ce te faci cu platoşele? Bieţii oşteni seamănă fiecare cu un Lagardere travestit, iar cocoaşele de piatră se ţin aşa de bine, încît toate strădaniile oamenilor de a şi le da jos rămîn fără succes. Şi iată că soldaţii încep să-şi scoată pieptarele de oţel – act plin de dramatism, căci nu poţi rezista mult timp privirilor ironice ale adversarului.

– *Gloria victis!*[2] îi laudă pişicherul de Aramis. Domnule căpitan, aţi luptat eroic.

---

[1] Mergeţi în pace! (formulă întrebuinţată de preoţii catolici după darea absoluţiunii – în lb. latină)(n.a.)

[2] Glorie celor învinşi! (în lb. latină) (n.a.)

– *Dominus nobiscum!*[1] se cruceşte Lapin. Vrăjitorie! şi cercetează pietrele cu atenţie, sperînd, speriat, să-l vadă pe...

Cel mai mare eroism, totuşi, trebuie să-l probeze căpitanul, ieşind din armură sub ochii acestor doamne, la care, – *o, fortuna labilis!*[2] – pînă acum cinci minute rîvnise şi era sigur că le va... iubi! Părăsit de toţi, ca un comandant de vas ce se scufundă, el face mai multe mişcări energice şi ţîşneşte dintre plăcile de oţel ca un prunc din pîntecele mamei – literalmente, adică şi în costumul noilor-născuţi! Se ridică uşurat, îşi înalţă braţele şi răsuflă adînc, neştiutor asupra înfăţişării sale de la sud de ecuator, dar nişte rîsete zglobii de doamne îi dau de bănuit. Neavînd curajul să privească în jos, îşi aruncă ochii spre armură şi vede acolo – *horresco referens!*[3] – brăcinarul pantalonilor de uniformă...!

Cu binecunoscutul gest instinctiv îşi duce mîinile în faţă şi fioroasa lui înfăţişare capătă un aer grotesc, de un comic irezistibil – tablou unic în analele confruntărilor militare!

La care foştii săi adversari răspund printr-un lung şi nestăvilit hohot de rîs, fapt care-l zăpăceşte total.

– *Hein!* Vă... vă cer scuze... anta... onii... mas... nuntru... *Bon sang!*[4]... Permiteţi să mă retrag?

– O meriţi din plin, domnule căpitan! răspunde Mary, înecîndu-se de rîs, cu lacrimi în ochi.

---

[1] Domnul fie cu noi! (în lb. latină) (n.a.)

[2] O, soartă schimbătoare! (în lb. latină) (n.a.)

[3] Îmi e groază să povestesc! (în lb. latină) (n.a.)

[4] Exclamaţii franţuzeşti fără corespondent în lb. română. (n.a.)

Căpitanul înclină ţeapăn din cap, vrea să se-ntoarcă cu spatele, îşi dă seama că ar oferi doamnelor o privelişte şi mai puţin nobilă şi atunci recurge la un compromis: începe să coboare panta menţinîndu-se în profil!

25

PE PĂMÎNT

– ... de asemenea remarcabil, maestre, deoarece n-au construit nici o maşină.Folosesc doar principiile fizicii...

– Sunt destul de şireţi, draga mea colaboratoare! În fond, experienţa noastră nu şi-a propus să-i dezveţe pe oameni de a face din automate elementul *sine qua non*[1] al vieţii lor?

---

[1] Indispensabil; fără de care nu se poate (în lb. latină) (n.a.)

– Opinia publică se interesează tot mai mult de această experienţă. Falanga Dogmaticilor i-a făcut o reclamă deosebită. Un milion de scrisori şi telegrame au sosit în ultima zi...

– Invită-i, te rog, pe reprezentanţii presei şi radioteleviziunii la o conferinţă pentru astăzi după-amiază. Mîine noapte plecăm spre Planeta Fantomelor Albastre, însoţiţi de Dogmatici. Cu noi pot veni şi curioşii... Pentru scena finală.

– Am înţeles, maestre!

26

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

– Ia spune-mi, dragul meu, prezenţa acestei comori nu ţi se pare suspectă? Cum se face că am dat peste ea tocmai aici, unde tu ne-ai adus întîmplător?

Soţii Genar stau fiecare pe cîte un sac cu bani, din care monedele, prea multe, s-au revărsat pe jos. Un morman de bijuterii – movila pare să atingă circa trei metri – se află în spatele lor, iar pe cele două laturi ale peşterii sunt înşirate obiecte mari, din aur masiv: policandre, sfeşnice, cutii pentru cosmetice, gratii, uşi, icoane, pumnale sau numai simple lingouri.

Pe jos un strat de pietre preţioase, nestemate de toate culorile, amestecîndu-se de-a valma; ici-colo scînteiază rubine, safire şi smaragde uriaşe. Femeile s-au gătit cu lanţuri şi coliere, cu agrafe, brăţări şi alte podoabe pentru degete, urechi, păr, gît, piept, mijloc, glezne şi pantofi, prinzîndu-şi-le de sus pînă jos, de parcă ar fi nişte paparude... Muşchetarii trag cu urechea la orice zgomot şi ţin bine mîinile pe spade.

Moş Lapin se chinuie să-şi vîre în sîn şi în nădragi cît mai multe pietre preţioase, umflîndu-se, din clipă în clipă, ca într-o subită criză de elefantiazis.

– Ba mă surprinde şi pe mine, Ada. Sunt obligat să trag o concluzie: bătrînul Clit ne urmăreşte pretutindeni. Tu, Mary, ce părere ai de toată povestea asta?

Apropiindu-se, Mary zornăie din lanţuri ca un ocnaş!

– E la mintea oricui. Ştiţi foarte bine că în spatele acestor

războinici de operetă se ascund o mulţime de oameni de ştiinţă, medici şi ingineri. Ei îi reanimă pe morţi şi tot ei trebuie să fi ridicat oraşele, hanurile, ei cresc şi întreţin caii, ei aduc hrană şi prepară vinurile care v-au plăcut atîta. Da, sunt nişte oameni minunaţi.

– În consecinţă, cunosc şi secretul Umbrelei, nu?

– De bună seamă. Cînd v-am spus să căraţi probele geologice, ştiind că soldaţii domnului Michelet ne vor ataca din nou, am folosit, aprope empiric, resursele naturale ale acestei frumoase planete. Vă imaginaţi însă ce-au putut să creeze inginerii de aici, ce minuni tehnice au pus la punct, slujindu-se de cîmpurile magnetice, de apele care ţîşnesc din sol ca nişte arteziene, de ploile cotidiene...

– Ai început să vorbeşti în rime, romantico, remarcă Ada.

– Trebuie să dau peste un inginer de ăsta, să-mi explice mecanismul de sustenţie al Umbrelei... Chiar aşa!

– Domnule Aramis, ciripeşte Mary, îndreptîndu-se spre muşchetar. Cum mă prind aceste bijuterii?

– Sunteţi de-a dreptul fermecătoare, nobilă doamnă, se apropie Aramis călcînd pe vîrful picioarelor, ca un demn filfizon, scrîşnind prin pietrişul de nestemate şi ciupindu-şi insistent urechile. Încîntarea m-a amuţit, doamnă! Voi fi obligat să vă vorbesc prin gesturi.

– Oh, gesturile dumneavoastră, brav gentilom! surîde, plină de graţii, Mary, privind pe furiş la falnicul ei soţ. Gesturile tale, de cînd le aştept!

Darn strînge pumnii. Genar a înţeles şi el; pentru prima oară se înduioşează gîndindu-se la chinurile prin care trece bunul său prieten. Pe de altă parte, îşi dă seama cît de caraghios este acesta, în costumul său de

negustor, cu mustaţa ca o perie de ghete şi fără nici o armă ca să-l poată pune la punct pe trufaşul actor; ochii i-au căzut în fundul capului şi obrazul i s-a ascuţit de cînd o pîndeşte pe Mary cu priviri mereu neliniştite, simţindu-se, evident, inferior acestui fanfaron plin de siguranţă.

O clipă, numai o clipă, pe Genar îl bate gîndul că şi Ada ar putea să cadă în ispită. Nu se întreabă de ce, pentru că, oricum, nici bărbaţii

care şi-au pus întrebarea n-au reuşit să răspundă. Sau poate că, din instinct, adaptarea la mediu e mai rapidă în cazul femeilor? Complicată problemă pusă din toate timpurile tuturor bărbaţilor...

– Bravi şi cinstiţi marchizi! ia cuvîntul Athos, zîmbind graţios şi fin, pentru că-i urmărise cu multă atenţie pe amîndoi. Sunt, cred, în asentimentul doamnelor să vă mulţumesc pentru strădaniile depuse cu atîta abnegaţie în slujba strălucitei noastre suverane, maiestatea-sa re...

– Ba pe dracu, nene Athos! îl întrerupe Darn, cu voce total lipsită de chef. Eu m-am cam săturat şi m-aş întoarce acasă.

– Să fim la înălţimea misiunii, domnule Nigaud! intervine Vel Genar, simţind de unde bate vîntul!

– Parcă-i mai bine printre maşini, monsieur Perroquet, şopteşte uriaşul. Pentru că ele nu-ţi oferă surprize.

– Dar acasă şi mergem, domnilor, la Paris! În cîteva zile vom fi acolo. Nu uitaţi că ni se cuvine o răsplată împărătească. Maiestatea sa ne aşteaptă pentru a ne mulţumi şi regii nu trebuie lăsaţi să aştepte.

– Jocul începe să devină obositor, domnule Athos.

– Obositor?... Cum aşa? Este foarte interesant, intră în discuţie Mary. Cred că sunteţi de acord, domnule Aramis?!

– N-am nici o îndoială, doamna mea!

– Eu n-aş vrea să se termine, continuă Mary.

– Ha, ha, ha! Aşteptaţi răsplată de la regi? sparge atmosfera Lapin. Cînd vă bălăciţi în nestemate, la ce nădejdea unei pungi sărace cu pistoli?

– *Vanitas vanitatum et omnia vanitas*[1], prietene! Nu vezi că totul e amăgire? murmură Athos cu zîmbetul lui înţelept. Ne jucăm de-a regii şi de-a muşchetarii, de-a dragostea şi de-a vitejia numai aşa, în spatele cortinei, unde publicul nu are acces niciodată. De ce să le pui pe toate la inimă, de parcă n-ar mai fi sub soare atîtea lucruri demne de luare-aminte? Puţină înţelepciune nu strică nimănui!

– Hei, domnilor, strigă Porthos din fundul grotei, vă arde de discursuri şi timpul trece. Eu zic să ne cărăbănim de prin locurile astea afurisite, să ne lăsăm spre cîmpie, unde găsim de-ale gurii şi de-ale... sufletului! Mintea poate să mai aştepte, ce naiba!

– Da... surîde iar Athos, trist. Mintea!... Ce se poate face cu mintea?

– Eu propun, Athos, să prăvălim mai întîi o stîncă la intrarea peşterii, intervine, plin de înţelegere, d’Artagnan. Mi-e teamă de iscoadele monseniorului.

– Iată o judecată bună, pe cinstea mea! se declară de-acord nobilul Athos. S-o şi punem în aplicare, neîntîrziat... Pe urmă, d’Artagnan, trebuie să vorbim amîndoi. Între patru ochi. Despre nişte lecţii de scrimă...

27

[1] Deşertăciunea deşertăciunilor şi toate sunt deşertăciune (în lb. latină) (n.a.)

– Păcatele mele, domnilor! se apără Pillard ca de foc. Eu? Nu mă cunoaşteţi. Omul maiestăţilor lor pînă la moarte!

– Ce spui? se miră moş Lapin. Asta nu-mi miroase a bine, pe legea mea! Teamă mi-e că monseniorul de Pauvrelieu ne pregăteşte un renghi afurisit.

– Domnilor, înţelegeţi-mă şi pe mine! Hanul e la răscruce de drumuri, trec tot felul de oameni pe-aici şi trebuie să-i mulţumeşti pe toţi, nu?

– Dă-ne atunci odăile mari! porunceşte Aramis. Şi adu de-ale gurii! Doamnele au flămînzit şi au nevoie să prindă putere.

– Aţi fost în gîndul meu, confirmă Mary, în timp ce pe chipul lui Darn trec umbre de furie şi neputinţă. Cine ştie ce încercări ne mai aşteaptă şi în noaptea asta!

– Da, cine ştie!? îngăimă Aramis.

Marea sală a hanului e aproape pustie. Doi gentilomi aflaţi la o masă din fund se ridică şi fac o reverenţă adîncă spre noii veniţi; la care muşchetarii răspund cu o reverenţă la fel de politicoasă. Se cunosc, desigur, căci sunt cavalerii englezi cu care s-au bătut ca leii săptămîna tecută; deşi fuseseră ciuruiţi cu spadele, acum s-au înzdrăvenit ca prin minime.

– În sănătatea bunului nostru rege, domnilor! se grăbeşte Pillard să le dea un rînd de băutură tuturora. Dumnezeu să-i dăruiască zile multe şi fericite lui şi supuşilor săi. Mai deunăzi au trecut spre Paris, fără să poposească, domnii Millescroix şi Michelet, cu suitele. Păreau foarte trişti, nu ştiu de ce. Mai ales căpitanul, care-şi ţinea mîinile grijuliu în dreptul locului acoperit la unele statui cu o frunză...

– Prieteni, îl aveţi în faţă pe cel mai deşucheat mincinos al regatului! spuse Lapin. Straşnic le mai croieşti,ticălosule! Mutra de şoarece murat nu se învîrte prin pădurea de lîngă han, ai? Am văzut-o, şmechere! Porcul ăsta de Michelet are noroc. De mult trebuia să-i fi trimis sufletul în iad.

– Pe cinstea mea că habar n-am! Vă jur pe odihna...

– Las-o! Să bem prieteni pentru despărţirea noastră!

– Ce? Pleci? Te desparţi de noi?... Aşa, pe negîndite, pere Lapin? Asta nu-i frumos!

– Nu plec nicăieri, dragii mei, dimpotrivă, m-am întors! De-aici m-aţi luat, lăsaţi-mă aici. Am ţinut să văd şi eu munţii, să iau puţin aer curat şi, credeţi-mă, am luat şi-am tot luat, pentru toată viaţa! rosteşte moşul, lovind de masă o pungă respectabilă ce zornăie şi mai respectabil!

– Asta aşa-i, bătrîne! îl ameninţă cu degetul Porthos. Numai vezi ai grijă de pietrele din nădragi şi din sîn! Să nu rămîi cumva fără piele, pe legea mea! Michelet atîta aşteaptă!

– Sssst, că aici şi masa are urechi... He, he! Cu bogăţiile astea trebuie să-mi cumpăr sufletul de la... ca să nu nimeresc într-un cazan cu smoală. Distinsă doamnă Mary, poate pînă mîine dimineaţă puneţi o vorbă bună pe lîngă... Sunt om de treabă, zău! O să ne-nţelegem de minune. N-o să-i pară rău! şi zornăie punga.

– Nu, nu, fără bani! ripostează hotărîtă Mary. Al meu e un tip modern, nu se-ncurcă cu aşa ceva, ca să n-o păţească!

– Cum vreţi, doamnă ducesă, numai să nu mă uitaţi înainte de despărţire, o ţine morţiş braconierul.Mi-aţi promis!

– Îl vei avea, pere Lapin. Mîine în zori. Dar trebuie să dai o mînă de ajutor... Singură...

– Fac orice, slăvită doamnă! Iscălesc şi un pact cu sîngele meu. Ştiu că aşa se obişnuieşte. Aveţi cumva un formular la îndemînă? Ca să nu pierdem vremea.

– Nu-i nevoie. Ăsta-i un procedeu depăşit. Eu am să mă retrag acum în camera mea cu domnul Aramis pentru o convorbire particulară. Fii dumneata bun şi păzeşte-ne uşa!

– Hi, hi! face moşul cu ochiul. Lăsaţi pe mine, doamnă!

– Perfect. Dar bagă de seamă: nu intră nimeni.Nici maiestatea-sa regele!... Să mergem! Domnilor, ne veţi scuza pentru cel mult o oră.

– Mary, abia mai suflă Darn. Mary, n-ai să faci asta, nu?

– Ba da, domnule! Simt nevoia să mă spovedesc. Îl voi plictisi pe domnul Aramis cu o confesiune îndelungată.

– Nobilă doamnă, mă supun. Nu uitaţi, prieteni, că în tinereţe trebuia să fiu hirotonisit preot, aşa că am căderea să ascult confesiuni şi să dau păcătoşilor penitenţe. Vă urmez cu respect, stimată doamnă, se înclină Aramis, zîmbind uşor.

Cei trei pornesc în sus, pe scara împodobită cu stema regală şi cu portretele regelui şi a reginei, desenate naiv...

Regina are un aer cam indecent şi provocator!

– Ce-i asta? se ridică buimac Nigaud. Voi aţi înţeles?

– Ho, ho! rîde din toată inima Porthos. Pe legea mea, a naibii confesiune... Spusă la ureche!

– Ţine-ţi gura, pentru Dumnezeu! îşi iese din fire bravul muşchetar d’Artagnan. N-ai priceput că domnul Nigaud este soţul doamnei ducese?

– Domnul... soţul... şi doamna... cu Aramis? se dezmeticeşte

Porthos… *Milles tonnerres!*[1] Iertaţi-mă, domnule marchiz, sunt un măgar. Ce măgar, un dobitoc!

– Şi tu, Ada, ce tot rîzi acolo? îşi admonestează Genar soţia. V-aţi pus în gînd să ne scoateţi din minţi?

– Aşa e! se agaţă Darn de replică precum înecatul de pai.

– Domnilor, pîn’ aici! bate din picior Ada. Uitaţi, pesemne, în ce secol trăim, încoronaţii sunt la modă, dragii mei! N-ai decît, maître Nigaud, să-ţi găseşti şi tu o iubită şi să te răzbuni… Deşi m-aş mira să se afle vreuna dispusă să-ţi ofere farmecele… Nu crezi?

– Da?… Şi de ce, mă rog?

– Pentru că sunteţi imposibili amîndoi, şi tu, şi Genar. Vă bate gîndul că Mary a căzut victima muşchetarului? Eroare! Ea s-a adaptat cel mai bine acestei epoci de galanterie.

– Bine zis, galanterie! se posomorăşte Perroquet. Asta vine de la galantar?

– Mai eşti şi grosolan pe deasupra! Imaginaţi-vă, ca nişte proşti, că nevestele vă aparţin prin lege, confundaţi-le cu mobila din apartament, cu animalele de pe lîngă casa omului!… Sfătuieşte-l pe prietenul dumitale să brutalizeze mereu pe toată lumea ca un erou de circ!

– *Au diable!*[2] suduie Vel cu năduf. Şi asta face parte din programul de repetiţie al actorilor?… Cînd mă gîndesc, doamnelor, că abia v-am convins să veniţi cu noi! Mai bine vă lăsam încuiate în casă.

– Vreau să-nţeleg pentru ce nu mă mai iubeşte, intervine Darn cu voce tremurătoare. N-am nici o vină că arăt aşa.

---

[1] Mii de tunete! (în lb. franceză) (n.a.)

[2] La dracu! (în lb. franceză) (n.a.)

– Trebuie să întreprindem ceva, domnilor! tună Porthos, în culmea indignării. Eu dau buzna peste ei şi lasă că-i frec urechile părintelui de i le fac zdrenţe.

– M-am gîndit şi eu la asta, mormăie d’Artagnan, dar nu merge şi pace!

– Pe copitele diavolului! Şi de ce?

– Pentru că suntem gentilomi. Şi cine ne-a poruncit să stăm liniştiţi? Doamna ducesă. N-o să ne ridicăm niciodată împotriva unei femei, îl lămureşte, răbdător, Athos.

– Dacă-i aşa, atunci mă ridic eu, strigă campionul. Îmi închipui că mai am dreptul ăsta... Măcar dreptul ăsta!

– L-aţi uitat pe nătărăul de Lapin, domnule. Vă pune jos cît ai bate din palme. La urma urmei, de ce să-i arătaţi doamnei atîta atenţie? se împotriveşte d'Artagnan.

– Ia te uită, ce secol al galanterie! ironizează Genar, mult mai relaxat acum după intervenţiile muşchetarilor.

– Atunci îi lăsăm să-şi facă de cap? e gata să plîngă Darn.

– Nici gînd... *Si vis pacem, para bellum!*[1] Ăsta era dictonul iezuitului de Aramis. Haideţi să i-l scoatem pe nas! hotărăşte Athos, zîmbind cu zeci de subînţelesuri.

– Cum?

– D'Artagnan, cum stă domnul Nigaud cu lecţiile de scrimă?

– Excelent. L-am instruit în acuns, zilnic, după sfatul dumitale, chiar din ziua în care am găsit comoara.

– Rezultatul?

– Maître Nigaud a dovedit calităţi excepţionale. Poate ţine piept, cu succes, chiar spadei mele.

– Aşadar, domnule Athos, dumneata ai prevăzut încă de atunci ce are să urmeze?! se minunează Perroquet.

---

[1] Dacă vrei pace, pregăteşte-te de război! (în lb. latină) (n.a.)

– Îmi cunosc bine prietenul. La ieşirea din camera doamnei du Muguet, Aramis trebuie provocat la duel. Aşa, cel puţin, domnul Nigaud îşi va spăla onoarea.

– Un duel! chicoteşte Ada, foarte veselă. Ce nostim!

– Da! se-nflăcărează Darn. Să vadă dumneaei... Să-mi ceară iertare în genunchi, iar eu n-o voi ierta niciodată... Adică domnul Athos, chiar... să-l omor?

– Mai ales!... Veniţi în curte, domnule, să vă arătăm care sunt loviturile preferate ale lui Aramis. Să vă feriţi de ele.

– Merg şi eu, se ridică Ada.

– Ba dumneata, doamnă, rămîi aici, cu mine! trînteşte Genar un pumn în masă. Că pe urmă întoarcem foaia, ai înţeles?

28

– Maestre Clit! Scuzaţi...

– Ei, ce mai e? Îmi fac bagajele, nu ştii că diseară plecăm? Nu mai avem timp de pierdut.

– Şi eu mi le fac, maestre, dar acolo s-a întîmplat ceva. Mary Wilde, din oraşul nostru, s-a închis într-o odaie a hanului cu muşchetarul Aramis.

– Măi, fir'ar să fie! Şi crezi c-o să afle cine ştie de la el? Orice reacţie greşită poate fi controlată.

– Femeile...

– Nu, nu, băiatul ăsta o să-şi ţină gura!

– Să nu dea toată experienţa peste cap.

– N-are cum fetiţo!... Ia zi, ce scriu ziarele?

– Dacă-mi permiteţi o expresie neacademică, Falanga e pe ducă, maestre! Toată planeta se interesează de dumneavoastră. Sunt aşteptate cu nerăbdare rezultatele.

– Toţi vor fi mulţumiţi, te asigur. Şi ştii de ce? Doamna ducesă n-are decît să-şi pună la bătaie întreg arsenalul de farmece personale pentru aflarea secretului. Scena finală de poimîine tot se va juca după cum vrem noi... Cu atît mai rău pentru Genar! Să vedem, are să poată împiedica deznodămîntul?

– Nu, maestre!

– Ei, vezi? Şi-acum dă fuga la bagaje!

29

S-A ÎNNOPTAT

Muşterii din sala hanului sunt veseli ca niciodată. Pillard îi îndoapă cu mîncăruri şi băuturi de parcă mîine ar veni sfîrşitul lumii. Iar ei beau şi mămîncă, inconştienţi de această prezicere sumbră, pînă cad pe sub mese şi abia mai răsuflă.

Dar în curtea pustie, cufundată în întuneric, Darn Down, cu ochii aţintiţi la fereastra necredincioasei, unde abia pîlpîie o lumînare, îşi muşcă mîinile de ciudă şi amărăciune, aşteptînd clipa răzbunării. Şi ea nu întîrzie să vină. Pe uşa hanului iese père Lapin şi se îndreaptă spre şirele de paie. Nigaud sare la el şi-i vîră spada în mustăţi.

– Stai!

– Stau, dom'Nigaud, păcatele mele!

– Doamna a... a terminat? Unde-i domnul Aramis?

– Terminat de mult, domnule! Acum beau aldămaşul amîndoi cu prietenii dumneavoastră. Aşa se-ntîmplă, nu ştiţi?... Dar au făcut un tărăboi, domnule, de să-nvie şi morţii! Ca să vezi!... Pirpiriu cum e domnu'Aramis, nici nu l-aş fi crezut aşa de năbădăios... Ştiţi ce cred? Doamna cu... I-o fi dat tîrcoale!

– Hmmm! geme Darn. Moşule, fugi înăuntru şi cheamă-i pe ai noştri aici. Mai ales pe domnul Aramis şi pe ducesă. Ai înţeles? Că de nu, te spăl pe dinţi cu sabia asta.

– Ferească Dumezeu! Tocmai acum, cînd m-am îmbogăţit?

Muşchetarii, Genar şi cele două femei vin în curte ca şi cum nici n-ar şti ce are să urmeze, dar Nigaud îi pune la curent pe toţi, cu cea mai mare iuţeală.

– Domnule, e prea tîrziu! îl anunţă rece Aramis. Trebuia să mă anunţaţi mai din timp despre legăturile dumneavoastră cu doamna, deşi nu ştiu dacă şi aşa n-aş fi cedat rugăminţilor atît de fierbinţi ale domniei-sale.

– Uite ce e, prietene, spumegă Darn, voi fi nevoit să te ucid în duel. Pe dumneaei las-o. A terminat cu mine pentru totdeauna... Stimată doamnă, mîine puteţi lua prima... prima caleaşcă spre iad! Povestiţi-i şi ramolitului ăla de Clit ce bine v-aţi simţit aici...

Mary rîde, dar se vede de departe că este impresionată şi încă în mod ciudat de plăcut! – de furia lui Darn.

– Pardon, domnule! Cum să mă omori?

– În duel, domnule!

– Zău!... Dumneata?! Am să-ţi găuresc surtucul, cît eşti de marchiz şi de haidamac, huidumă fără minte!

– Ajunge!... În gardă!

Spadele scapără scîntei în bezna dintre şirele de paie. Şi tocmai atunci îşi face apariţia şi Lapin cu un felinar.

– Domnilor, mortul n-o să aibă parte nici măcar de o lumînare! În tot hanul nu există aşa ceva!

– Pariez toată solda că la a douăsprezecea figură Aramis e dezarmat, declară Porthos cu emfază.

– Pe zece căni de *Médoc*[1], prietene, dar n-o apucă nici măcar pe a zecea! se aude glasul cuiva.

– Ei, drăcie! se miră singur Aramis. Sunt moleşit ca un boboc! Farmecele dumneavoastră, doamnă!

– Cred şi eu, se-furie celălalt şi mai tare. Păzea!

O fentă, o cvartă, şi spada muşchetarului zboară pe la nasul lui Mary, ca o mustrare, şi se opreşte în paie.

– Domnule, pe cinstea mea...

– Dă-i spada, domnule Athos!... În gardă, onorabile!

– Aţi pierdut amîndoi, constată Genar, adresîndu-se muşchetarilor. Aramis nu ajunsese nici la figura a opta! Aşa sunt sportivii ăştia, doamnă Mary. Învaţă scrima peste noapte şi te trezeşti că vor să-ţi apere onoarea... Dacă mai au a cui onoare apăra!... Aşa, aşa! Bravo, Nigaud!

– Ha, ha, ha! izbucneşte Mary.

– Hop!... Un – doi! strigă uriaşul, şi spada zboară iar. Mai vrei o dată, îngeraş hirotonisit?... Paraclisier amorezat!

– Mi se pare că ne cheamă papa Pillard, face d'Artagnan. Te pomeneşti că a dat cep butoiului de *Clos – Vougeot!*[2]

– Gata, eu am plecat, sare Porthos.

---

[1] Celebră podgorie din Franţa. (n.a.)

[2] Celebră podgorie din Franţa (n.a.)

– Venim şi noi, adaugă Athos. Doamnelor, după dumneavoastră!... Domnilor, duelaţi-vă, faceţi ce ştiţi, noi nu ne mai amestecăm! Vom închina o cană în onoarea celui învingător!

Lapin aşează felinarul pe jos, îşi face repede cruce.

Şi dispar cu toţii în han, iar peste cele petrecute mai departe între şirele de paie coboară, discret, tăcerea. E drept că, Mary, cu urechile ciulite spre ferestre, a auzit un fel de cotcodăceli şi o voce mînioasă de bărbat, dar asta însemna, desigur, că vreun chefliu a dat iama în găinile hangiului.

Tot astfel, la un anumit moment, moş Lapin a jurat că în curte răsună plînsul piţigăiat al cuiva... Cine ştie ce slujnicuţă certată cu iubitul ei. Toate astea îi înveseliseră la culme pe eroii noştri; ei se uită unii la alţii şi-i pufneşte rîsul – cel mai abitir pe fluşturaticele de femei! – şi se grăbesc să închine în sănătatea domnului marchiz Nigaud, una dintre cele mai straşnice spade ale regatului francez!

După vreo jumătate de ceas, cei doi spadasini din şirele de paie se întorc foarte demni. Atîta că domnul Aramis pare cam tras la faţă, iar marchizului îi strălucesc ochii ca la jivinele din pădure, noaptea. Amîndoi sunt chercheliţi, se clatină pe picioare şi răsuflă repede.

– Şmecherilor! strigă vesel Porthos. Abia aţi aşteptat să plecăm ca să vă cinstiţi împreună, pe ascuns. Nu-i frumos!

– Domnul marchiz, recunoaşte Aramis – şi un suspin adînc îi scutură pieptul – domnul marchiz e un om de onoare. Un gentilom desăvîrşit! şi se aşeză foarte grijuliu pe marginea unui scaun, atît de grijuliu, încît ai fi zis că străbătuse călare cel puţin 500 de

leghe! Mi-a făcut plăcere să golesc cu domnia-sa o cană de champagne…

– În semn de împăcare! precizează Nigaud ţanţoş, înţepîndu-se
în mustaţa pe care vrea să şi-o răsucească.

– Cineva, aşadar, s-a purtat ca un erou, exclamă Mary, nespus de bucuroasă, ridicîndu-se şi aşezîndu-se la loc.

– Pardon, doamnă! A trecut vremea aia, declară categoric uriaşul soţ. Îmi pare rău pentru dumneavoastră.

– Ei, nu cumva te-ai supărat, se alintă ducesa, cu o frivolitate fără cusur… Dragul meu!

– Cred că vorbeşte cu dumneavoastră, domnule, se întoarce Nigaud spre Aramis, fără să-şi ascundă dispreţul.

– O nu, nu, domnule marchiz!… *Noli me tangere*[1], domnule!

– Moş Lapin, se ridică ducesa, toată numai zîmbete de încîntare şi uitîndu-se împrejur de parcă ar fi aşteptat aplauze.

– Doamnă?

– Ţi-am făgăduit că în noaptea asta ţi-l dau pe…

– Cu împrumut, doamnă ducesă… Că nu vreau să intru în cine ştie ce belea! Vă daţi seama, nu?

– Desigur! Însă trebuie să mă ajuţi să-l chem.

– Cu dragă inimă, frumoasă doamnă!

– Să părăsim această adunare, unde nu mai ştiu bărbaţii să preţuiască femeile!… E un şopron în curte. Mergem acolo să facem o fiertură… Vino!

– Domnule Nigaud, felinarul a rămas întreg? se întoarce Lapin lîngă uriaş, aplecîndu-se la urechea lui.

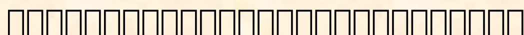
---

[1] Nu mă atingeţi (în lb. latină) (n.a.)

– Gura, ticălosule! strigă aceasta. Să vă ia dracu' pe amîndoi!... Dacă tot umblaţi cu el!

Iar braconierul dispare ca o nălucă! Darn sare ca ars, holbează ochii, îşi agită braţele prin aer şi cade la loc, în timp ce scaunul se face ţăndări!

30

SE LUMINEAZĂ DE ZIUĂ.

Muşchetarii şi protejaţiilor coboară în curte şi se apucă să pună şeile pe cai, grăbindu-se de plecare. În noaptea aceleiaşi zile, conform planului întocmit la plecarea de pe Pămînt, ei trebuie să ajungă la Paris, unde maiestătile lor îi aşteaptă cu o nerăbdare lesne de înţeles.

Cu ochii roşii de fum şi de oboseală, Mary şi moş Lapin ies din şopronul unde au trebăluit toată noaptea. La vederea ducesei, Nigaud întoarce capul cu dispreţ, Aramis îşi pironeşte privirile în pămînt, iar ceilalţi se holbează de uimire.

– Draga mea, începe Ada, nu ţi se pare totuşi că te-ai jucat prea mult? Uiţi că pînă-n seară trebuie să străbatem aproape o sută de leghe... Călare, nu în braţele bărbaţilor noştri!

– Linişte! le cere ducesa, cu un zîmbet de satisfacţie. I-am pregătit o surpriză straşnică prietenului Clit!

– Clit, prietenul meu?! se scutură Darn, uitînd de măreţia pe care şi-o impusese. Nici mort! După ce ne-a mîncat fripţi pe toţi? După ce ne-a lăsat pe mîna Diavolului? O să-l fac ciur pentru făină! îşi agită el spada.

– Pere Lapin, fii dumneata bun şi ţine-mi calul! îl roagă Mary. Nu-mi închipuiam c-o să rămîn fără bărbat pe această frumoasă planetă, iar fostul meu soţ să ajungă mîncător de oameni!

Aramis tuşeşte foarte încurcat. Moşul o ajută pe doamnă să încalece, apoi îngenunchează smerit şi rosteşte o scurtă rugăciune, în latină, ca un bun catolic ce se află.

– Ce-i asta, bătrîne? se miră d’Artagnan. Ne dai binecuvîntarea dumitale? Sau nu cumva ne blestemi?

– Ba nu, domnule cavaler, să mă iertaţi! Dar vreau să vi-l arăt pe

Aghiuţă, Domnul fie lăudat!

– *Mulţi sunt vocati, pauci vero electi!*[1] îşi ridică muşchetarul mîinile a neputinţă.

– Şi iată-l! face moşneagul un număr de prestidigitaţie, scoţînd dintr-un crac al nădragilor un şip mititel din pămînt şi afumat foarte. Aici e închis... Ucigă-te-toaca!

– Vorbeşti serios? se aude, de la cerdacul larg ce mărgineşte etajul, vocea hangiului Pillard.

– Ho, ho! ridică Lapin capul. Ai vrea să pui mîna şi pe ăsta, hangiu afurisit? Atunci îţi dau reţeta: pui într-o oală spînz, mătrăgună, coada-calului, siminichie, limba-soacrei, guşteriţă, barba-caprei, ciocu-berzei şi traista-ciobanului; îţi dau eu dintr-ale mele, că toată noaptea am alergat pe cîmp şi prin pădure să le-adun; adaugi iarba-fiarelor, dac-o ai la îndemînă, şi puţină, dar foarte puţină unghie de copil neînţărcat, pe urmă trei fire de păr din capul unuia mort de curînd... fiindcă veni vorba, ia vezi ce-ţi face Augustin, argatul, că l-am auzit văitîndu-se că i-ar fi rău...

– Mary, omul e mort? întreabă Genar.

– Eu nu l-am văzut, se spală ea pe mîini.

– Şi fierbi toate astea pînă cîntă cocoşul, pe urmă arunci fiertura la gunoi, iei tăciunii din vatră, îi stingi în apă ne-ncepută şi-i pui într-un şip ca ăsta,.. Buuun! Cum ai nevoie de ceva, tragi niţeluş dopul şi spui ruga la gura şipului.

– Minune! cască gura hangiul.

– Cea mai bună dovadă că ajungi să te tîmpeşti dacă stai mult cu ăştia! murmură Perroquet la urechea baroanei de la Rose. Nici cel mai desăvîrşit actor, în condiţiile de pe pămînt, nu şi-ar putea impune să

---

[1] Mulţi sunt chemaţi, dai puţini aleşi! (în lb. latină) (n.a.)

creadă, cu atîta convingere, în balivernele astea răsuflate!

– Cine ştie, cine ştie! face pe misterioasa Ada.

– Acum uni explic insuccesul, vorbeşte Aramis de unul singur. Femeia asta îl stăpîneşte pe diavol... Ptiu! De-aia m-a bătut atîta de straşnic nătărăul de bărbatu-său! Blestemat fie el *in saecula*

saeculorum![1]

– Ei, bătrîne, să-ţi ajute cerul să foloseşti din plin licoarea asta! îi urează d’Artagnan. Şi rămîi sănătos, că noi ne ducem să ne vedem de treburi!

– Hangiule, ia-ţi plata! aruncă Porthos, în uşa hanului, cu un gest de rege, o pungă durdulie. Ţi-am rămas datori şi de data trecută. Vezi, suntem oameni cumsecade!

– Dumezeu să vă apere, domnilor! Dar găzduirea luminăţiilor-voastre şi a nobililor doamne a fost plătită.

– Drace! Ghicesc de cine, se întunecă Athos.

– Chiar de sfinţia-sa de l’Âme Grise. Şi de domnul Michelet, nu mai demult decît ieri, cînd au poposit aici la prînz.

– Poate o să ne revedem mai curînd decît bănuiţi, domnilor, proroceşte moş Lapin la auzul acestor veşti neliniştitoare... Monseniorul de Pauvrelieu are mîini lungi şi poartă mănuşi de tot felul... Păziţi-vă!

– Mulţumim pentru sfat! răspunde Athos. Cred că nu ne-ar strica o mică vacanţă la ţară. După ce vorbim cu maiestăţile lor, bineînţeles!... Rămîneţi cu bine!

– Viaţă lungă şi sănătate, doamnă ducesă! urează braconierul. Dea Domnul să ne mai întîlnim pe lumea asta!

31

O răscruce de drumuri, în cîmp, mărginită de tufişuri şi de un crîng de salcîmi subţirei, cu trunchiuri înalte. Două izvoare se ridică spre cer; în calea lor,

[1] În vecii vecilor! (în lb. latină) (n.a.)

localnicii au montat pe stîlpi nişte jgheaburi de lemn, asemenea unor linguri uriaşe, cu găvanul întors, pentru ca drumeţii şi caii lor să poată bea apă. Mai multe rămăşiţe de oase dovedesc că locul a fost ales pentru popas şi aici s-au mîncat orătănii domestice jertfite şi sălbăticiuni vînate, dar cîteva cranii, grozav de asemănătoare cu cele omeneşti, mai stau mărturie şi unor atacuri şi te-ndeamnă la precauţie. Soarele apune în mijlocul şirurilor de curcubeie specifice planetei şi aerul se răcoreşte în aşteptarea nopţii. Pe lungul drum către Paris îşi face apariţia grupul actorilor-muşchetari şi al pămîntenilor care au vrut să scape de maşini. În frunte călăresc alături Porthos şi Aramis, apoi vine Nigaud singur, după el cele două slujitoare ale reginei, Perroquet, singur şi el, şi, în sfirşit, Athos şi d’Artagnan. Au păstrat formaţia asta în tot timpul drumului, dovedind un salutar simţ de prevedere; de altfel, destul de ciudat – n-au fost atacaţi şi n-au întîlnit nici măcar un ţăran sau niscai călători ocazionali.

– Să ne oprim puţin, domnilor! cere Aramis. Doamnele… adică domnii marchizi trebuie să fi obosit.

– E cum nu se poate mai cuminte! răspunde din coada grupului, d’Artagnan. Să adăpăm caii.

Toată lumea descalecă. Animalele sunt lăsate să se odihnească, iar ei se strîng roată la marginea drumului, în jurul desagilor pe care Porthos îi deschide cu gesturi solemne.

– Ochii-n patru, domnilor, ochii-n patru! îi sfătuieşte prietenos d’Artagnan. Văd aicea nişte hîrci… Nu se ştie niciodată cui îi vine rîndul la o răsplată ca asta.

– Aş! face Porthos, bătînd amical peste pîntece un butoiaş din lemn de dud. Acuma, cînd suntem buni prieteni cu mon...

– Vasăzică, nu mi s-a părut, răsună un glas dincolo de tufişuri. Chiar dumneavoastră eraţi!

– Pardon! răspund drumeţii în cor.

– Omagiile noastre, doamnelor! Bun găsit, viteji gentilomi!

Cei apăruţi ca din senin sunt sfinţia-sa abatele de l'Âme Grise şi domnul Michelet, în carne şi oase. Respingători de amabili şi zîmbitori, făcînd plecăciuni smerite.

– O cursă! murmură Athos, ducîndu-şi mîna la şold.

– Ce plăcere să putem călători la Paris într-o companie atît de distinsă! le întinde Michelet mîna, cu un gest cît se poate de curtenitor, dacă nu chiar servil.

– Căci avem acelaşi drum, fără îndoială! sticlesc ochii verzi ai abatelui, de sub gluga ce-i acoperă capul.

– Domnilor, dovedeşte gasconul o remarcabilă prezenţă de spirit, daţi-ne voie mai întîi să vă mulţumim pentru amabilitate. Aţi plătit dinainte, ni s-a spus, lui papa Pillard, să ne găzduiască în hanul său onorabil.

– O, domnule, îşi pleacă abatele ochii, e un lucru atît de neînsemnat! Oricine ştie că în cuferele muşchetarilor nu se prea înghesuie pistolii; ne-am împlinit o datorie creştinească... Şi pe urmă, *est modus in rebus*[1] prea sunteţi nişte oameni de ispravă! Să uităm micile noastre neînţelegeri... Monseniorul de Pauvrelieu, căruia i-am istorisit faptele dumneavoastră de arme, vă apreciază în cel mai înalt grad loialitatea şi vitejia şi speră ca într-o zi să vă cunoască!

---

[1] Este o măsură în toate lucrurile (în lb. latină) (n.a.)

– ... dea cerul să n-apucăm ziua asta niciodată! Murmură Athos în frumoasa lui barbă.

– Dar ce văd, tocmai vă pregăteaţi pentru o gustare! urmează abatele, schimbat pe neaşteptate.

– Sunteţi invitaţii noştri! se grăbeşte Genar, găsind destul de nostimă această farsă actoricească.

– Primim cu bucurie, fiul meu, se aşază de l’Âme Grise, urmat de Michelet. Ne era o foame...

– ... şi o sete! completează mutra de şoarece înecat.

– Eu stau de strajă, şopteşte d’Artagnan. Mă duc să adăp caii, spune el apoi cu glas tare.

Cu aceleaşi gesturi solemne, Porthos scoaţe dintr-o desagă nişte mere arătoase, roşii, pe care le oferă doamnelor, zîmbind copilăreşte. Apoi muşchetarul, din altă traistă, dă la iveală cîteva cănuţe de argilă, acoperite cu desene populare. Le aşează în rînd, cu grijă cuvenită.

– În sănătatea monseniorului! le toarnă el din butoiaşul cu rachiu, făcîndu-le semn bărbaţilor să se servească.

– În sănătatea monseniorului! le toarnă Porthos din butoiaşul cu rachiu, tot mai bine dispus.

– Dă-l în... colo de monsenior! sughiţă abatele. În sănătatea maiestăţii... ii-sale regele!

– Ura, ura! mormăie Michelet, cu ochii peste cap, ca un bolnav de ducă-se pe pustii!... Trăiască muşchetarii! Trăiască marchi... archizii şi... doamne...

– Doamne, iartă greşalele noastre! îşi împreună mîinile cealaltă sutană... V-am greşit, bravi gentilomi! V-am înşelat, v-am tras în cap... Noi nu suntem...

– Ei, ei! îl mîngîie Porthos. Cui nu i se întîmplă?

– Noi nu... Nu! strigă Michelet, ridicîndu-se cu greu în picioare. Nu în sluj... ba.. ba Fecioară! Noi suntem... zău, informatori şi aşa... ini...

– Asini! reia confratele său, dînd din cap. Travestiţi în... Jos sutana! Michelet, ameninţă lugubru, aruncîndu-şi haina preoţească într-o parte, dacă nu... şi tu... teee...

De l'Âme Grise îşi scoate sabia scurtă de la şold şi se repede spre Michelet, clătinîndu-se. Acesta se grăbeşte să-şi lepede sutana pe care o calcă în picioare, face o piruetă şi se prăvăleşte deasupra.

– L-am trădat pe Dumnezeu! se trezeşte deodată de l'Âme Grise, căzînd în genunchi şi făcîndu-şi cruce.

– Trăiască ma... chizii şi doamne...! zbiară Michelet.

– Doamne, ocroteşte-l pe rege! toarnă iar Porthos rachiu.

– ... şi doamnele! Şi doamnele! ţipă Michelet.

De l’Âme Grise se rostogoleşte într-o parte, se ridică anevoie şi dă cu ochii de muşchetarul de lîngă butoiaş.

– Vino să te pup, fiule! îmbrăţişează abatele spinarea lui Porthos, într-o poziţie nespus de complicată şi-l sărută zgomotos pe cotul stîng... Iartă-mă!

– Şi pe mine, şi pe mine! dă Michelet din picioare şi izbucneşte în plîns. Să mă ierte şi pe mine!

– Domnule abate! ia cuvîntul Genar, care picoteşte, cu ochii închişi, ca o găină adormită. Acuma, că suntem între noi..., ia spune, dumneata..., unde sunt tehnicienii şi doctorii voştri?... Ai? Ia spune, unde?... Ai?

– Trăiască fenicienii! strigă Michelet, oprindu-se din plîns... Trăiască teh... şi doc...

– Dar Umbrela? nu se lasă Genar.

– Dar comoara? Dar pietrele voastre diavoliceşti?... Dar strigoii?... Şmecherilor! face abatele, încercînd să se descotorosească de Porthos ca să ajungă la gura butoiaşului.

– Domnilor, feriţi-vă de cardinal! se ridică Michelet în genunchi. Vi se joacă un ren...ghi. Pe barba mea că vă aşteaptă zile negre! Nici în cazanul cu smoala...

– Ţapul bătrîn de monsenior vă pîndeşte... Să trăiască!

– Oameni buni! Lăsaţi-vă niţel de actorie! îi imploră Genar. Pe onoarea mea că nu vă spun! Unde sunt inginerii?

– Unde sunt îngerii? ridică Michelet din umeri. Nu mai sunt îngeri, domnilor? În ziua de azi, îngerii... gata!

– Gata!... Pe cai! porunceşte Athos, care, împreună cu doamnele şi cu d’Artagnan, abia s-au atins de băutură.

– Pe cai! Daţi-mi un cal! se scoală Michelet vitejeşte.

– Nigaud!... Trezeşte-te! îl zgîlţîie Genar.

– Degeaba, doamnă! suspină Darn. Cu dumneata am terminat! Eu plec... Adio!

– Pleacă! se învoieşte Genar.

– Da... Calul meu! se ridică Darn, cu ochii mereu închişi. Unde eşti, calul meu?... Domnilor, pe cai şi după mine!

Încălecă surprinzător de sprinten şi se culcă pe gîtul animalului. Mai încearcă să spună un „adio” şi adoarme iar.

– Ochii-n patru! le recomandă din nou d’Artagnan celor care mai sunt lucizi... Şi, la drum!

Trupa celor opt se pune în marş, în vreme ce abatele travestit, în patru labe, suge ultimile picături de rachiu. Michelet, încălecat pe

spatele lui, îl bate de zor cu pintenii. În uniformele lor de oşteni, amîndoi par acum nişte oameni de treabă care s-au întrecut cu băutura...

32

Intrarea în oraş se face pe o ploaie torenţială şi într-o beznă care uşurează mult vîrîrea degetelor în ochi. Caii îşi afundă copitele în noroi, prin străduţe înguste şi rău mirositoare, de periferie – un labirint fără ieşire, în centrul căruia se află Luvrul. E trecut mult de miezul nopţii şi numai foarte rar, ici şi colo, la cîte-o ferăstruică de mansardă mai pîlpîie vreo lumînare. Lipsit de lumini, cufundat în tăcere, Parisul pare mort, lipsit de orice urmă de viaţă.

Ba nu! De undeva se aud bocănituri de ciocane şi zgomot de ferăstraie mînuite cu rîvnă.

– Ce-i asta? întreabă Genar, pe care tezirea din beţie l-a făcut mahmur şi i-a răpit pînă şi ultimul strop de curiozitate.

– Tîmplarii oraşului, domnule marchiz, răspunde Athos, detaşat, nobil şi fermecător. Înalţă un eşafod, înseamnă că mîine va avea loc o execuţie.

– O execuţie?... Neplăcută afacere! se cutremură soţul graţioasei Mary – sau poate numai de frig.

– Cel puţin condamnatul stă la adăpost, replică Porthos. Nu umblă ca ceilalţi, prin ploaie şi cu frica în spate!

– Oare asta, chestia de mîine, o să fie tot o înscenare, dragă Vel? întreabă neliniştit Darn. O să-l spînzure în glumă pe actorul travestit în hoţ?

– Trebuie neapărat să asistăm şi noi. Să vedem unde-or să transporte cadavrul şi aşa ajungem la medicii care-i reanimă pe inter

preţi… Dacă nu cumva şi moartea e tot o înscenare.

– După loviturile cărora spinarea mea le e şi acum martoră, mă îndoiesc că tipii ăştia mai ţin minte că trebuie doar să simuleze. Eu aş vrea să ajung acasă. Am să-i transmit un mesaj psihiatrului vostru psihopat, să-mi trimită o astronavă.

– Gîndeşte-te bine, dragul meu! intervine Mary. Tocmai acum cînd regina ne va dărui cîte-un castel impozant şi vă va face pairi pe amîndoi?

– Pardon, doamnă, eu cu dumneata nu discut. Rămîi cu muşchetarii dumitale, eu unul îţi las toată libertatea.

– La dracu', domnilor, pe mine tîmplarii ăştia mă cam scot din sărite… Se agită prea mult pentru un singur condamnat, remarcă Aramis, foindu-se în şa şi scrutînd întunericul.

– Poate n-o fi doar un singur condamnat, răspunde d'Artagnan. Amintiţi-vă de avertismentele lui moş Lapin şi ale lui Michelet. Monseniorul de Pauvrelieu nu iartă niciodată, prieteni!

– Pe legea mea, onorabili cetăţeni, tună Porthos, aţi uitat cu cine avem de-a face! Regina, la naiba, nu-i o femeiuşcă oarecare. Am să vă chem să petreceţi sezonul de vînătoare din toamna asta la castelul meu. Veţi rîde de temerile voastre!

– Cred că Porthos are dreptate, aprobă Athos. Un nobil – şi maiestăţile-lor sunt floarea nobilimii franceze! – un nobil e mai presus de toate intrigile ţesute în jurul lui.

– Parc-am ajuns! observă Aramis. Ce noapte stranie! Să juri că vine sfîrşitul lumii! Nici măcar un cîine pe străzi!

Pătrund, în urma preotului muşchetar, prin pavilionul de la intrarea palatului. Porţile splendide,

din fier forjat, sunt deschise şi nepăzite. Au descălecat în curte, lăsînd caii în grija unui slujitor în livrea, apărut în ultimul moment. O faclă arde lîngă uşă – o uşă dosnică, puţin arătoasă – iar nu departe se află o caleaşcă cu patru cai şi cu ferestrele zăbrelite.

– Pe aici! le arată uşa Aramis, ca unul care frecventează des intrările acestea neoficiale.

– Drace! exclamă d'Artagnan. Porţile au fost închise!

– Pentru apărarea noastră, explică Porthos liniştit. Eu am să cer un castel în Champagne, ştiţi e o regiune pitorească...

În anticamera reginei, o gardă înarmată se aliniază şi dă onorul. Ducesa, baroana, marchizii, cei patru muşchetari şi ostaşul din garda domnului des Essarts sunt introduşi în apartamentul regal, în cea mai deplină linişte.

Ciudat, ciudat! În încăperi domneşte o sărăcie lucie, ca în casa unor hidalgos scăpătaţi. Din fastul de odinioară au rămas doar jalnice relicve. Căptuşeala şi paiele scaunelor ies în smocuri prin brocartul tocit şi putred. Aplicele de bronz aurit sunt ruginite şi strîmbe. Goblenurile roase de vreme atîrnă anapoda în cuie şi nobilele doamne îşi rînjesc dinţii, prin ţesătura destrămată, la nişte cavaleri cu hainele în zdrenţe. Grelele covoare de Persia sunt găurite în zeci de locuri, iar draperiile se clatină amarnic, bătute de vîntul ce se strecoară prin ferestrele stricate, şi praful cade de pe ele în valuri.

Maiestăţile lor stau pe cîte un taburet – al regelui are un picior rupt – îşi poartă coroanele, de pe care smalţul de aur se cojeşte, iar nestematele, privite de aproape, se dovedesc a fi din sticlă – şi le fac noilor veniţi o primire călduroasă, în limitele protocolului de la curte. Athos, obişnuit poate să trăiască printre vestigiile fostelor splendori, ceva mai stăpîn pe sine, îi prezintă regelui raportul asupra fabuloasei comori.

Ceilalţi cască gura la apartamentul regal şi nu le vine să-şi creadă ochilor... Darn trage nervos de mustaţă...

– În sfîrşit! se bucură regele. Am pus mîna pe această faimoasă peşteră a lui Ali-Baba!... Domnilor, meritaţi o recompensă cu adevărat regală!

– Sire..., se înclină muşchetarii pînă la pămînt.

– Am fi mulţumiţi, maiestate, să vă ţinem mai departe la dispoziţie spadele şi inimile noastre, rosteşte demn d'Artagnan.

– A, nu, bravi gentilomi! Nu aşa se pleacă de la un rege, mai ales după ce i-aţi adus asemenea servicii. E neapărat nevoie să vă dau o răsplată care să servească drept pildă tuturor supuşilor noştri... Altfel ţara se va destrăma în nesupunere!

– Din păcate însă, ia cuvîntul şi regina, din păcate suntem foarte săraci, domnilor. Toţi banii noştri se risipesc în lupta dusă contra monseniorului de Pauvrelieu, care, cum bine ştiţi, urmăreşte alungarea noastră de pe tronul regatului.

– Chiar comoara pusă la dispoziţie de neuitatul nostru slujitor, pehlivanul marchiz Fil de Toile, va fi cheltuită pentru întărirea gărzii şi alte nevoi. Aşa încît, dragii mei, mă văd pusă în imposibilitatea de a vă răsplăti.

– O, sire! se împotriveşte d'Artagnan. Ce răsplată mai bună se poate găsi pentru noi decît aceea de a vă dărui comoara veritabilului marchiz, domnul Fil de Toile?... Lăsaţi-ne să vă slujim mai departe, cu aceeaşi bărbăţie şi credinţă, asta e tot ce vă cerem!... Domnul să ne fie martor şi să ne ocrotească!

– Ba nu, nu! Regele sau dăruieşte castele, sau porunceşte execuţii publice. Sunt cuvintele rostite de monseniorul cardinal de Pauvrelieu cînd i-am cerut sfatul cu privire la dumneavoastră. Şi, din nefericire, sunt nevoit să recurg la cea de-a doua alternativă, cum de altfel m-a rugat călduros şi domnul cardinal...

Domnilor! Fac un apel solemn la înţelegerea dumneavoastră. Cum aţi procedam locul meu?

– Maiestate! se revoltă Darn. După ce-am făcut pe dracu-n patru să vă pricopsim cu nenorocita aia de comoară?!!

– Uite ce, prieteni! ţîşneşte Genar cu un pas înainte. Înţeleg că dumneavoastră vă antrenaţi aici pentru nu ştiu ce piese istorice. Dar ce aveţi cu noi? Nu suntem actori, nici măcar maşinişti. Ce vă vine să ne executaţi aşa, pe nepusă masă?

– Dacă n-am nici o para să vă răsplătesc! se tînguie regele. Domnule Athos, domnule Athos, domnule Aramis! Explicaţi-le prietenilor dumneavoastră că altfel nu se poate!

– Şi nu credeţi că Dumnezeu ne va răzbuna, preamilostive rege? întrebă Mary cu o sclipire de şiretenie în ochi... Pentru că asta-i o crimă!

– Nu credeţi că sufletele dumneavoastră vor nimeri în iad? sare cu maliţiozitate Ada.

– Prieteni pocăiţi-vă! Tîmplarii lucrează de zor. Poporul a fost anunţat şi va veni cu căţel, cu purcel să vă vadă executaţi. Nu-mi pot retrage cuvîntul, n-ar fi frumos din partea mea! Trebuie să-mi păstrez demnitatea!

– Şi-o să ne spînzuraţi de-adevărat? chicoteşte Mary.

– Doamnelor li se va tăia capul – ştiţi, e mai rapid şi mai nobil, m-am gîndit să le fac acest mic serviciu – iar dumneavoastră puteţi alege între a fi spunzuraţi, traşi pe roată, arşi pe rug, întinşi la scară, sfîrtecaţi de cai şi zdrobiţi cu pietre. Trebuie însă să le oferim oamenilor toate aceste spectacole, aşa că gîndiţi-vă şi să-mi spuneţi mîine dimineaţă ce-a ales fiecare. Voi

respecta cu stricteţe dorinţele fiecăruia dintre dumneavoastră!

– Vă mulţumim din suflet pentru înţelegere! le surîde regina. Pe mîine, frumoase doamne şi viteji cavaleri!... Gardă!... Ce dracu’, nu aude nimeni?... Hei, gardă!

Garda înarmată dă buzna în anticameră şi-i înconjoară cît ai bate din palme pe condamnaţi.

– Aşa, aşa! aprobă regele. Mă bucură nespus atitudinea dumneavoastră înţeleaptă, doamnelor şi domnilor! Vom ţine seama de asta! Îi puteţi duce... A... Ia staţi! Cine-mi împrumută niţel tabac de prizat?

Un soldat se repede şi-i întinde punga cu tutun!

33

Uşa de fier s-a închis cu un zgomot infernal. Celula, umedă şi rece, e cufundată în întuneric, deşi prin fereastra de sub plafon, pătrată şi zăbrelită, pătrunde puţină lumină. Prizonierii, prea istoviţi ca să mai poată comenta întîmplarea, se aşază pe paiele împrăştiate ici-colo şi

filozofează pe tema *fortuna vitrea est!*[1]

– Unde sunteţi voi, maşinuţe binefăcătoare? prinde glas Darn, pe neaşteptate. Voi, staţii de aer condiţionat şi cravate electrice?... În noaptea asta voi avea o criză de lumbago, iar mîine o să-mi lege o cravată de cînepă. Dar voi, pantofi electronici, care m-aţi fi ajutat să fug de mi-ar fi sfîrîit călcîiele? Şi voi, minunate batiste robot? Şi voi, bunicuţe automate care-mi spuneaţi poveşti ca s-adorm?... V-am lăsat, ca un necredincios; toate căinţele sunt zadarnice!

– Măcar un laser să fi avut! oftează din rărunchi Genar.

– Şi acum, singur...

– Cucu! Mai sunt şi eu pe-aici! se aude o voce foarte cunoscută, atît de cunoscută că toţi sar în picioare ca arşi!

– Moş Lapin!... Braconierul!... Dumneata?

– Cînd vă spuneam c-o s-o păţiţi! Îi cunosc eu pe regi de-a fir a păr, că de şaptezeci de ani drăgălaşii aştia mi-au mîncat pînă şi urechile! Ehei!...

– Moşule, exclamă Mary în şoaptă. Cum ai intrat aici? E periculos, au să te omoare!... Mai mare păcatul!

– Ba pe moaşă-sa! Am venit să vă iau. Vă urmăresc de la hanul lui papa Pungaşu'... Şi cum banii descuie toate uşile, am fost darnic cu cine trebuia şi gata! A noastră e lumea! Veniţi!

Se apropie de uşă şi bate într-un fel anumit, cu vîrful degetelor, ca un răpăit de ploaie – ceea ce, în subterana sonoră seamănă cu o furtună în regulă. Îndată se aud paşi pe scări şi doi temniceri, dintre care unul ţine o faclă, descuie şi deschid uşa grea ce scîrţie amarnic.

---

[1] Dicton latin care în întregime sună astfel: „Soarta este de sticlă; cînd străluceşte mai tare, atunci se sparge”. (n.a.)

– Ţi-au veni muşterii, moşule? întreabă primul. Grăbiţi-vă, *nom d'un chien!*[2] Să nu prindă careva de veste. Doar sunteţi în cea mai vestită închisoare, nu la Versailles!

– Ţine şi taci, şobolanule! îi îndeasă Lapin o pungă bine garnisită în mînă, cum ne-am înţeles!

– Păi… doar atît? se stropşeşte temnicerul. Era vorba de…

– Domnilor, luaţi facla şi cîrmţi-o la dreapta, după colţ, că vin şi eu acuma, porunceşte braconierul. Hai, dă-le-o de bună voie, roşcovane! Să nu pierdem timpul!

D 'Artagnan înşfacă torţa, pornind în fruntea grupului, cu spada scoasă din teacă, gata de atac. În urma lor se aude o convorbire scurtă, presărată cu exclamaţii de surpriză, zgomotul uşii care este închisă, al zăvoarelor trase şi moşul îşi face apariţia, frecîndu-şi pumnul – e stîngaci!

– … păcat de pungă! mormăie el. Eu aş fi vrut să fiu cinstit, dar, aşa-i, nemulţumitului i se ia darul…

– Cred că nu i-ai trimis în…, îşi aminteşte Aramis de sentimentele creştineşti!

– Nuuu! Au să stea liniştiţi vreo trei ceasuri. E metoda mea de vînat căprioare. Ştiţi, dacă le omori chiar înainte de a le găti, îşi păstează carnea fragedă.

Grupul iese pe o terasă mărginită de însuşi zidul fortăreţei. Acolo ar trebui să fie atîmată o scară de frînghie, pe care să coboare evadaţii, dacă temnicerii ar fi fost oameni de onoare, dar asta ar fi însemnat să li se ceară prea mult!

Aşa că, în locul funiei, pe zidul de incintă se află patru gentilomi cu spadele lucitoare în mîini, iar calmul şi eleganta lor atitudine impunea respect.

---

[2] Sudalmă franţuzească, fără corespondent în lb. rom. (n.a.)

– În gardă, domnilor! lansează ei invitaţia, atît de politicoşi, încît muşchetarilor le este imposibil să-i refuze.

– O, trădătorii! îşi smulge moş Lapin părul alb. Ah, canaliile!... Ne-au tras pe sfoară, nemernicii!!!

– Doamnelor şi domnilor, se întoarce d'Artagnan spre protejaţii săi, vom întîrzia numai două minute, pînă-i convingem pe aceşti încăpăţînaţi să ne cedeze trecerea.

– În vremea asta o să tragem o duşcă, în sănătatea dumnealor! anunţă moş Lapin cu voioşie, de parcă ar fi asistat la o sărbătoare cîmpenească plină de antren.

Spadele încep să se rotească prin aer cu o sprinteneală şi o eleganţă desăvîrşite. Marchizii şi doamnele iau loc între creneluri şi îşi trec unul altuia o butelie dată la iveală de braconier. Ostentativ, Darn întoarce spatele graţioasei sale consoarte, care, de altfel, e nespus de liniştită. Ada o imită la fel de senină.

Răgazul cerut de d'Artagnan se prelungeşte însă tot mai mult. Muşchetarii au dat peste nişte spadasini desăvîrşiţi, cărora nu le pasă nici de cele mai teribile figuri de scrimă.

– *Pour l'amour de Dieu!*[1] nu se mai poate stăpîni Aramis. Cavalere, dibăcia dumitale mă uimeşte. Tare-aş vrea să ştiu cine te-a învăţat să te baţi atît de magistral!

– Soţul doamnei du Dextrier, domnule! Un profesor excelent, pare-mi-se îl cunoaşteţi!

– Am impresia că faci anumite insinuări, domnul meu! se înfurie smeritul preot. Am fost duhovnicul acelei nobile doamne şi nu vă permit să...

---

[1] Pentru Dumnezeu! (în lb. franceză) (n.a.)

– Care te-a dat cu împrumut şi surorii domniei-sale, contesa de Vinaigre, dacă nu mă-nşală memoria.

– Cu împrumut?... Asta-i curată obrăznicie, stimabile!

– Nu-i vorbă, printre picături, dumneata le spovedeai şi pe cele două cameriste ale contesei, uneori... uneori chiar în acelaşi timp, contravenind tuturor dogmelor bisericeşti!

– Cavalere, mă insulţi! strigă Aramis, roşind – sau e numai reflexul torţelor pe faţa sa feciorelnică?

Pentru că, între timp, cîteva făclii fuseseră aduse de nişte oşteni din închisoare şi înfipte în anumite locuri dintre creneluri. Fapt care demonstra o punere în scenă perfectă!

– Ha,ha, ha! se întoarce Darn către Mary. Doamnă, i-auzi cine este cotoiul dumitale buclucaş! Nici măcar n-ai satisfacţia să fi găsit un om de treabă... Felicitări!

Însă Mary, cuprinsă de o ciudată admiraţie pentru muşchetari, şopteşte ceva la urechea Adei şi din nou amîndouă izbucnesc în rîs, iar

veselia lor pare frivolă.

– Eu zic să atacăm şi noi, să se isprăvească mai repede! Ce zici, moşule? se preface Darn că nu le ia în seamă.

– Nu-i voie, domnule! Dacă n-ar fi fost cavaleri, mai treacă-meargă. Dar aşa... muşchetarii nu v-ar ierta niciodată.

– Afurisită mentalitate, pe sufletul meu! ocărăşte uriaşul. Şi parcă spuneai, musiu Perroquet, că în epoca asta o să găsim fericirea pe pămînt!... Raiul fără maşini!

– Prietene, i se adresează d'Artagnan adversarului său. Trebuie să recunosc uimit că te aperi excelent, dar maestrul dumitale a avut o lacună serioasă: nu te-a învăţat să ridici spada destul de sus. Faţa dumitale e la discreţia mea. Te-aş putea ucide, am însă oroare de rănile care desfigurează!

– Pălăvrăgeala asta e nostimă. Unde vreţi să ajungeţi?

– Acolo, că te voi rade şi te voi tunde cu vîrful spadei; binenţeles, socotind că am consimţămîntul dumitale anticipat.

– Deh!...Heu!...Hm! Domnule!...

– Înţelege-mă; altfel m-aş plictisi grozav.

– Am amorţit! se vaită Ada. Mary, hai să ne plimbăm puţin! Aşa, mai scăpăm o vreme de bărbaţii ăştia care ne fac o... curte nebună!... Ia te uită! A apărut şi Luna!

– Domnule Aramis! strigă Mary. Mai cu inimă, domnule! Parcă nu te cunoşteam în postura asta...

– Spovedania dumneavoastră, doamnă, mi-a fost fatală, recunoaşte muşchetarul. De atunci sunt foarte slăbit.

– Nu-i lua în serios! îl sfătuieşte Genar pe bunul său prieten Darn. Nu m-aş mira ca atunci să fi înscenat totul... Ah, actorii ăştea ipocriţi care nu ştiu decît să se bată!

– Crezi? se agaţă uriaşul de iluzia mai subţire decît un fir de păr. Eu, cum să-ţi spun..., n-aş băga mîna în foc!

– Viteze gentilom, se minunează adversarul lui Athos. Siguranţa pe care o aveţi în mînuirea spadei mă obligă să presupunem că am în faţă pe descendentul unei străvechi familii nobiliare. Quinta cu fandare

laterală este unică în felul ei!

– Şi nu vă înşelaţi deloc! răspunde cu demnitate Athos.

– Dacă nu comit o indiscreţie, din ce ramură de nobili a regatului vă trageţi?... Mor de curiozitate!

– O, domnul meu, mă înrudesc îndeaproape cu vestitele case de Coeur Bleu şi à la Coque, cele care au numărat, printre fondatorii lor, principi şi regi. Arborele meu genealogic porneşte de la marele duce de la Saucisse, al cărui strănepot, dintr-o ramură colaterală, a avut de nevastă o negresă din Zanzibar. Fiul lor, un navigator desăvîrşit, a brăzdat Atlanticul pe vremea cînd spaniolii îşi aduceau aurul din Indii. A fost ucis prin spînzurătoare în portul Cadix, sub învinuirea de piraterie... Era un bărbat şi jumătate. Acest viteaz luptător a avut nouă fii şi fiice, toţi naturali, răspîndiţi prin diverse arhipelaguri şi de care soţia lui legitimă nu ştia nimic. Trebuie să vă spun că, de altfel, femeia aceasta era tulburător de frumoasă, mai ales de cînd o scalpaseră indienii, purta în fiecare zi o perucă de altă culoare. Pe de altă parte, brutele acelea îi mai retezaseră şi urechile, ceea ce îi dădea un farmec cu totul particular...

– Domnule, mă uimiţi! exclamă plin de respect, adversarul.

– Aş da nu ştiu cît, cavalere, tocmai spune şi Porthos, să pot trage acum o duşcă de vin bun. M-am încălzit al naibii!

– Şi eu, domnule, şi eu! declară gentilomul său, un specimen pe măsura muşchetarului. Mă credeţi că am acasă zece sticle trimise de doamna...? mă rog, o cunoştinţă, de la moşia soţului ei. Nu e vin, domnule, e balsam!... Elixir!

– Tiii! face Porthos cu admiraţie.

– E vechi numai de patruzeci de ani... Dar ce buchet!... Ce gust şi ce tărie!... Să tot bei şi nu te mai saturi!

– Îmi lasă gura apă! Trebuie să fi avut o îngrijire specială... Mai ales dacă doamna îl prefera în anumite împrejurări!

– De bună seamă! Acolo, la moşie, viţele se plantează după un ritual magico – egumenie. Mai întîi, rădăcinile de viţă sălbatică pe care se fac altoirile se ţin îngropate în nisip umezit, adus tocmai din Africa,

din marile deşerturi. Peste nisip se presară suc de lămîie, ca să întărească fibrele. Încăperea unde stau aceste lădiţe are şapte ferestre pe peretele de la nord, ca să pătrundă numai la lumina reflectată de tot atîtea oglinzi cumpărate de la nobilii scăpătaţi din Veneţia...

34

SE LUMINEAZĂ DE ZIUĂ.

În ţăcănitul dulce al săbiilor, aidoma celui al unui tren, şi în sporovăiala molcomă a nu mai puţin de opt luptători, cele două familii au adormit pe metereze. Doar ţipetele scurte ale adversarului lui d’Artagnan – căruia muşchetarul îi smulge, fir cu fir, barba, mustăţile şi hălăciuga de pe cap – îi fac din cînd în cînd să tresară, purtînd pe chipuri, inconştient, toată suita unor măşti din arsenalul durerilor imaginare...

– Ultimul fiu al căpeteniei de tîlhari, povesteşte Athos, încrucişîndu-şi demn spada cu aceea a adversarului său, şi-a dat seama că nu va moşteni nimic din averea familiei şi a părăsit casa părintească exact în momentul în care soldaţii regelui o aprinseseră şi-i vînau tatăl ca pe un mistreţ. Acest om de treabă este bunicul meu, domnule, un bătrîn respectabil, încă în viaţă, merită să-l vedeţi. De cîte ori trece o caleaşcă prin faţa castelului unde e stăpîn, îl năpădesc nostalgiile copilăriei... Soţia sa, vivandieră în armata mareşalului Traîne – Sabre, a dat naştere la doi gemeni mulatri, în vremea campaniei din sud; fără

îndoială, soarele acela nemilos a pîrjolit pentru totdeauna pielea fragedă a bieţilor micuţi...

– Bravi cavaleri! Strigă moş Lapin, trezit de zorii zilei din somnul adînc pe care-l trăsese. *Bon sang de bon sang!*[1] mai lăsaţi palavrele, că acuşi se deşteaptă toată fortăreaţa şi-i păcat de dublomii pe care i-am cheltuit cu dumneavoastră!

– ... vine şi deschide caneaua, iar prima ulcică de vin o dă unui cîine, dresat special în acest scop, continuă adversarul lui Porthos. Dacă animalul se ridică pe labele din spate şi latră de opt ori, înseamnă că buchetul vinului e bun. Dacă se îmbată înainte de a bea toată ulcica, vinul a ieşit o porcărie şi trebuie prelucrat. Pentru asta se lasă... da, se lasă să cadă trei picături...

– Şi în cadă, la doamna Baigneuse? îşi continuă rechizitoriul adversarul lui Aramis, rotind spada cu prospeţime.

– Domnule, se roagă muşchetarul, puţină discreţie, ce naiba!

– Iar a doua zi, pe drumul spre Liege, la cîteva leghe de hanul „Aux Trois Clistires”, cu tînăra păstoriţă... Era a 215-a victimă a credulităţii naive, pe legea mea!

– Uah-ah! cască Darn, întinzîndu-se de-i pîrîie oasele. Cît e ceasul, vă rog?

– 4,44, răspunde Genar, consultîndu-şi ceasornicul de epocă, legat de picior. Oamenii noştri se luptă de peste cinci ore.

– Moş Lapin, întrebă Mary, îl ai pe... la dumneata?

– Desigur, doamnă, iată-l! arată braconierul acel clondir de lut. Din păcate e prea tîrziu să-i cerem

---

[1] Sudalmă franţuzească fără corespondent în lb. română (n.a.)

ajutorul: vine garda! Cu ăştia chiar am dat de... Doamne, iartă-mă!

– Mă miram eu să iasă bine pînă la urmă! exclamă Ada, cu scepticismul ei caracteristic.

– Păcat, oftează Nigaud filozofic. Preferam să părăsesc lumea acestei planete într-un mod mai puţin neplăcut. Căci, chiar dacă ne reanimă, tot prima impresie contează...

– Domnilor, e ora închiderii! declară căpitanul gărzii, înconjurat de două duzini de ostaşi zdraveni. V-aţi distrat destul. Trebuie să vă odihniţi puţin, nu uitaţi că vă aşteaptă o după-amiază grea, obositoare.

– Protestăm! strigară în cor cei opt spadasini.

Şi înainte ca cineva să schiţeze vreun gest, adversarii din timpul nopţii fac front comun, atacînd garda. Se încinge o bătălie năprasnică,

din care nu se ştie cine va scăpa viu!

Surpriza este totală, atît pentru prizonieri, cît şi pentru oştenii din gardă! Dar după numai trei secunde spadele se încrucişează artistic, sclipind în rotiri savante şi, în scurt timp, totul seamănă cu un dans macabru purtat pe viaţă şi pe moarte... Moş Lapin nu poate scăpa ocazia! Pumnul său, greu ca o nicovală, loveşte precis, după ceafă, turteşte orice coif de metal, produce panică. Darn dispare în patru labe printre picioarele luptătorilor şi, atunci, din pricini necunoscute, cîte-un oştean zboară prin aer, dispărînd pe deasupra zidurilor de piatră... Vel Genar cade şi el în ispită... O spadă pluteşte prin văzduh, o prinde şi atacă vijelios, cu disperare! Mary şi Ada, rătăcite printre bărbaţii încleştaţi în luptă, se trezesc în scurtă vreme cu rochiile sfîşiate, devenind nişte apariţii pitoreşti în izmănuţele lor cu volănaşe! Amîndouă par foarte vesele, deşi, uneori, mai scot şi ţipete ascuţite, obligîndu-i pe spadasini să rămînă nemişcaţi ca la o comandă, pentru că toţi sunt cavaleri cînd se trezesc faţă în faţă cu asemenea femei îndrăcite!... Ceea ce pare însă de neînţeles pentru toată lumea abia urmează. Mary se repede la un oştean din gardă – matahală rămasă cu gura căscată şi ochii pironiţi la decolteul sfîşiat al doamnei! – şi începe să-l tragă de barbă! Acest obiect bărbătesc, strict decorativ, rămîne în mîna ei, dovedindu-se astfel graba cu care fusese lipit! Dar, în clipa următoare, originala amazoană îi îndeasă în gura vraişte barba stufoasă... Lupta continuă cu aceeaşi înverşunare. Ada sare de gîtul falnicului căpitan care încremeneşte cu spada în sus, îl sărută pe amîndoi obrajii şi-i smulge mustăţile de sub nas. Acesta strănută copios, timp berechet pentru năstruşnica femeie care, profitînd de ocazie, de acest

armistiţiu neaşteptat, îşi lipeşte la repezeală, pe buza superioară, impresionantul „cuier” sîrmos, negru, ce aparţinuse bravului luptător! Apoi se porneşte să se strîmbe la el... Minune! Pe căpitan îl apucă rîsul. Rîde în hohote. Încet, încet, bătălia încetează. Hohotele izbucnesc din toate părţile, ca o explozie nestăvilită, de parcă femeia cu mustăţi i-ar fi hipnotizat instantaneu. Pînă şi morţii care zac în poziţii nefireşti încep să rîdă şi să se ridice cu lacrimi în ochi, ţinîndu-se de pîntece...

Exact în acel moment, nişte plase pescăreşti cu ochiuri mici prind să fluture pe deasupra lor, cad iute şi-i acoperă în întregime. O linişte desăvîrşită se aşterne peste tot...

35

Căruţa cu cei doi condamnaţi îşi face cu greu loc prin mulţime, iar surugiul înjură ca un birjar adevărat, îndemnîndu-i pe soldaţi să ţină privitorii la respect. Ca urmare, o ploaie de pătlăgele proaspete şi de ouă – mai puţin proaspete, cade asupra marţafoiului de vizitiu, împroşcîndu-i în acelaşi timp şi pe bieţii condamnaţi, care poartă cîte o glugă albă trasă de cap – pesemne tocmai cu rol protector. Glumele şi rîsetele se ţin lanţ, aşa cum se şi potriveşte cu vesela breaslă a actorilor, încît Darn, în naivitatea lui cuceritoare, începe să creadă că totuşi nu-i la mijloc decît o glumă şi că un ospăţ de împăcăciune e aşternut în centrul pieţii.

Dar acolo se află un eşafod înalt, unde stau înşirate unelte ucigătoare, pregătite cu tot dichisul. Condamnaţii sunt împinşi în sus, pe treptele de lemn ce

miros a răşină şi aliniaţi ca la armată, apoi călăul, asistat de cele două ajutoare, le scoate glugile de pe cap. Se trezesc astfel faţă în faţă cu tribuna care adăposteşte persoanele oficiale – regele le face o sumedenie de semne prieteneşti şi regina le surîde încurajator – şi tot atunci îl văd pentru prima oară pe cardinalul de Pauvrelieu, un omuleţ pîntecos şi rumen, cu o mutră blajină şi puţin cam bleagă, moţăind, blazat şi indiferent, în fotoliul său. De jur-împrejur, pînă în marginile pieţei, se vînzoleşte publicul de rînd, mereu pus pe şotii, ca şi cînd execuţia nu l-ar interesa deloc. În sinea sa, Genar le este recunoscător acestor anonimi veseli, ce dau dovadă de o înţelegere plină de respect, cam gălăgioasă, e drept, ajutîndu-i însă să se stăpînească. Liniştiţi, demni, muşchetarii privesc spre tribună, unde se mai află şi un grup restrîns de doamne, îi salută pe cunoscuţi şi ridică din umeri, ca scuză pentru situaţia în care au ajuns.

Un pristav desface sulul de pergament şi începe să dea citire condamnării la moarte, aducîndu-le împricinaţilor tot soiul de acuzaţii – un complot împotriva statului, erezie, crimă de *lèse-majesté,* abuz de încredere, imoralitate şi alte cîteva învinuiri capitale, la care poporenii răspund cu obrăznicie, calomniind cu curaj pe doamnele din suită, spunînd că ele pot da amănunte despre încălcarea moralei. Atmosfera e foarte optimistă şi sărbătorească, de parcă cei nouă oameni ar urma să fie decoraţi; chiar tonul cu care se citeşte sentinţa e plin de emfază şi acuzaţiile sună a laude desăvîrşite… Ce să-i faci! Pe scena istoriei totul pare justificat, fie din interese de stat, fie din cauza jocurilor de culise puse la cale cu dezinvoltură de cei interesaţi!

– Pe legea mea! Dar e o adevărată plăcere să-ţi dai sufletul pentru un rege! pufneşte Darn. Se străduiesc toţi să-ţi facă impresia că eşti un favorizat de soartă, cînd primeşti această condamnare a maiestăţii-sale.

– Domnilor, întoarce d'Artagnan privirea spre cele două perechi eu şi prietenii mei am hotărît să alegem arderea pe rug, sfîrtecarea, zdrobirea şi tragerea pe roată, lăsîndu-vă dumneavoastră celelalte moduri de a părăsi această frumoasă lume.

– Ba eu vreau să fiu sfîrtecat! se împotriveşte uriaşul. Ce, nici aici n-am dreptul unei iniţiative?

– Cu neputinţă, domnule! Trebuie să le lăsăm duşmanilor noştri o ultimă imagine a bărbăţiei şi curajului unor adevăraţi gentilomi!... Măcar atît!

– Şi aici merge cu protecţie! geme neputincios Darn.

– Condamnaţi! li se adresează pristavul. În nemărginita lui bunătate şi la rugăminţile augustei sale soţii, maiestatea-sa regele vă îngăduie să vă spuneţi ultima dorinţă, pe care se obligă s-o împlinească întocmai... Vorbiţi!

– Eu vreau să fiu spmzurat! se repede moş Lapin, după un schimb de priviri cu Mary care surîde imperceptibil.

– Ho, ho, ho! rîde îngăduitor mulţimea.

– Şi să-mi mutaţi spînzurătoarea de-aici, ca să pot fi văzut mai bine. Nu vreau să mor anonim!

– Unde, nătărăule? se încruntă călăul.

– Unde, doamnă ducesă? întrebă şi braconierul.

Ducesa Mary du Muguet îşi umezeşte un deget, îl ridică şi arată, pe direcţia de unde bate vuitul, zidul înalt al celebrei închisori – Bastilia.

– Acolo! hotărăşte Lapin. Luaţi-o pe văduva cu picioare de lemn şi cocoşaţi-o pe metereze.

– Să i se facă voia! porunceşte regele.

– Dumneavoastră ce dorinţă aveţi, nobilă doamnă? se întoarce pristavul spre Mary.

– Să-l executaţi înaintea tuturora pe moşneag!

– Ce-a mai pus la cale? mormăie Darn, neliniştit. Tocmai cînd în moarte găsisem soluţia pentru conflictele dintre ea şi mine?!... Chiar dacă voi fi reanimat... intenţia contează!

– Asta-mi dă de gîndit! i se asociază Genar.

– Onorat public! strigă crainicul. Luăm o pauză de zece minute, din motive independente de voinţa noastră. Puteţi pofti la bufetele bine asortate de lîngă estrada oficială... Pentru modesta sumă de trei pistoli... cîrnaţi... pahar... uică.

Restul frazei se pierde în vacarmul general. În ciuda gălăgiei, se aude distinct un zgomot pe sub scîndurile eşafodului, parcă nişte oameni s-ar agita dedesubt.

– *In cauda venenum!*[1] îi avertizează Aramis. Urma alege.

---

[1] Veninul e în coadă! (în lb. latină) (n.a.)

– Eu auzisem că femeile ne duc la pierzanie, exclamă Darn, contrariat. Dar cînd colo, Mary ţine să răstoarne toate părerile mele despre femei!

Regele vine să schimbe cîteva cuvinte cu condamnaţii. Suita se opreşte la capătul de jos al scării şi doamnele din preajma reginei îi sorb
din ochi pe cei doi capi de familie.

– Mă întreb de ce au întîrziat Ada şi Mary cu muşchetarii, cînd ne scoteau din temniţă!? îi şopteşte Perroquet lui Nigaud. Mai pregătesc o lovitură de teatru?

– Fi-le-ar teatrul afurisit! blestemă Nigaud cu năduf. În viaţa mea, dac-o s-o mai am, nu mă mai duc la un spectacol.

– Bun găsit, domnilor! Salută regele. Sper că v-aţi odihnit bine... Arătaţi minunat! Mai ales doamnele!

– Sire, felicitări pentru spadasinii maiestăţii-voastre! se înclină Athos. Am susţinut aseară o partidă în compania lor. Cîtă plăcere pentru noi să le încercăm măiestria!

– Şi erau foarte bine informaţi asupra noastră, se ciupeşte Aramis de ureche, cu o uşoară nervozitate. Păcat că în lupta cu garda au fost găuriţi ca nişte plase de prins fluturi.

– Apropo, maiestate, îndrăzneşte Genar, nu mi-aţi putea spune acum, cînd voi duce taina cu noi în mormînt, prin ce vrăjitorie se menţin Umbrelele de apă deasupra acestei planete?

– Domnule, mărturiseşte regele cu fracheţă, aceeaşi întrebare am pus-o şi eu, nu o dată, monseniorului de Pauvrelieu. Răspunsul domniei sale a

fost unul singur: *crede, quia absurdum!*[1] Este cît se poate de exact, nobile cavaler!

– Doamnelor şi domnilor, iubiţi concetăţeni, se agită crainicul, pauza s-a terminat, vă rugăm ocupaţi-vă locurile!

Într-adevăr, spînzurătoarea a fost mutată pe zidul fortăreţei şi moş Lapin, luat pe sus de gardă, e tîrît într-acolo.

– *Sit tibi terra levis!*[2] murmură Aramis şi se descoperă cu toţii. Era totuşi un om de treabă.

– Regele, din simpatie pentru condamnaţi, rămîne în continuare pe eşafod. Braconierul apare pe creasta zidului, înconjurat de călăi. Le spune acestora ceva care-i face să rîdă, apoi se apleacă şi dă la iveală, din cracul nădragilor, un bine cunoscut clondir de pămînt. Îi scoate dopul şi imediat un fum roşu începe să iasă în valuri şi e adus de vînt deasupra pieţei. E fum mult, ţîşneşte mereu, fără oprire; moşul ţine butelia într-o poză triumfală şi perdelele dese, ca o ceaţă plutesc pe sub nasul nobililor şi al poporenilor, într-o egalitate deplină, aşa cum şi trebuie în situaţia dată.

– *Margaritas ante porcos!*[3] strigă Lapin. Nu meritaţi voi atîta sacrificiu, bravi curteni şi prieteni! Fă-ţi datoria, meştere Aghiuţă, *et nune dimittis servum tuum, Domine!*[4]

– Ce mai e şi asta? se minunează Darn. Ia ascultă, Mary, ca să scapi de noi ţi-ai pus în gînd să ne otrăveşti?

---

[1] Crede, pentru că e absurd! (în lb. latină) (n.a.)

[2] Să-ţi fie ţărîna uşoară! (în lb. latină) (n.a.)

[3] Mărgăritare aruncate porcilor! (în lb. latină) (n.a.)

[4] Slobozeşte-l, Doamne, pe robul tău! (în lb. latină) (n.a.)

– Iubitul meu! exclamă Mary plină de afecţiune. De ce-oi fi tu aşa de găgăuţă?... Aşteaptă, scumpule!

Sub eşafod se aude iar tropăitul acela al unor oameni ce aleargă neliniştiţi. Dar, în acest timp, cei adunaţi în piaţă inhalează fumul roşcat şi iată-l pe rege azvîrlindu-şi peruca foarte demn, cu un gest larg, suprem, luînd cuvîntul:

– Dragi supuşi! A venit clipa mult aşteptată să vă mărturisesc umil că sunt nedemn de încrederea voastră. V-am înşelat ani în şir cu bună ştiinţă. Am făcut pact cu cei mai cruzi duşmani ai ţării, şi nu din înţelepciune, ci din laşitate... Am furat bani din visterie ca să joc rişca împreună cu domnul cardinal. Am sedus două minore şi nu mai pot dormi de plînsetele lor la ferestrele palatului. Am vînat cînd sezonul era închis. Nu mi-am plătit datoriile la croitor şi odată am mîncat de dulce în postul mare... Aceşti bravi gentilomi sunt nevinovaţi. Am pus să-i omoare din zgîrcenie şi la îndemnurile unui ticălos de care nici nu vreau să mai aud. Dar a venit ceasul ispăşirii. Vă rog, dacă printre voi se află un om bun, să fie călăul meu! Vreau să fiu decapitat!

Şi regele coboară, îşi pune capul pe butuc şi rămîne în aşteptare. Doamnele din suita reginei dau buzna peste Darn şi Vel Genar, încercînd să-i răpească, pentru a-i duce într-o direcţie necunoscută şi cu cine ştie ce scopuri şi mai greu de bănuit. Pînă la urmă însă, femeile se încaieră între ele, rupîndu-şi părul şi hainele şi scoţîndu-şi, cu multă îndemînare, ochii! Publicul aplaudă, huiduie, fluieră, strigă...

Cardinalul o rupe la fugă după regină, o goneşte împrejurul eşafodului, o ajunge, o strînge în braţe viguros, pătimaş, sărutînd-o apoi cu delicateţe pe

frunte, pentru ca, în cele din urmă, să se îndepărteze, radiind de fericire.

În acest moment, de sub scîndurile eşafodului îşi face apariţia... Falanga Dogmaticilor şi începe să străbată, în coloană de marş, mulţimea de spectatori.

– Fraţilor! strigă cineva. *Ăştia sunt de la Inchiziţie!*

– Pe ei! Moarte inchizitorilor! Trăiască libertatea!

Sute de braţe se întind spre fiecare Dogmatic şi alte mii de degete încep să le dea bobîrnace, învineţindu-i repede!

În toată nebunia dezlănţuită în piaţă, numai muşchetarii, femeile consoarte, Genar, Darn şi Lapin au rămas lucizi. Ba încă trei oameni: Tuning Clit, o domnişoară nemaipomenit de frumoasă şi un tinerel, foarte afectat de întîmplare – asistenţii psihiatrului. Ei apar în urma Dogmaticilor şi trec pe eşafod, lîngă condamnaţi.

– Cui trebuie să-i mulţumesc pentru chestia asta cu fumul din clondir? întreabă încruntat bătrînelul, de parcă n-ar şti.

– Lui Mary, maestre! răspunde falnicul ei soţ, făcînd un pas spre Clit şi strîngîndu-i pumnii pe la spate.

– Felicitări, fetiţo! se luminează pe neaşteptate psihiatrul. Să-ţi spun drept, mi-ai făcut o surpriză; eu credeam că bărbaţilor le va veni ideea.

– Oh, maestre, se plînge micuţa eroină, ei sunt atît de înapoiaţi!... N-au găsit de cuviinţă decît să bea, să ne gelozească şi să pună întrebări caraghioase despre Umbrelă!

– Hi, hi, hi! se amuză Clit. Aţi văzut, domnilor, cum arată secolul al XVII-lea? Evident, reconstituit de noi pentru necesităţile acestei experienţe. Mai vreţi să trăiţi în trecut?

– Maestre! mormăie Darn, cocoşîndu-se ca să se vîre sub nasul

lui. Nu găsiţi că am mers prea departe? Actorii dumneavoastră habar n-au de bună cuviinţă; de ce ne-aţi dat pe mîna lor fără nici un avertisment? Acest domn Aramis…

– Domnule Nigaud, e o neînţelegere! se tînguie speriat muşchetarul. Eu, atunci la han… nevinovat ca un prunc!…

– Vezi, domnişoară? se întoarce mustrător bătrînelul către fermecătoarea sa asistentă. Aramis este instruit de dumneata, nu? De ce l-ai lăsat să ajungă într-o situaţie atît de penibilă faţă de domnul Darn?

– Vă cer scuze, maestre, dar în seara aceea, la han, doamna Wilde a avut toată iniţiativa, se apără fata, cu un zîmbet aproape nevinovat. Vă mai amintiţi, desigur, ce se întîmplă în asemenea ocazii; sfînt să fi fost domnul Aramis şi tot cădea în ispită… Cît despre celălalt domn...

– Ajutor, îndurare, oameni buni!… Iubite maestre! strigă deznădăjduiţi Dogmaticii. Iertaţi-ne!…

Mulţimea însă continuă să le împartă bobîrnace. Lîngă tribuna regală, doamnele de la curte se bat cu aceeaşi înverşunare, ignorîndu-i acum pe Darn şi Genar, cauza şi scopul încăierării lor. La cererea sa, călăul a fost spînzurat cu multă pricepere de către ajutoarele lui, care astfel şi-au trecut în chip strălucit examenul de absolvire, devenind *ipso facto*[1], călăi titulari. La picioarele spînzuratului, moş Lapin rîde cu gura pînă la urechi, iar în piaţă hoţii cotrobăie în voie prin decolteurile doamnelor foarte amuzate!

Ada se amuză şi ea, cu toată discreţia cuvenită…

---

[1] În urma acestui fapt (în lb. latină) (n.a.)

Cardinalul, cu veşmintele sfîşiate, a cerut să i se aducă un butoiaş cu cenuşă şi acum şi-o presară pe cap, în semn de penitenţă. Cenuşa împrăştiată îl obligă să strănute zgomotos.

– Uite măcar nişte oameni care nu se grăbesc să-mi reproşeze nimic! îi arată psihiatrul pe Dogmatici. Au vrut să se convingă *de visu*[1] ce rezultate are experienţa noastră... Şi se conving, nu glumă!

– Mary, dar dacă fumul preparat de tine are darul să-i înnebunească pe oameni, de ce noi, cu domnii muşchetari şi cu moş Lapin am scăpat de sub influenţa lui? întreabă Genar, zăpăcit încă de cele petrecute.

– Eşti la epoca întrebărilor fundamentale, dragă prietene! constată Tuning, fără urme de ironie. Crezi

că gazul acesta îi înebuneşte pe oameni?... Nicidecum!

Se apropie de butucul unde regele aşteaptă încă să fie executat şi îi îndeplineşte dorinţa. Securea cade fulgerător, capul maiestăţii se rostogoleşte şi de pe podele strigă la Clit:

---

[1] La faţa locului, văzînd cu ochii. (în lb. latină) (n.a.)

– Mulţumesc frumos, om bun! Acum mă pot duce să-mi refac energia pe care am pierdut-o nebuneşte aici!

Din gîtul regelui ţîşneşte afară un snop de conductori electrici, izolaţi în plastic multicolor şi o cascadă de şuruburi, piuliţe şi alte mici obiecte tehnice neidentificate.

– Cînd l-am demontat pe Aramis la han, slujindu-mă de un cuţit, pentru că nu aveam şurubelniţă, surîde Mary, i-am sensibilizat fără să vreau nişte legături. De-aia se plîngea mereu că simte o slăbiciune la toate încheieturile!

– Drăcie! holbează ochii Genar.

– Mary, va să zică... nu reuşeşte bietul ei soţ să-şi ducă gîndul pînă la capăt. Aşa, vasăzică!

– De cînd ai bănuit că sunt roboţi? întreabă Tuning.

– O să rîdeţi. Din seara în care Aramis şi cavalerul englez au ţinut să constate cît de bine e strîns corsetul meu. Capătul unui conductor electric a scăpat afară din mănuşa muşchetarului şi m-a curentat zdravăn.

– Ajutor!... Îndurare!... ţipă bieţii Dogmatici, zăpăciţi.

– Bine, întrerupe contactul, Puiule! se strîmbă Clit.

Tînărul lui asistent scoate din buzunar o cutiuţă şi apasă un buton minuscul. Imediat peste piaţă se aşterne o tăcere de moarte. Cu un zgomot înăbuşit, ca un oftat, roboţii – cu excepţia muşchetarilor şi a braconierului – cad, rigizi, la pămînt. Singur călăul se mai leagănă: în spînzurătoare. Din clondirul lui Lapin ies ultimele şuviţe de fum.

– Dar au mîncat şi au băut cu noi! se revoltă Genar, ca şi cînd n-ar crede totuşi în realitate. S-a îndrăgostit de...!

– Ce vrei să insinuezi? îl apostrofează Darn.

– Oricum, aţi jucat magistral! îi felicită profesorul... Fără să construiţi nici o maşină...

– În schimb demonstraţia dumneavoastră nu are replică, maestre, îl flatează Ada. Ne-aţi dovedit că maşinile pot atinge desăvîrşirea. Şi că-i o neghiobie să le distrugem fără alegere. Pentru că, să recunoaştem, mai sunt unele utile!

– Fără alegere, bine zis! Ce, batistele şi cravatele alea electronice nu sunt nişte orori?... Domnişoară, cheamă repede ziariştii pînă n-apucă Falanga s-o şteargă!

La o comandă, de după zidurile fortăreţei apar patru elicoptere pline cu reporteri care imortalizează imaginea unor Dogmatici în zdrenţe (la propriu şi la figurat), rupînd-o la fugă dezorientaţi, împiedicîndu-se de cei căzuţi în piaţă...

– ... şi uite-aşa, în odăiţa lui papa Pillard am studiat alcătuirea roboţilor dumneavoastră, explică Mary. Atunci mi-a venit ideea să vă dau planurile peste cap, să-i anihilez. Iertaţi-mi îndrăzneala! O confruntare pe plan ştiinţific!

– Lasă, îmi place foarte mult.

– Nu de alta, dar moş Lapin mă rugase atît de insistent să i-l împrumut pe Aghiuţă!... E o substanţă volatilă, rezultatul reacţiei chimice dintre un anumit mineral şi apa din izvoarele locale. Nu degeaba a cărat iubitul meu soţ mostrele acelea geologice. Ei, şi soluţia dereglează procesele din centrala de comandă a roboţilor! Cam asta e...

– Mă rog, se amestecă Darn morocănos, dar dacă n-aveai tu ideea asta, aşa-i că acum eram rupţi în bucăţi?... Ce ziceţi, maestre?... Şi, dacă se poate, fără... teatru!

– Nici vorbă, domnule campion! îl pune la punct bătrînul, gata iar de ceartă. Trebuia să urmeze o lovitură de teatru...

– Blestemat cuvînt!

– Să oprim execuţia şi să vă dovedim superioritatea maşinilor. Dar am omis în calculele noastre un factor esenţial... Sau poate nu l-am omis, ce zici, Puiule?

– Eu cred că l-aţi prevăzut chiar, maestre! E vorba de reacţia acestor domni... pardon, a acestor doamne, faţă de întîmplările prin care aveau să treacă. La fel ca într-o ecuaţie.

– Etcetera, etcetera! îl întrerupe Clit.

– Staţi, maestre! îl înşfacă Genar de mînă. Acum pun şi eu o întrebare: ce-i cu Umbrela asta suspendată în văzduh? De ce curg rîurile în sus? Ce fel de planetă ne adăposteşte?

– Uşor de răspuns!... Domnişoară, Umbrelele!

Fata se apleacă, deschide un chepeng şi trage afară trei umbrele mari, le deschide şi le fixează, ajutată de Puiu, în lăcaşuri special amenajate în platforma eşafodului.

– Adăpostiţi-vă, domnilor! îi îndeamnă Clit... Contact!

Un nou buton este apăsat şi toată apa de deasupra cade într-o ploaie năvalnică, torenţială. Soarele străluceşte vesel pe cer, iar la orizont, pe culmea muntoasă, aparecosmoportul AXB-6. Grupuri de oameni coboară versantul muntelui. Zidurile de carton ale clădirilor şi ale închisorii se desfac şi eroii noştri se trezesc în marea piaţă a propriului lor oraş, unde concetăţenii se strîng, aclamîndu-i.

– Să vezi şi să nu crezi! se miră Darn.

– Ce înseamnă asta, maestre? se minunează Genar. Dacă am rămas pe pămînt, la ce bun toată înscenarea cu racheta şi cu Umbrela?... Pardon, cu toate celelalte!

– Ei, trebuia să vă trezesc, într-un fel, curiozitatea ştiinţifică! Poate că am exagerat cu atîta decor, dar altfel cum să vă dau impresia că trăiţi într-o altă lume?

– Draga mea, eu sunt gata să te iert, o ia campionul pe Mary de mînă. Să-mi promiţi însă că altădată nu se va mai întîmplă... Altădată, pricepi?

– Şi totuşi muşchetarii şi moş Lapin n-au căzut pradă gazului tău diabolic. De ce? n-o slăbeşte Genar pe firava electronistă ce continuă să zîmbească la fel de ironic.

– Pentru că le-am introdus cîte un filtru în nas şi-n gură, înainte de-a ieşi din închisoare. Cum le-am construit, e secretul meu!... Ca femeie am şi eu secretele mele!

– Formidabil pot fi încuiaţi şi bărbaţii ăştia! se trezeşte şi Ada că intervine.

– Eu ţin să-l luăm acasă pe prietenul meu Aramis, declară hotărît chiar Darn. Mi-a devenit simpatic.

– Şi eu îl vreau pe Porthos! rîde Mary. E un gentilom desăvîrşit şi seamănă grozav cu cineva!

– Eu vi-l cer pe nobilul Athos, mastre, se roagă Ada.

– Iar mie daţi-mi-l pe isteţul d’Artagnan! i se alătură Genar şi care pare, în sfîrşit, foarte relaxat.

– Hm!... Atunci mie nu-mi rămîne decît să-l iau pe bătrînul braconier! oftează Clit. Fie! Ne vom spune poveşti, iarna, în faţa... Ei, nici nu vreau să mă mai gîndesc!

– În faţa instalaţiei de aer condiţionat? încearcă Mary.

– Ba a unei sobe, ca pe vremuri. Nu vă temeţi, pămîntenii au învăţat multe din experienţa voastră.

– Lasă că şi noi am învăţat! După călărie şi bătaie, lecţii de scrimă. Şi întoarcerea la nişte instincte... La naiba, atavisme curate! Să sperăm că nu vom ajunge pacienţii dumneavoastră, scumpe maestre! se strîmbă Darn

– Epoca, dragul meu! ridică din umeri Clit. Trebuia să plătiţi şi voi, într-un fel, pentru frumuseţea acestui contact cu trecutul. Poate că veţi mai fi tentaţi să vă întoarceţi vreodată pe Planeta Fantomelor Albastre...

– Da, uite, să ne-ntoarcem! îi arată Darn pumnul.

– Nigaud, asta-i obrăznicie! îl plesneşte Mary peste mînă.

– Ce vrei, dragă, trebuia să i-o fac o dată şi-o dată afurisitului vostru de maestru! rînjeşte el, vorbind în şoaptă.

– Şi să vă daţi jos bărbile! Arătaţi ca nişte monştri. Nu de alta, dar altfel o să preferăm... compania muşchetarilor! rîde copilăreşte şi fericită, Ada.

– Au! strigă psihiatrul, cu figura răvăşită de durere... Aoleu!... Picioarele!... Ba nu, cotul stîng!

– Ce e prietene? se interesează Lapin, care între timp venise în apropierea lor, trăgînd cu urechea.

– Bătrîneţile!... Reumatismul! se vaită marele maestru. Nimic nu mă mai ajută. Nici strachina cu ionizări, nici măcar „Hippocrat – 7007”... Văleu!

– Ce strachină, ce Hippocrat? se indignează braconierul. Scorneli, şarlatanii de-ale doftorilor... Băi cu muştar ai încercat? De trei ori pe zi, în apă nu prea fierbinte.

– Poftim?

– Da, domnule, muştar, cu puţin hrean şi terci de mămăliguţă caldă! Dacă nu, foi de ceapă răscoaptă...

Las’ că te pune moşul pe picioare, de-o să poţi juca menuetul mai abitir decît fandosiţii noştri de curteni. Şi mai dă-i păcatelor de doftori, cu ştiinţa lor, că ăştia nu se pricep decît să-ţi jupoaie buzunarele!... Nu crezi? Dă-te pe mîna lor!

SFÎRŞIT

Bucureşti – martie 1993

ISBN 973-95858-4-1

Lei 750